

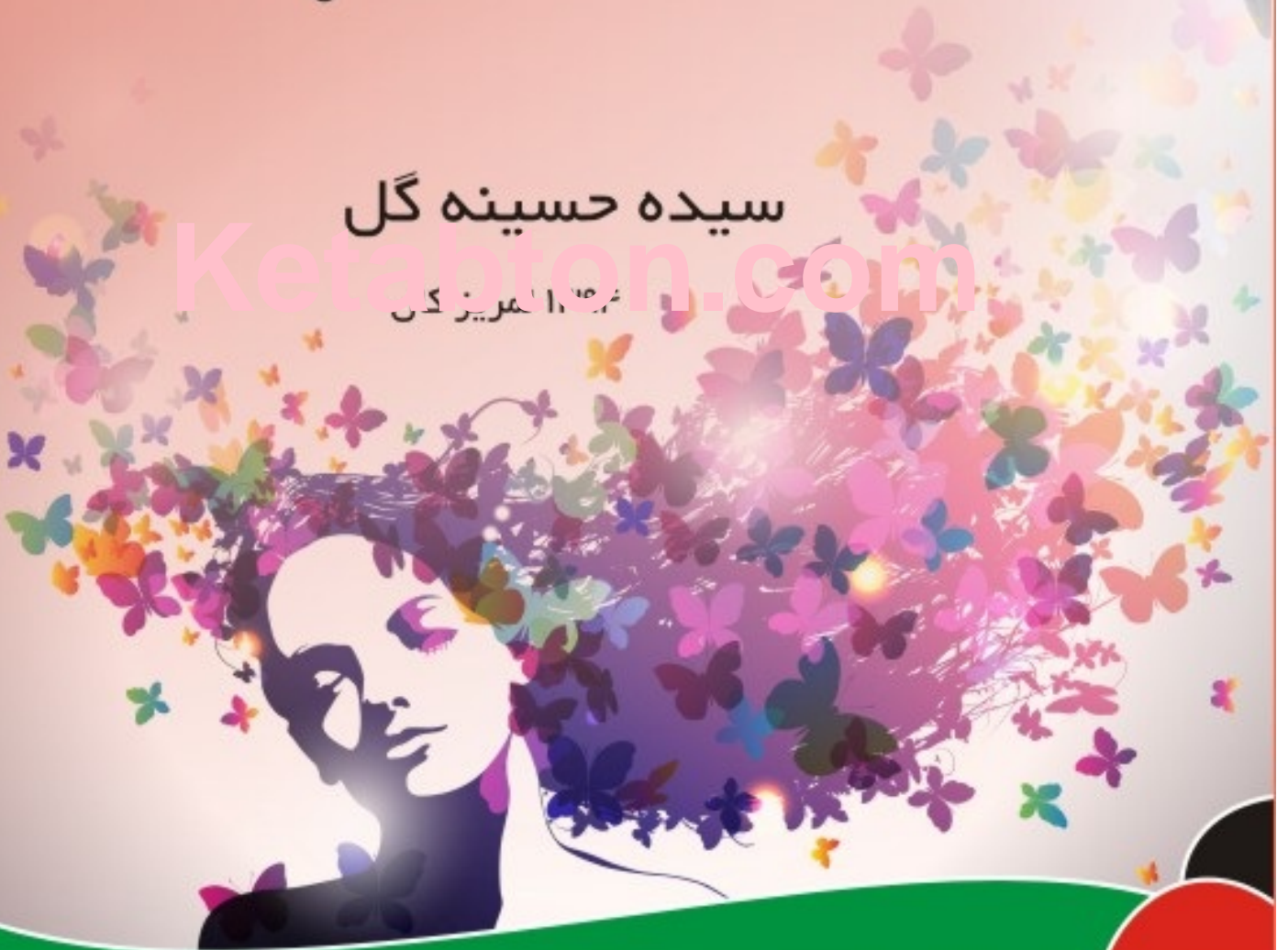
(ناول)

وختونم

سیدہ حسینہ گل

میرزا امیر علی

Ketabon.com

وختونه

سیده حسینه گل

۱۳۹۴ ال کال

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم:	وختونه
ليکواله:	سیده حسینہ گل
خپرونډی:	د افغانستان ملي تحریک، فرهنگي خانګه
وېبپاڼه:	www.melitahrik.com
کمپوزګر:	سلیم نابتاد (nashad.saleem@gmail.com)
ډیزاینګر:	ضیاء ساپی
پښتۍ ډیزاین:	فیاض حمید
چاپشمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
چاپکال:	۱۳۹۴ ل کال / ۲۰۱۵ م
د تحریک د خپرونو لړۍ:	(۳۸)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

تړون

د استاد اسمعيل يون او د هغه د تحريك
په نوم چې د لروبر د پښتنو... او د لوی
پوښتونستان د يو والي زېری دې شي —
سیده حسینه گل

ڊالی

خپل دا ناول په ډېره مینه خپل پلار
استاد سید مظهرشاه کاکاخپل ته ډالی
کوم چې د فکر او د لاس تر سیوري مې
تگ کړی دی او په خپلو رنایگانو یې
راته وختونه رنای کړي دي -

سیده حسینه گل

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) كال په پيل كې له خپلو گرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهير كې به (شل عنوانونه) بېلا بېل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كابل د كب پر (۲۸) مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ كې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحريك په ياده غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهير كې به انشاء الله د خداى (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دى، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينگ هوډ كړى چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملى كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دى د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دى، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې گټه پورته كړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير كې يې يو بل سره مرسته او ملگرتيا كړې او دا فرهنگي بهير يې بريالى كړى، د زړه له كومې مننه كوي او كور وداني ورته وايي.

د هېواد د فرهنگ د ښېرازۍ په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنگي خانگه

نور به څه ووايم؟

نور خو ليكلو او وئيلو ته څه شته هم نه - ولې چې هرڅه مې وختونه كړل - تاسو ته مې وړاندې كړل - خو دومره به بيا هم وئيل وي چې وختونه ناول لكه زما د وړمبي ناول ملكه يوه ژوندۍ كيسه ده - د ژوندو كردارونو سره - هيله لرم چې ستاسو به خوښ هم شي او لكه د ملكه به پرې خپلې درنې رائۍ بڼكاره هم كړي - د څه وخت نه مې ناول ليكلو ته پام شوی دی په دې خاطر چې پښتو كې په شته ناولونو كې زيات والی راشي او هغه كه د معيار سره وي نو به ډېره بڼه وي - نورې خبرې به په دې ناول تاسو كوی ځكه چې دا اوس ستاسو دی - ما خپل كار تر دې گڼلو خو يوه خبره بيا هم چې هر پښتون ليكوال ترخپله وسه خپلې ژبې ته كار كوي خو دغه كار بيا كتابي بڼه كې رابڼكاره كېدل يو لوی غم دی - ځكه چې تاسو په دې هرڅه پوه یی چې دلته په پښتونخوا كې پښتو ژبې ته لاهاغه پام د واكمنو نه دی راگرځېدلی چې ترمخه يې پښتو كتابونه دولتي چارواكي چاپ او خپاره كړي - خو بره پښتونخوا ځنې د پښتو خوا خوږې لگيا دي او دا كار ترسره كوي - مونږ په دغه ټولو پښتنو وياړ كوو چې پښتو نازوي - د پښتو ژبې لوی پوهاند استاد اسمعيل يون او د هغه د غورځنگ زلمي ټول د ستاينې وړ دي چې دې گران كار ته يې بډې وهلې دي او پښتو بنائسته كوي هم او شته كوي يې هم - دغه ناول به د دې پښتنو په وياړ او مرستو تر تاسو درورسي كورونه يې ودان، خو مننه كوم د ځينو هاغو ملگرو چې قدم په قدم راسره په دې وختونو كې ملگري وو - په ملا به يې ټپولم او د لاسو به يې نيولم - د ټولو نه وړمبي د خپل ژوند د ملگري وارث خان ناياب يوه نړۍ مننه چې دې ناول ته يې په مينه ليكلو ته كښېنولم - د ساحل يوسفزي، مهرانديش، عبدالوحيدگران،

عبدالرحمان لژوال او په تېره تېره د استاد فېض الوهاب فېض هم د زړه نه مننه چې ډاډه یې راسره وه — د گران لطیف شاه شاهد چې سترگې په لاره یې دی — د گرانې وږمه عامر هم مننه چې وخت په وخت یې رانه ځان خبرساتلی دی د ناول حامل یې رانه اخستی دی — د ملگري او گران ورور حسېن عالم مندوخیل ذکر که ونه کړم دا به یو لوی زیاتې وي چې وخت په وخت یې خپلې مرستې رارسولې دي — د مشر امین الله داودزي هم مننه چې همت او حوصله راکوي —

او په آخر کې د گران ملگري سلیم ناشاد چې د دې کتاب کمپوزنگ یې په ډېر اخلاص ترسره کړو — او ستاسو د ټولو چې دا کتاب مو مخې ته دی — خدای دې د لروبر پښتانه د پښتو په حقونو، مینه او غوښتنو پوه او بنائسته لري — د سرلوری دعاگانې به مې درسره وي -

د ملگري قیصر اړیدي، گران عبدالرحمان لژوال او د خپل کشر فرید احمد تسکین یو جهان مننه چې زما د اثارو مخ ته راوړلو کښې یې زما ډاډه گېر نه کړې ده -

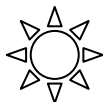
په درنښت

سیده حسینه گل

۸م اگست ۲۰۱۵ء

مردان، مقبوضه پښتونخوا

زېږو خپل زوی مشال په دواړه مخه بې واره بې واره
 بنکلوو لکه د لېونو يې ترېنه خپلې لېچې بيا بيا له دې ويري
 تاوولې چې هسې نه د هغې د ژوند د دې لوی گتلي داؤ په
 خوشحالی څوک د هغې يک يو نيازبين بچي د هغې نه جدا نه
 کړي. د مشال په سر د واده ترلې سهرې د هغې د ټول ژوند د هيلو
 غوتې هم نن د پرانستو گلونو په څير د هغې د ژوند په دښتو د
 خوشحالی سپرلي راخواره کړي وو. --- مشال هم د خپلې مور د
 ژوند په دې لويه خوشحالی نن په جامو کې نه ځایېدو. د هغه په
 سترگو کې هم د جذباتو سمندر لکه د ډکې پيالې د هغه تر لېمو
 راغلی وه — د خپلې مور يوې يوې سختې، صبر، زغم هغه هم د
 ژوند په هر قدم ډېر لړزولی وه خو څه يې کولی نه شو، هغه ته د
 مور د ژوند د ټولو سترېاگانو سفر کړی، په کړی، رامخې ته شو. د
 نن ورځې په هيله د هغه د مور د عمرونو، سفر. --- خو په سر ترلې
 د واده سهرې يې د وجود او زړه دننه د ماتې گوډې کيفيات په
 مخ د دې سهرې گل ورينو لرونو پټ او د زمانې د سترگو نه پناه
 اوساتل. د مور د سينې سره ډېره لحظه جخت او رانسکورې
 ولاړې د هغه د پښو تلي ميري ميري کړل. خو نن هغه د دې
 سترپاؤ پروا نه ساتله. د مشال ډېر همخولي دوستان هم د هغه
 ترڅنگ ولاړ بڼه سترې شوي وو نن هره سترگه د خوشحالی په دې
 موقع نوژنه وه، لونده وه، وختونو او زمانو د دې کورنۍ انقلاب
 ليدلی وه. د يوې لري شتمنې کورنۍ په لويه ميينه پاتې دا يک
 يواځينی نخبه د دې انقلاباتو يوه داسې حواله ده چې د زمانې

او عمرونو د پېښو، سختیو، غمونو او خوشحالیو تاریخ ورسره گڼدلی وه. دا بوټی چې د وخت او حالاتو ډېرو تاودو سره بادونو، خاورو دورو، طوفانونو او سیلو ډېر زورلی مات رامت کړی وه. خو د خپل استقامت او د بقا مینې ژوندی ساتلی وه. د خپله ځانه یې ډېر خزانونه د دوام او بقا په ډانگ لري شړلي وو او د ژوند د یو داسې سپرلي لپاره یې د دې بوټي نه لمحې لمحې خپل ځان له د سپېلتو لوخړه کړی وه. چې نن د هغې د ژوند د هغې د مینې او د بقاء د یو تل عمري سپرلي بڼه یې خپله کړې وه د هغې ترڅنګ یې د گلونو او خوشبویو خادر راخور کړی وه.

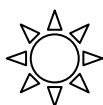
"بس زېبو! هلك دې سترې کړو..."

او په دې غږ چې زېبو د مشال د مخ نه خپل مخ اخوا وگرځولو. نو اقبال یې ترڅنګ ولاړ ولیدو او بیا یې ورو غوندې د خپل وجود ټول حصار په مزه مزه د مشال نه راټول کړو. مشال لکه د ماشوم اوس وړې وړې سلګۍ وهلې — د ډهول سرنا غږونه هم اوس لږ غلي شوي وو. د مشال په ډولۍ پسې ډېر دروند جنج راغلی وه. د رنگ رنگ لباسونو راخور سپرلي دنیا جېرانه کړې وه. پېغلې د کړو سینګارونو په منډه کې د هرچا نه ډېرې وړاندې وې. د مشال د واده خوشحالي هر کس خپله خوشحالي گڼله. اقبال هم د خپل زوي د ژوند د نوي سفر د هر چا اُمبارکۍ اخستې — خو خدای خبر ولې په هر ځل، هر کس ته په دې وېنا. — "مننه ستا دې اُمبارک شي. — لږ کچه او ملامته شو. — خو زه به یې د ملامتیا احساس د ځانه اخوا کړو. — د مېلمنو په مېلمستیا کې به یې ځان بوخت کړو. اوس د ډولۍ د اوچتولو مرحله ده. خلکو که د مشال د ځوانۍ صفتونه کول نو د سپورمۍ د حسن او ښکلا خبرې هم کېدلې په زمکه د دې سپورمۍ نندارې ته نن ډېر

مخلوق راغونډه شوی وه - د سپوږمۍ همخولو هم د سپوږمۍ نه گېرچاپېر د خپلو رنگینو او رنځگانو شپول جوړ کړی وه — او په خپلو شوخو اداگانو یې په جنج کې د راغلیو زلمیو زړونه وړل - د ډېرو پېغلو او زلمو سترگې به د څه وخت لپاره د یو بل سره خوږې هم شوې چې زړونو ته به یې د یوې نوې ادا ست کړی وه --- دواړه به د لږ وخت لپاره وارخطا هم شول لکه چې د ځوانۍ او پېغلتوب څه کاواکه جذبې ناڅاپي د زړه په سر یوه کاسیره چونگار له لگولې وي — خو د ټولو خلکو پام ټول په ټوله یا خو زېبو ته وه او یا یې د هغې د تېر ژوند داستان یادولو — "دې خواري د دې ورځې ډېر لوی ارمان کړی وه — "یوې بنځې چې به زېبو په سرو سترگو ژړغونې ولیده نو د بلې بنځې سره به یې غلې شان پس پسی وکړو — د ډهول او از یو ځل بیا اوچت شو — د غوږونو پردې یې شلولې — اوس سپوږمۍ د کالو پترو نه ډکه په سره جوړه کې غونډه راغونډه د حیا نه خولې خولې د مشال ژوند ته او د زېبو کور ته روانه وه — په ورو ورو او مېده مېده تگ او د قدم د اوچتولو او ږدلو ادا هم لکه چې ډېر زړونه په درزا کول - د پانزېبو یو لېوني شرنګ سره چې سپوږمۍ د خپلو دواړو اوبنو په مرسته پل واخستو نو دغه وخت او لمحې یو ځل بیا د زېبو د جذباتو دنیا کېنې د مستۍ ډمې په گها کړې — اوس دا سپرلی د هغې د کور او ژوند انګن ته د ډېرو گلونو، رنگونو او خوشحالیو سره روان وه --- الا.. الا.. الا... د مستو زلمو او پېغلو په تاودو تاودو الاگانو کې د سپوږمۍ د ارمانونو غوټۍ هم گل شوی - زېبو د مشال د ناوې سره د سمبال کړي گاډي په ورسټۍ برخه کې په پسته بخملي چوکۍ د حیا نه راغونډه ناسته وه — گېر چاپېره یوخوا بل خوا د سرو گلابونو او سپینو رامپېلو خوشبویانو ترې

مست اتڼونه کول کله به ورته په غوړ کې سُوړ گلاب څه خبره وکړه
 — او کله به سپین رامبېل مسکې کړه - د حیا نه به نوره هم
 راټوله شوه - خو په څنگ کې ناستې زېبو داسې کله پرېښودله - د
 چپیانو بارانونه یې پرې راښکې کړي وو- د بنارسی پلو به یې
 ترېنه بیا بیا اخوا کولو — ماشاء الله -- او بیا به یې پرې د نظره
 اوتوکل - د گاډي په وړاندې چوکۍ ناست مشال هم لکه د بل
 مشال ښکارېدو- د زېبو د ژوند تیاره انګنې که یو خواته مشال په
 خپله رڼا ځلولی وه - نو بل خواته د سپوږمۍ د مخ پلوشو د دواړو
 د ژوند ټولې تیاري روښانه کړې وې - زېبو هم اوس د خپل ژوند نه
 د تیارو څادر لرې گوزار کړی وه - اوس یې د غبرګو رڼاګانو په
 لور خپل سفر د نوي سره پېل کړی وه - خو د گاډي د پایو په غږ به
 کله کله د هغې د خیال پایه هم په چورلکونو شوه — زېبو چې
 هاغه ژوندنه یادول غوښتل خو د دې باوجود به هغه د تېر ژوند په
 ګوټ پېرونو ستړی ستړی سر وهلی بروهلی روانه شوه — د هغې
 د فکر پایه نه ودرېده — او هغه ډېره لرې لاره — ډېره لرې!!!!

***

بهادر شاه د چنار کلي یو شته من کس وه چې د پلار نه ورته د دولت گټلو یو داسې میراث پاتې وه چې د سیمې خلکو ورته په بڼه سترگه نه کتل، خو د چنار کلي غربت او د اولس ستونځو یې هر بنده د بهادر شاه موتازه کړی وه — د هغه دهنده د سود وه او دې وتلي سودگر د خپل عقل او ځیرکتیا په اساس په دې دهنده کې د پلار نه هم بری وړلی وه. په کاروباري معاملو کې به یې د خپلوو او رشتو هیڅ لحاظ نه ساتلو. خلکو به وئیل چې پلار یې ډېر بڼه سړی وه په سلو (۱۰۰) پسې به یې لس نفع اخسته خو بهادرشاه د خپل منافعې شرح سېوا ساتلې وه. او دا به یې وئیل چې په لږه گټه خپله سرمایه گېرول د عقل کار نه دی — د چنار کلي خلکو ډېر د غربت ژوند تېرولو. په کلي کې د وچو غرونو او شاړو مېرو نه پرته بل څه نه وو د استوگنو د آمدن وسیلې یې د نشت برابر وې، اکثر و کورونو کې به زنانو چرگ چرگورې یا گډې بیزې ساتلې وې چې د کور گوزاره به پرې روانه وه. ډېرو خلکو خو به دغه گډې بیزې هم د بهادرشاه نه د سود په اخستو پېسو اخستلې وې. او چې د رقم په ادا کولو کې به څومره وخت اورېدو د دې خوارانو د شپې خوبونه به ورکېدل. ولې چې د میاشت په سر به د بهادرشاه نوکر چې د پلار په نیکه نه د هغه په کوټو کې

وسپدل رفیقي به د دې مجبورو خلکو په سر ولاړ وه "بچی یې راکړه، سر دې درسره وي —" او د رفیقي په دې تللې خبره به په دې خوارانو یخې خولې راغلي - کله کله خو به د پېسو په سر د سود ادا کول هم گران شو - او لږ وخت پس به دومره سپوا شو چې سر او سود به یو شو - داسې حالاتو کې به د ضمانت په توگه د تورسرو د گورکفن لپاره اېښی هاغه کالی پتری به د بهادرشاه سره پاتې شو - بهادرشاه ته د خپل پلار نه یوه لویه حوږلی پاتې وه - چې د لرغوني فن د تعمیر خدوخال یې د دې حوږلی د وسپدونکو ډېرې خاطرې او داستانونه په خپله سینه کې خوندي ساتلي وو - خو د حوږلی دنگو دنگو کوټو، دپوالونو او دالاتونو د وخت د لاسه د کړو وړو بڼو او چبوترو نن هم د خپل دور د خالق قادرشاه د ژوند او انجام داستان تر بهادرشاه رارسولی وه - هاغه تېر وخت ډېر غلی تېر شوی وه - ډېر رازونه یې لرل — خو اوس په دې حوږلی د بهادرشاه واکمني وه — دې دور هم د یوې یوې لحظې لرلي یادابستونه، رازونه او ډېر درانه هم هاغه رنگ په خپله سینه کې ساتل - ډېر خلک د دې حوږلی په رازونو خبر وو خو د بهادرشاه د دولت د قهر او د جبر لاس د وخت په خله لکه د ظالم حاکم خپله پنجه کلکه لگولې وه - او داسې له ویرې ډېر رازونه د خلکو په زړونو او سینو کې خوندي پاتې شوي - د وخت واگې اوس د بهادرشاه په لاس راغلي وې - د تندي خوانۍ په چابک اس په مستۍ لکه په هوا روان دا شهزاده د ډېرو پېغلو د خوبونو شهزاده هم وو خو د هغه دنیا بدله وه — د درېو کشرانو خوښو یو نیازبین ورور چې د پلار نه پس په دې حوږلی کې د قهر نه ډک د هغه غږ هم اورېدو او د هغه غضبناکه خهره یې هم لیدله — د حوږلی ټول دپوالونه به د هغه په قهرېدلي غږ رانسکورېدل - په

خوبندو کې يې پري د ټولو نه مشره خور وه چې په بهادرشاه پسې دوه کاله پس پېدا شوې وه. دوېمه خور يې تاج بي بي وه چې څلور کاله ترې کشره وه او د ټولو کشره سنگينه وه. د پري او تاج بي بي پېغلتوبونه خو هم په درينجکو وو د بهادرشاه قهرېدلې جوښې ترېنه وينې څښلې وې او چې سرونه يې راوچت کړي وو نو د دې حوېلې دننه د اسيرۍ ژوند يې خپله برخه گڼلې وه — بهادرشاه به وئيل د پېغلو کاني بوتی غل وي، چې په کور دننه ناستې وې نو د پلار او ورور زورنه په ارام وي. پري او تاج بي بي خو يې د اخونې^۱ د کوره هم زړه په کور کړې وې. — په هاغه ورځ خو په دې دواړو سم قيامت تېر شوی وه چې بهادرشاه د اخونې د کوره په سختۍ منع کړې — يو غرمب يې کړو — بس نور مو سپيارې کور کې وايي. --- !!- د پري زړه غوښتل چې د خپل گران لالمنت وکړي ځکه چې د قرآن شريف ختم ته يې څو سپيارې پاتې وې خو. --- د بهادرشاه فېصله به د کاني کرښه وه. او داسې پري او تاج بي بي دواړه په کور شوې. اوس د جينکو په حوېلې کې خپله خپله دنيا وه. چې بهادرشاه به کور وه نو په حوېلې به د مرگ چپتيا خوره وه هر چا به د خپل زړه درزا په زوره زوره اورېده. په سينو کې وريته وريته ارمانونو به يو بل سره خلې ورکړې وې — د حوېلې دنگو دنگو کوټو او دېوالونو به دا تور سرې لايرولې. --- خو په تاج بي بي کې يو داسې طاقت موجود وه چې د بهادرشاه قهر ته به يې لکه د ډهال کار کولو. --- لږه به وويرېده. --- خو چې بهادرشاه به د کوره ووتلو نو ټوله ويره به يې په سيند لاهو کړه. پري او سنگينه خو به چرته لري په يو گنج کې په ويره ناستې وې. --- !!- جينکۍ د ورکوټوالي د

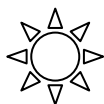
^۱: اخونه: د سپيارې استاده

دور نه د پېغلتنوب تر دوره رسېدلې وې خو د قهرژن ورور د غمه یې د خوبونو دنیا هم د حقیقي دنیا نه بدله نه وه — پري ډېره خیالولې وه — د خپلې جامې لباس به یې ډېر خیال ساتلو. د نوو نوو رنگینو لوپټو، سوچه جامو ډېره شوقینه وه — زرو یې د اخونې د کور د سیپارې د سبق یوه همخولې وه چې د زړه خبرې به یې ورسره کولې — او چې څنگه به یې د سیپارې ذوت کړې سبق خپلې مشرې اخونې ته واورولو او د هغې له خوا به ورته رخصتي اعلان شوه نو دواړه به د اخونې د کور په یو کُنچ کې پټې کېناستې — پري او تاج بي بي چې بهادرشاه د اخونې د کور نه په کور کړې نو په پري لکه چې سپینه ورځ توره تیاره شوه — د زرو مخ به یې له خیاله نه اخوا کېدو — په وجود به یې میرې اخته وو — خو د حوډلې — د درشل نه بهر یې قدم نه شو کېښودی — د بهر دنیا نه خو خپل ورور داسې ویرولې وې چې د اخونې کره به تلې نو هم به یې چرته یوخوا بل خوا نه شو کتلی هر حائی به ورته د بهادرشاه د قهرېدلو سترگو پېرې ولارې وې — تاج بي بي ته به د اخونې د کور د سیپارې د سبق همخولو د بهر د کلي او چم ډېرې خبرې کولې — او کله چې به د دې خبرورنگ د کچه کچه زلموداډاگانو او اشارو په ذکر رنگین شو نو ډېرو پېغلو به خپلې سیپارې قط کړې په تاخونو کې اېښودې وې — او د یو بل سره د راز و نیاز یوه بنائسته دنیا به یې جوړه کړې وه — کله کله به یوې پېغلې د رفیقي دخوانۍ صفتونه هم کول — او د رفیقي په ذکر به خدای خبر ولې د تاج بي بي په اننگو د گلونو غازه خوره شوه — په مخ به یې دواړه لاسونه کېښودل او د ټولو همخولو شوخیانو او تنگولو به د هغې د زړه دنیا رنگینه کړه — د تاج بي بي زړه به غوښتل چې داتولې همخولې دې هغه د رفیق په نوم تنگوي — خوییا به یو دم د هغې د مخ سور رنگ تک

زیر و تنبندو - - زړه به یې په زوره زوره په درزېدو شو - - د
بهادرشاه ویرې به واخسته داسې به یې گڼل لکه چې چرته مخامخ
په یو گوټ کې بهادرشاه قهرېدلی ولاړ دی - درفیق دنوم ټکی یې
دتاج بی بی په څهره لوستلی و ی - هغې به د ویرې نه د جینکو د
مینځ نه راودانگل خپله برقع به یې راواخسته - خو اوس د تاج بی
بی دنیا هم پیکه شوې ده اود پری نه هم خپله درازو نیاز همخولې - -
- زروپاتی وه -

***

سکندر شاه د بهادر شاه تر بور وه چې خو واره يې د مشرانو په خله د بهادر شاه نه د تاج بي بي لاس غوښتی وه - خو د بهادر شاه د وخت د سره د خپلو تر بورانو سره نه لگېده - وئيل به يې چې د دوي خپلوي کول غرض نه دی - مطلب يې زما مامل دولت دی -!! اوس خو يې د تاج بي بي د لاس غوښتلو په خبره سکندر شاه سره ټوله غم ښادي، تگ راتگ او د حجرې جومات ناسته ولاړه هم پرېښې وه - تاج بي بي هم د سکندر شاه خوبونه ليدلي وو خو د بهادر شاه د پرې کرې انکار د هغې نه د همېشه لپاره د دې نوم ارمان شوکولی وه - د دواړو کورنۍ په اصل نسب، په وینه هډوکو يو وي خو بهادر شاه د سود دهنده کوله او سکندر شاه د حقې حالې گټې روزی، ته ناست وه - د دوکان په لږه گټه کې ورته خدای ډېر لوی برکت اچولی وه - د بهادر شاه کره په خپلوی، خو يې د مور زړه پوتی هم نه وه خو د هغه دا خیال وه چې جینکی د مور پلار نه بې اسرې وروړ ته پاتې دي چې په خپل وخت د خپلو کورونو شي - خو د بهادر شاه سپي لرې لرې غاږېدل - "زه خپله خور د لوړو تندو نه شم وژلی - زما خوښې لاورې ماشومانې دي -!! دا خو د بهادر شاه جرگې ته هغه سکوت جواب وه چې د تاج بي بي د غوښتنې لپاره بهادر شاه ته د سکندر شاه د اړخه رالېږلې شوې وه -

د جرگې د تش لاس ستنېدو غم د تاج بي بي په زړه لکه چې د صبر تيگه کېښوده - هغې ته نن خپل مړه مور پلار بې شانه رايادېدل - په کور کې بل داسې څوک هم نه وو چې هغې ورته د زړه حال وئیلی شو - بس دوه خوښې يې لرلې چې د دې لويې

حوپلی په کارونو کې به بوختې وې... د بهادرشاه د واده مخه هم نه خلاصېده. ځکه چې بهادرشاه که څه ته کار وئیلی وه نو د پېسو گټل وو د ژوند او د اولس غم بنادي خويي د سره په کتاب کې نه وو د کور يو بامبیر يې خپلو خویندو ته داسې په غاړه کړی وه چې عاجزانو نه يې د خپل ژوند او کور فکر اخستې وه. سنگينه هرڅو که د ټولو کشره وه خو د کور په کارونو کې ډېره تکړه وه. اخلی پخلی، جامې وينخل پاکي ستهرائي به يې په چپه خله کول — خبرې به يې ډېرې نه کولې. خدای خبر ولې چې گران لالابه د کور په درشل رانېسکاره شو نو په هغې به د ورور سهم سم ډېر دروند ولگېدو. ژبه به يې د ډېر هېبت نه ترترې شوه. هواره خبره کول به ورته گران شو. او په شنه منډه به يو گوت کې چرته پته شوه. کله کله به د دې هېبت نه دومره وارخطا شوه چې سم دم قدم به يې يو په بله کېدو — کله به په زمکه پرمخې راگوزار هم شوه — د تاج بي بي دا خيال وه چې په سنگينې چا کوډې کړې دي —!! چې لږه به سمه شوه نو په کور کې به يې په زوره ځان له کار پېدا کولو. د لويې حوپلې ټولې کوتې به د سنگينې د لاسه لکه د شيشې پرېږدې، د کچه خاورې په گروبي چې به هغې د ټولو کوتو دننه تلي گروبي کړل نو د کچه خاورې مينه ناکې خوشبوئ. به لکه د خپلې مور په غېږه کې واخسته، هغې به اوږدې اوږدې ساگانې رانېکلې، د لاس د منگلو نه ترڅنگلو د ټينگ خاورين کرښې کرښې راروان گروبي به يې بيا بيا بوئولو — دې خوشبوئ. به هغې ته ډېر خوند ورکولو. بيا به يې د گران لالابه کوټه کې د هغه د کټ سره خوا کې په پروت د لرگي په لوی ټول د هغه د فرېم کړي عکس ترڅنگ د سرو گلابونو — او سپينو رامېلونو ډېر گلونه لږې لږې کېنودل. د کوتې ټولې دوږې خاورې به يې اوڅنډلې — په کټ به

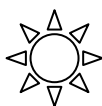
یې ورته گل کړې خادر برابر هوار کړو— د سور شنیل بالنبت به یې ډېر په هنر کت کې کېښودو— په قلاړه به یې د دروازي تمبې راوارولې . او کله کله به د گران لالاد واده ارمان غلې غلې په زمزمه کړه . اوربل مې ډمه خوروي په ولونه ولونه، وهي راته خالونه، واده زما د ورور دی .

د حوبلې په لویه سینه د دنگو دنگو کوټو او دالونو یو بل سره تړلې لړۍ به د خلکو پام ځان ته راگرځولو— د دیار د مضبوط لرگي او سرو پخو خښتو نه جوړه حوبلې لکه چې د پخواني باچا محل وه . د هرې کوټې د دروازي په څنګ کې لګېدلې کړکۍ د سرو شنو او نورو رنگینه شیشو نه په داسې اعلی طرز او شکل تراشلې شوې د کړکیو په تمبو کې ځائی شوې وې لکه چې چا ماهر جوهرې په خپل ټول مهارت د کاینو سینه تراشلي وي — او د بنائسته غمیو جوته یې ورکړې وي . د حوبلې د ټولو کوټو دننه دغه رنگینه شیشو د تیاره په وجود خپلې رڼاگانې داسې شیندلې وې . لکه چې شیش محل وي . په لوی دالان کې یوسر ته به د تاج بي بي د ساتلي طوطي پنجره راځوړنده وه بل سر ته د پري د نازولې مېنا — د تاج بي بي او پري د ساتلو مرغیو طوطي او مېنا به په بنائسته پنجره کې د سوز سندرې وئیلې . داسې ښکارېده لکه چې د دې حوبلې د قېدوبند په دې ژوند کې د تاج بي بي او پري يك يواځینې همرازي دا مرغۍ وي — تاج بي بي او پري به د خپل زړه ټول حالونه دغه طوطي او مېنا ته وئیل دواړه به ډېر ساعت د پنجره سره ناستې وې — تاج بي بي ته خو دا هم نه وه معلومه چې د سکندر شاه د خپلوی نه د انکار نه پس تاج بي بي خپل زړه د دې حوبلې نوکر (رفیق) ته پټ په پټه سپارلی وه . دا هسې د هغې یو خیال وه — یو ارمان . گني د دې نه گېرچاپېره خو

خه د روایاتو دنگ دنگ دېوالونه ولاړ وو. او خه د بهادرشاه د قهر او غضب خهره. بس دا خو په ځان د هاغه ورځې نه پوښ شوي وه کله چې دا د اخونې د کور نه په کور کېده — ما بنام په توره خړه چې په لویه برقع کې ولول نغښتې په مړو مړو ماتو قدمونو کور ته راروانه وه — په ټوله لار یې یوخوا بل خوا کتل په دې اسره چې یو بنائسته ځوان اوویني — او پټ یې د خپلو خیالونو په دنیا کې د ځان سره کړي — هغه به نن په انه بهانه په لاره پښه نیولې شوه — خو نن ټولې لارې کوڅې داسې پاکې وې لکه په نوم انسان چې پرې نه وي تېر شوی. او بیا چې کله هغې د خپلې حوډلې په درشل خپل قدم کېښوو نو — یو نوم — یو احساس دلته راگېره کړه — هغې په ورمبې ځل د رفیقي نوم په خله لکه د خوږې گولۍ واپولو راولاړلو — او بیا چې په دغه ما بنام هغه د کوتې بلی ته وروخته نو لري ډېر لري یې رفیقي په نظر شو. هغې رفیقي په ورمبې ځل د کوتې د بام نه مخامخ په لاره راروان گړندی گړندی لیدو. د هغه په دې چال د تاج بي بي زړه په ورمبې ځل په زوره زوره ودرزېدو. په سپین پرتوگ او بوسکي رنگه قميص کې ورته رفیقي د خپل خیال د جانان په خیر ښکاره شو. خو د تاج بي بي نه دا هېر وو چې د رفیقي حیثیت خو په دې حوډلې کې د یو نوکر دی — نوکر هم داسې چې د بهادرشاه ورکړو حدونو او کرښو رفیقي چرته د هغه دروازې ته نه وه راپرېښی. هر سوال جواب او خبره اتره به یې د دروازې نه بهر د بهادرشاه سره وه — د دومره لویې فاصلې باوجود رفیقي نن تاج بي بي ته ډېر نژدې ښکارېدو. — هسې خو د رفیقي پلار نیکه د دوي په کوتو کې پاتې کېدل خو د رفیقي په رنگ او قواره کې یو داسې زړه راښکون وه چې د کلي ډېرو پېغلو به یې په گودرونو او تنورونو خبرې کولې — د تاج بي بي د اخونې

د کور د سپیارو د سبق همخولو به هم د رفیقي ذکر کولو. — او داسې تاج بي بي دې نوم او قواري پټ په پټه ځان له رابنکلي وه — او نن يې چې ځانگې ځانگې راروان رفیقي د نظره تېر کړو نو په خپل انتخاب د ځان سره بي خرتنه مسکي شوه. رفیقي هم د تاج بي بي د خوږ نظر په پېغام رسېدلی وه. خو د پېرو پېرو نه چې وخت کومه طبقاتي کرښه د دواړو تر مينځه رابنکلي وه نو داسې ارمان ته په زړه کې ځائی ورکول هم د دې کرښې نه پښه اړول وو. رفیقي په دې حقيقت پوهېدو. هغه د ډېرې ويرې د لاسه د تاج بي بي نوم د خپل زړه د تختې نه د همېشه لپاره وران کړو. خو تاج بي بي دا نوم د خپل زړه په تختې داسې پوخ اولیکلو چې په هيڅ دستور نه وړاندېدو. اوس به هغه د خپل ساتلي طوطي د پنجري سره بيا بيا کېناسته — او د خپل ساتلي طوطي په ژبه به يې دغه نوم. — پخولو. تاج بي بي او پري دواړه د ډېرو وينو زړونو مېرمنې وې. د خپلو جذباتو رڼو اسپو به هر وخت په تړيکو کړې وې. د توري شپې توره سينه به يې د خپلو احساساتو په توده شپېلۍ ورو ورو زمزمه کوله. د حوبلۍ قبلې غاړې ته د شنو بنائسته شگو په لويه دونکاچه د هرچا نه بېله ناسته نن تاج بي بي چې د سپين ممل رومال يې ډېر په مينه گل کولو. نو پټ په زړه کې دننه يې د سندرو بار شوو اوبنانو د جذبو جرسونه ټنگول — هغې يو نوم بيا بيا د ځان سره تکرارولو. تهاووايه رفیق جان. — ته اووايه رفیق جان —

***

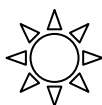
سکندر شاه خپل کور اباد کړی وه . جماله یې د ژوند ملگرې شوې وه جمالي د ټول کور سره سره د سکندر شاه ژوند په خپله مینه داسې راټول کړی وه چې د سکندر شاه نه اوس د تاج بي بي د لاس د نه ورکولو احساس تر ډېره حده لرې شوی وه . خو کله کله به د دې جینکو د پېغلتوب او یواځي توب فکر گډوډ کړو. سکندر شاه جمالي ته د خپل زړه ټول حال ټکی په ټکی وئیلی وه . او د جمالي زړه به هم په دې جینکو ډېر سوزېدو. خو د وخت او حالاتو د کبله هر سړی لگیا وي خپل غم شپري --- د شپې چې به ناوخته د حجرې نه سکندر شاه کور ته راننوتو. نو په جمالي به اختر شو ولې چې هغې به هم ټوله ورځ د سکندر شاه په طمع تېره کړې وه . په رڼا ما بنام به سکندر شاه د دوکان نه راغلی وه خو څه ساعت د حجرې ناسته د هغه نشه وه د چم گاونډ د بڼې بدې نه به د حجرې ناستې خبرولو. د کلي د غم بنادې نه خو به د لویبازار د دوکان ناستې خبر کړی وه — د مشرانو خوږې خوږې د پخوپخو تجربو خبرې به یې په ډېر غور سره اورېدې --- د مشرانو د تگ نه پس به د زلمو د توقو ټقالو دور شروع شو. د شنو چائو څښلو به دا خوندره ناسته لاینکلی کړه — ډېرو مشرانو به د چیلیم شغلکولو. چې د هغوي د ناستې په وخت به چیلمدکتیونوترمینځه په حرکت

وه — د کټونو اوږد قطار کې به دا نازولی چيلم په ډېر ناز تر ټولو رسولى شو. خود تماکو رنگينه د کناويز جوړه کڅوړه د بهادرشاه او سکندر شاه د پلرونو دوختونوراسې د حجرې د لويې کويې په سر کې د اچولي کټ د پښې په برخه رسېدلې وه. د دې کڅوړې نه يوخوا بل خوا د ربښمو زونډو به د هرچا پام ځان ته راگرځولو او د ماحول رنگ به يې هم شوخولو. هسې خو په حجره کې د ځوانانو د وخت تېرولو لپاره منگي او رباب هم پراته وو خو اکثر به د مشرانو د خلې خبرې دومره خوږې او په زړه پورې وې چې دا دور به اختتام ته رسېدو نو د رباب او منگي وخت به نه وه — سکندر شاه چې به د خپل کور د دروازې زنجير وروستو او د تمبو پورې کېدو غږ به د جمالي تر غوږو شو هغه به د حيانه راټوله شوه — په شنه منډه به کويې ته لاره. يو سلايې رانجه به يې نوې په سترگو کې واچول په شونډو به يې غازه ومخله، په دواړو لاسو د سرو شنو بنگرو شونډې به هم پرانستلې شوی د بنگرو د شپڼگ سندرو به د هغې زړه په چورلکونو کړو — او بيا چې به سکندر شاه څنگه د کور انگن ته راننوتو نو د جمالي سره حنائي لاسونه به د نرۍ مسکا سره تندي ته رسېدلي وو. د شپې تيارې به دواړه د ژوند او محبت په لاسو دمه کړل. يوه شپه چې سکندر شاه او جماله دواړه په مينه ناست وو — جمالي په خبرو خبرو کې سکندر شاه ته د يوې نوې خوشحالي زېرى واورولو — هغه بې اختياره د جمالي څهرې ته وکتل. د جمالي په مخ د دې نوې خوشحالي وړې وړې ډيوې روښانه بنکارېدې. په غونډ مخ يې د تورو تېرسرو غونډ ککوري سکندر شاه ته م ډېر بنائسته بنکاره شو او چې سکندر شاه غلى غونډې مسکې شو د جمالي لاس يې په خپل لاس کې ترخپلې درزېدونکې سينې يوړو... نو جمالي

داسې محسوس کړه لکه د کائنات همه خوشحالی د هغې غېږې ته رارسېدلې وي - هغې په وړمبي ځل په ډېر زړه ورتوب خپل سر د سکندر شاه سینې ته جخت کړو— ستا لور خوبښه د او که زوی - --؟ سکندر شا د جمالي په دې نوي اعتماد ډېر حېران شو - -- هغه په پرځه پرځه وخنډل د جمالي رنگ د سکندر شا په خندا تک سُورشو- د هغې دننه يو نوي وجود چاچۍ پایۍ وهې -!!

***

بهادرشاه ته اوس هرچا دا وئیل چې خپل کور دې اباد کړه نو د پېغلو خوښوونکو فکر به دې ډېر کم شي — او اوس خو بهادرشاه ته هم دا فېصله کول وو — خو د غه طبعي هر بنځه نه اخستله. وئیل به یې داسې بنځه به کوم چې ډېرې نخرې یې نه وي زده بس چې ساده باده تکړه بنځه وي چې کور راټول کړي او داسې کورنۍ وي چې څه غوښتنه نه لري بس په دوه درېو جوړو جامو کې یې قبول کړم — نه دې رانه څه غواړي او نه به ترېنه غواړم — او خدای خبر چې په کوم زیارت یې لاس اېښي وو چې سوال یې قبول شو زبرگه په رښتیا چې زبرگه و — خپلې کورنۍ ورته په یوه جرگه ورکړه — ولې چې د بهادرشا کورنۍ په اصل نسب هم ښه وه. او په پېسه ټکه هم. اوس د جینکو په ژوند کې هم د زبرگې په راتگ یوه لویه خوشحالي راغلې ده. زبرگې ته دا جینکۍ لکه د خپلو خوښوونکو ښکارېدې — خو په دې حوډلی کې د نوې مشرتابه له رویه یې ځان د دې جینکو مور هم گڼله. سنگینه خو به په ولاړه ولاړه د خپلې ورنډارې نه څارېدلې. د کور کارونه به یې هسې هم په مینه کول اوس خو یې دا قسم کړی وه چې "په ناوې ورنډار به تر یو کاله ټک نه کوم چې ناویتوب وکړي" — د بهادرشاه ژوند هم لږ په سمې

شوی وه - خو زبرگه هرڅو که نوې ناوې وه خو ټوله ورځ به د خدای په ذکر او عبادت کې اخته وه — تاج بي بي د زبرگې په راتگ لږ زیات زړه موندلی وه - مخکې به یې د ورور نه څه غوښتنه نه کوله اوس به د گران للامخې ته ډېر په زړه ورتوب ورتله - د بنسو بنسو جامو پېزار غوښتنه به یې ترېنه خوښېدو ته هم کوله او ځان له هم — په حوبلې کې دننه ژوند چې نور هرڅنگه وه — خو د زبرگې په راتگ پکې لږ ښه بدلون خامخا راغلی وه - هسې خو بهادرشاه د خوښېدو د کور بهر وتل ښه نه گڼل د ښځو ډېر تگ راتگ یې په غټه غم ښادې هم خوښوله - دغه وجه ده چې خپلې دروازې یې هم د ډېرو نزدې خپلو د راتلو لپاره پورې ساتلې وې -- ځکه خو دې پېغلو که چرته د پردې نارینه نوم اورېدلی وه نو هغه د رفیقي وه - بهادرشاه به د ده نوم هم په کور کې نه اخستو د هغه دا خیال وه چې د یو پردې نارینه نامه اخستل د پېغلو خوښېدو د مخې ښه خبر نه ده خو د رفیقي نوم خو تاج بي بي او پري د اخونې کره د ډېرو پېغلو د خپلې نه اورېدلی وه - تاج بي بي خو پټ په پټه د دې نوم سره ډېره لرې لرې په خپلو خیالونو او خپلو خوبونو کې — تلې وه

د رفیقي خوش بختي وه چې که یو خوا بهادرشاه د سرو او سپینو نه خبر وه د هغه په ژوند کې یې یو خاص مقام وه، نو بل خوا د حوبلې د یوې پېغلې په زړه یې هم باچائي کوله — خو رفیقي ته دا نه وه معلومه — هغه د بهادرشاه په خوی او مزاج ډېر پوه وه - چې په کور کې په خوښېدو ډېره سختي کوي - چرته تلل راتلل یې نه وي خوښ - رفیقي د بهادرشاه سره د کاروباري خبرو نه سپوږمې خبرې نه شوې کولې - د بهادرشاه په مزاج کې د شک او گمان نه هم خبر وه - بیا د کور او پېغلو خوښېدو په اړه څه خبرې خو

شکمن کولی هم شو او د هغه په ژوند کې د او د هغه په ژوند کېسې
 د دې لوی اهمیت نه یې لاس وینځلی شو — خود زلمیتوب هوا
 خو د رفیقي په احساساتو هم لږزان راوستلی وه کله کله به د هغه
 هم زړه غوښتل چې د تاج بي بي یا پري ذکر دې څوک د هغه سره
 هم وکړي — خو بیا به یو تریخ حقیقت وازه خله د ده مخې ته ولاړ
 وه. زه خو یو نوکر سړی یم د بهادرشاه کنډري هم یم ماله داسې نه
 دي کول پکار... هغه ته د تاج بي بي او پري وړوکوالی یاد وه. —
 دواړه ډېرې ښکلې وې کله کله به یې د رفیقي سره لوبې هم کولې
 خو چې پلار به یې ولیدو نو زر به یې کور ته منډې کړې — د
 وړوکوالي ډېرو خبرو او یادونو د رفیقي خیالونه هم گډوډ کړي
 وو. د هغه د ژوند لویه سرمایه هم دغه یادونه وو گني حاضر وخت
 خو هغه په غاړه کې د بهادرشاه د غلامۍ طوق اچولی وه. خپل
 غربت او بې وسۍ تربنه د ژوند او زړه د یو داسې نازولي ارمان حق
 هم ترورلی وه. هغه ته څه پته وه چې د تاج بي بي په زړه کې اوس
 هم د دې نوم یو ماشوموالي د دور همخولی ماشوم د لاسو نیولی
 چرته په لوبو کې منډې وهي کله د تاج بي بي ترڅنگ ولاړ وي او
 کله د پري شاته — خو کله کله د بهادرشاه د پلار د مشدي
 لونگی او تېله دارې کولې د لاندې غضبناکه څهره او غضبناک غږ
 د دوي لوبې او منډې په سیند لاهو کړي.

کور ته ځی بلاگانو —!! او رفیقي د ډېرې ویرې نه په
 ځای ولاړ پاتې شي — پري او تاج بي بي خپل کور ته منډې کړي
 — خو تاج بي بي او پري ته هم دا نه وه معلومه چې رفیقي هم د
 دې یادونو ترڅنگ سفر غوڅ کړی دی خو د ویرې نه په ژبه چرته د
 تاج بي بي یا پري ذکر نه شي کولې — وختونو ډېر سفر سرته
 رسولی وه، د یوبل څهرې هم اوس د خیال او یادابنت په شیشه

د پرې تتې تتې لیدې شوې — خو دا خو یو لېونتوب وه چې کله کله به یې دا تتې تتې څهرې په نوي رنگ د ځوانۍ، د پېغلتوب او زلمیتوب په رنگ راوځلولې — ژوند به ودرېدو — رفیقي که د یادونو په دې لویه لار په تاج بي بي او پري دواړو پسې کتل نو، تاج بي بي هم په ورسټو ورسټو په رفیقي پسې کتل — د تاج بي بي په زړه پري نه وه خبر او د پري د خیالونو نه تاج بي بي — پخوا به د رفیقي نیا شمشو ترور کله کله راپېښه کوله — خو د بهادرشاه بدگمانۍ هغه هم د کوره منعې کره - بهادرشاه وئیل اوس مې خوښېدې پېغلې دي شمشو چې زما ترکوره راځي نو په لاره د چم گاونډ د شلو سړو سره په خبرو راروانه وي — او که زما خوښو سره یې د دې سړو قیصې بیان کړي نو د سترمنو خوښو سترونه به راته مات کړي — او د کله نه چې رفیقي د زلمیتوب په شپېلو وهلو سر شوی وه — نو د هغه رنگ، اوچت قامت او بنائسته قواري خود کلي پېغلې لېونۍ کړې وې - د شمشو ترور خلې به د رفیقي په صفت کولو وار نه کولو - په خپله خوږه پسته ژبه چې به یې د نمسي د ځوانۍ او بنائست صفتونه کول — نو پېغلې به اوترې اوترې گرځېدې خپل لاسونه به یې په زړه اېښودي وو — خدای خبر په څومره کورونو کې به رفیقي په داسې رنگ موجود وه، څومره پېغلو به د هغه د نوم او ځوانۍ ارمان کولو؟ خود کله نه چې تاج بي بي د خپل کور د بلۍ نه لرې رفیقي چابک چابک راروان لیدلی وه نو د شمشو ترور په خبرو یې هم باور راغلی وه او د اخوني د کور د سپاري د سبق وئیلو همځولو په خله هم — اوس هغې د زبرگې ورنډار په مرسته دا هسه کوله چې په گل لالا شمشو ترور یو ځل بیا خپل کور ته راوغواړي — ولې چې اوس د زبرگې ورنډار کره د یو بچي د زېږون مرحله په سر راروانه وه —

او د دې کار پوهېدونکې هم شمشو ترور وه — هغې اورېدلي وو
چې يو کال مخکې د سکندر شاه لور گل پانه هم د شمشو ترور په
لاس کې پېدا شوې وه — تاج بي بي په دې نوي سنجک د خان سره
مسکې شوه — او د لويې حوبلې په لوی دالان کې په يو کټ کې
خوره ور راپرېوته — په څنگل يې سر کېښودلو — او د رفيقي د
خيال په تال يې يوه لويه جوتيه ووهله —!!

***

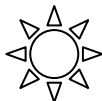
سکندر شاه هرڅو که اوس د خپل کور، بنځي خاوند او د یوې لور پلار هم وه، خو کله کله به یې د بهادر شاه نه ډېره کرکه کېده، د قهر او تاؤ په وجه به یې د کور سم دم ماحول خراب کړو، د جمالي د لاس سمو کارونو کې به یې چینجي راوېنکل اوس خو د جمالي دا غالب گمان وه چې سکندر شاه په تاج بي بي مئین وه او چې تاج بي بي یې کورته رانغله نو اوس داسې چینجن شوی دی — په نه څه خبره د ډوډۍ لوبني لږگي زمکې ته گوزاروي — کله به په اینگولي کې د مالگې مرچکي د زیات والي بهانه کوي او کله به ورته سمه دمه ډوډۍ سوی لیده شي. خو جمالي ته څه پته ده چې د سکندر شاه دا تاؤ تریخ والی بهادر شاه ته کم خو رفیقي ته ډېر دی، هغ به روزانه د بهادر شاه ترڅنگ په نخرو پېښو روان رفیقي چې لیدو نو کلمې به یې ورته خوتکېدې ولې چې اوس یوه گنگوسه د سکندر شاه غوږونو ته رارسېدلې وه. رفیقي خو یو غریب کسبگر سړی وه خو بهادر شاه چې کله په خپلو سرو سپینو کې رانویستی وه نو خپل مقام ترېنه هېر شوی وه. خپل ورځ یې له یاده وتلې وه اوس خو د غه د نیا د شمشو ترور مازغه هم بل شان شوې وو. چې جماله په گل پاڼه ناروغه شوه نو سکندر شاه زر په شمشو پسي لارو — شمشو لکه د سرو وینښه بېدار او خبرداره وه — ماسخوتن یې چې سکندر شاه د خپلې دروازې سره ولاړ ولیدو نو په پوزه پرتې چشمې یې لږې

نورې رابنکته کړې — سکندر شاه ته یې نېغ نېغ وکتل — په چار بندونو یې لاس اېښي وو، ولې!! په دا مایل دلته کومې بلا راوړی یې --؟ په سکندر شاه د شمشو دا خبره ډېره بده ولگېده — خود جمالي ناروغی ډېر مجبور کړی وه — په لنډو ټکو یې ورته د جمالي د ناروغی ذکر وکړو — لاره به شم خو ما اوس دا کار پرېښی دی --- نه شم په پردو وینو څوو کې لاسونه وهلی --!! د سکندر شاه دا طمع نه وه چې د هغوي د کورنۍ دا تالي خټه به نن د هغه مخکې داسې خبرې کوي — خو حق دق ډېره لحظه لک د بت ولاړ وه اوس شمشو لږه پسته شوه — ته څه درځم گورمه یې - -- دا یې وویل او کور ته کږه شوه - سکندر شاه چې غوږ کېښود نو شمشو د ځان سره په گورېدو و او بیا په درنو پښو هغه د شمشو د کور راروان شو لږ مخکې تلی نه وه چې یو ځل یې بیا د شمشو گورېدل واورېدل هغه پوې شو چې شمشو ورپسې راروانه ده — د جمالي ناروغی په بڼه کېدو وه — شمشو ورته په خپټه د تودو تېلو مالش شروع کړو او د جمالي درېدونه سپوا شول — او بیا چې د ماشوم د ژړا غږ د شپې د چپیا سینه څیرې کوله -- نو شمشو د سکندر شاه مخې ته هم هغه رنگ ولاړه وه — لور دې وشوه — بڼه دې بڼه شوه — په سکندر شاه کې لږه ساه راغله — خو هغه نن د شمشو وران بوتار او سپورو ستغو ډېر زورلی وه - بیا ورته د رفیقي نوې خپله کړي کواره ترسترگو شوه — "هوا خو یې په نمسي کې هم راغلي ده" — د ځان سره وگوتېدو - د هغه گل پانې په زوره زور ژړل - اووان -- اووان خود هغ د سترگو په وړاندې چې کوم منظرونه اورېدل راوړېدل نو هغې سکندر شاه ډېر گډوډ کړی وه — هغه داسې محسوس کړه — لکه رفیقي چې اوس د سکندر شاه مخ او لحاظ د سره پرېښی وي - د هغه په وړاندې په

نخرو نخرو په گډا گډا روان وي . . . کله کله د نښي لاس په دوو
 گوتو د خلې نه يو اوچت شپېلی وباسي - او سکندر شاه د رفيقي
 په دې حرکتونو لکه چې اور واخلي — او بيا چې گوري نو
 رفيقي د بهادر شاه د دروازي سر ولاړ وي — کله په بنکر پرته
 تپوي. يو اړخ ته کږه کړي او کله بل اړخ ته — د رفيقي دې
 حرکتونو د قهر نه د سکندر شاه د ټول بدن وينه د هغه په مخ
 راوسته — اوس هغه په دې نتیجه رسېدلی وه چې د رفيقي د
 دې برېښو حرکتونو په شا چرته د تاج بي بي يا د پري لاس خونه
 دی —؟ د هغه واريار خطا شو. د بهادر شاه سره که د هغه
 هرڅو نالگي ده خو تاج بي بي، پري او سنگينه هغه خپل عزت
 گڼلې -

***

د زبرگې ناویتوب اوس سر ته رسېدلی وه، د هغې د داج په رنگ رنگ جامو تاج بي بي او پري اوس مزې کولې که داسې يې نه کول نو په دې کور کې به ورته ژوند ډېر گران شوی وه - زبرگه په دې خبره ډېر خفه و چې د هغې نصیب هغه د يو داسې کور مېرمن کړې ده چې په حرامو ولاړ دی - په ټول کور کې به يې زړه ډېر بوږنېدو - د بهادرشاه د ټولو سرو سپينو مالکه دا وه خو هغه په دې نه وه خوشحاله خپل خدای ته به هر وخت په سجده نسکوره پرته وه — خدایه زما او زما د بچو د حلال رزق سؤبونه وکړې، بهادرشاه ته د نېکو هدايت وکړی —!! کله کله خو به يې په مصله ډېر ژړلي وو ټول جانماز به يې په اوبنکو لوند وه - زړه يې د بهادرشاه په کور کې ډېر تنگ وه — خو د نصیب نه يې تېښته نه شوه کولې - بل خوا د تاج بي بي او پري د لاسه هم په اور کې ولاړه وه، يوه سنگينه وه چې د هغې د هر مرض دارو و - په منډه منډه به يې ورسر د کور کارونه کول تاج بي بي خو اوس د مور کوټه په خپل قبضه کې اخستې وه وئيل به يې دې ته به بل څوک نه راځي - دغسې پري به هم په يوه کوټه کې ناسته و — د مور نه پاتې صندوقونه دواړو وېشلي وو - خو په هاغه غټه لويه د لرگي تونۍ يې وس نه رسېدو چې تاج بي بي خپلې کوټې ته وړلې وې يا پري، خو سنگينه د دې ټول هرڅه نه بې پروا وه - د خپلې ورنډار سره ډېره خوشحاله وه، دواړو خوښو ته به يې تياره ډوډۍ مخې ته کېښوده

او خپله به د زبرگې سره کېناسته - د زبرگې د اولاد زېږون هم نزدې وه - سنگینه خپل وراره ورپرې ته ډېره خوشحاله ده خود خوشحالی په طریقه نه پوهېده - د سادگۍ د لاسه به ترېنه یوه نیمه خبره داسې وشوه چې مشرانو خوبندو به ورپورې ملنډې وهلې - په ترترې، ترترې، ژبه به یې د یوې سمې خبرې ځواب هم نیمگړی ورکړو نو د خواری به خبر نه وه، پري خو به ورپورې لکه د سرې مچۍ ونښته — چارې !!

د سنگین په سترگو کې به غټې غټې اوبنکې راغلې — او بیا به ورنډارې دلایه کړه — خود تاج بي بي د زبرگې سره لږه روغه وه د زبرگې په خله یې خوشو واره بهادرشاه ته دا خبره رسولې وه چې د شمشو ترور سره روغه وکړي — چې د زبرگې د روغ رنځور لپاره به مو پکار راځي - او چې نن سحر څنگ ډېر موده پس شمشو ترور کور ته راپېښه وکړه نو تاج بي بي ترېنه لکه د مچۍ تاوېده - دوه بالښتونه یې ورته کېښودل - په قلاږ پرېوځه ترور!! دا دې خپل کور دی - تاج بي بي چې د ټینگو چایپو غټه پیاله شمشو ته مخې ته کېښوده نو شمشو ځان په اووم اسمان گڼلو — او بیا چې شمشو په یو مخ د رفیقي د ځوانۍ صفتونه راواخستل نو پري هم د شمشو ترور سره د کټ په لنگه کېناسته - د تاج بي بي خله خونن هسې د خندا نه نه راټولېده — شمشو ترور د زبرگې جاج واخستو او د هغې د لنگون اندازه یې ولگوله — نن ځم د خبره دې کې لا ورځې شته - بیا به راځم —!! شمشو ترور چې د تگ لپاره راپاڅېده نو تاج بي بي بیابیا کېنوله - ترور مه څه شپې له پاتې شه، خو شمشو ترور کورته روانه شوه - تاج بي بي او پري ورسره تر دروازې په جلب کې لاړې - د رفیقي ذکر نن شمشو ترور ډېر په خوند خوند کړی وه - د تاج بي بي خو احساسات داسې راپارېدلې وو چې د خپل وجود نه

یې اور اخستو — نن یې سم د سحره خپل ځان لکه د نوې ناوې
 ښه سینگار کړی وه ، په رنجو تورو کړو سترگو یې نن د زړه د یوې
 غلا چغلي خوړله . د مړې مور نه پاتې لویه د لرغې تونۍ چې د
 مودو او زمانو راسې بهادر شاه د زلمیتوب په کوټه کې په لنډه چنه
 اېښودې شوې پرته وه . نن ترېنه تاج بی بی توده توده تاوېده په دې
 کې یې د مور د لاس د خپلو درېواریو لویو ته اېښي د ارمانونو داح
 خو هرځل په دوي پورې د طنز خنداگانې کړې وې ، کله چې هم تاج
 بی بی د خپلې برښې څیزونو پسې د تونۍ تمبې خلاصولې ... نو
 خپل ارمانونه به ورته مخامخ ودرېدل — خدای خبر چې په دې
 څیزونو به د وخت څومره دوړې خاورې او جالې پرتې وې خو د ډېر
 غم او مایوسۍ نه به ورته نه تاج بی بی لاس وړلی شو نه پري —
 وختونو او زمانو خو په هاغه رختونو خپل بدرنگ رنگونه خپړولي
 وو — خړ ، پر — خو بیا هم د دې خړو رنگونو او خاورو دورو په شا
 یې د مړې مور ټولې نخښې امانت پرتې وې — پري لږه په زړه تکره
 وه کامل به یې په هر پشکال کې دا ټول رختونه په ډېره مینه
 راسپړدل او لمر ته به یې کېښودل . نن چې د شمشو ترور خبرو د
 تاج بی بی زړه لکه د مرغۍ په هوا کړی وه هغه په ډېره مینه څه
 خوبولې خوبولې هاغه تونۍ سره جخته ودرېده ، د تونۍ په تمبه
 پورې غټ تور د اوسنې ونځیر یې په قلاړه غوندي پرانستللو ، د
 تونۍ دننه توره تیاره وه خو د هغې د ارمانونو داج لکه د ډیوؤ رڼا
 کول ، هغې نن په ډېره بې تابۍ یوه یو ترلې غوټه ، یویو پنډوکی د
 تونۍ نه رابهر کولو ، په لاس به یې ډېرې خاورې دوړې ولگېدې —
 خو په منډه منډه یې بیا د دې ټولو سینه هم لکه د خپل زړه
 راوسپړله . کټونه یې د سرو شنو بخملو او نورو رختونو نه ډک
 پراته وو. د مور د لاس قټ کړي سرو شنو لوپټو خو دومره خوند

ورکړو چې په تلوار راغله او د دالان سر ته په یو ټیټه مورډه اېښودې شوې لویې شیشې ته مخامخ ودرېده. تکې سرې لویې یې پرې د رنگونو باران رابښکې کړی وه. د ډېرې حیا نه یې سترگې نه شوې پورته کولې، هغې په شیشه کې هم خپل مخ ته نه شو کتلي، ولې چې هرځل به ورته د شیشې سترگې لکه د رفیقي د دوو ناقلاړه سترگو ښکارېدې لکه چې هغې ته بق بق په یو مخ گوري. خو بیا به یې غلې غوندې سترگې په شیشه ورغلې — د هغې په سر سره لویټه لکه د سرې ښارسی. د هغې په مخ نیم کښو پرته وه، لکه چې د ډېرو کالو پترو نه ډکه په سور پالنگ ناسته وي. — سترگې یې په مزه پټې کړې وې. — او په سرو منگولو کې سوچه برگ رومال یې پوزې ته نژدې کړی وه، د هغې زړه په زوره زوره ودرزېدو، هغې د خپلو ارمانونو او خواهشونو ټول پنډوکی هم د رفیقي په نوم تردې دمه امانت ساتلی وه. — اوس هغه د رفیقي ناوې وه. هغې دې وخت ته څومره انتظار کړی وه. — څومره کلونه یې د خپل پېغلتوب زهر څښلي وو، هغې په خپلو لاسو پښو سرو نکریزو ته کتل چې نری نری خوشبوئي ترېنه راوچتېده، هغه ډېره وارخطا شوه او اوږدې اوږدې ساگانې یې رابښکلې او بیا د یو دروند او معتبر قدم باوقاره ښکالو په هغې یخه خوله راوسته. د هغې زړه خو سم د سینې نه راټوپ کول — د زړه درزا یې لکه د زلزلې ټول وجود په لړزان کړی وه. خو دې لمحو او وختونو په خپل لمس د هغې ژوند، بدن او جذبو ته یو نوی خوند ورکړو، اوس هغې ورو غوندې خپله پنجه په گربوان کې دننه کړه. د ژوند او جذبو نه ډک پېغلتوب یې نن د گوتو په سرونو داسې ولگېدو لکه چې ټول عمر پرې هغې سترگې پټې کړې وي. داسې یې محسوس کړه لکه د بجلی دوه برېښه مزي ته یې لاس وروړی وي. دې لمحو د هغې ژوند او

احساساتو ته یو نوی سکون ورکړو — کشې سر وخورې — !! او یوې چرگې ته د پري د خلې دې غږ د هغې د خیال دنیا تالاولاکړه — یو ځل یې سترگې په زوره زور وځنډولې — د شیشې مخې ته یوه بنائسته پېغله ولاړه وه — خو په وېښتو کې لرې لرې یو نیم سپین وېښته به د هغې په ارمانونو اوبه وارولې - په قلاز قلاز یې ټول رختونه یو ځل بیا راغونډ کړل - او پنډوکي یې یو ځل بیا د تورې توبی - تورې تیاره سینې ته لک د خپلو ارمانونو وربنکته کړل — په سترگو کې راغلې د بې وسې اوبنکې یې پاکې کړې - او په خپل خیال په ناخوالې ځان سره مسکې شوه -

شمشو ترور راتگ اوس یو وارې بیا پېل شوی وه - سنگینې ورنډار د کارونو نه اوچته کت ته خېژولې وه — په شمشو ترور به یې ډېر سودونه کول چې د ورنډارې او نوی ماشوم خیال یې ساتي — تاج بي بي او پري خو هم د شمشو ترور نه چاپېره بنگرې اچولې — تاج بي بي به په نه څه خبره د شمشو ترور د خلې نه د رفیقي ذکر اورېدل غوښتل او چې ذکر به شروع شو نو تاج بي بي به ورپسې ټول فرض مونځونه هم قضا کړي وو - د رفیقي د ځوانۍ او بنائست صفتونو به تاج بي بي د خیالونو په ټالونو ځانگوله خو کله کله به یې چې خپله خور پري هم چرته یواځې د شمشو ترور په خوا کې په گنگوسه ولیده نو وار پار به یې خطاشو — په دغه ورځ خوتاج بي بي ولاړه وه په تنور یې ډوډۍ پورې کولې او په دالان کې ناستې شمشو ترور غلې غلې د پري سره څه خبرې کولې — پري به کله ورو غوندې د تنور خوا کې ولاړې تاج بي بي ته وکتل کله به یې سر شمشو ترور ته نزدې کړو — تاج بي بي د تنور تور اورلېونی په لاس کې نیولې وه — یو شک یې په مازغو کې کېناستو چرته — شمشو خو پري سره د رفیقي خبرې نه کوي؟ او بیا یې چې لا وکتل چې

پري په هېبت د لويټې د پيڅکي نه پېسې پرانزي او د شمشو په لاس کې يې ږدي نو زړه يې وغوښتل چې په دواړو پېسې دا اور لرونی يوسي او دواړه پرې بښې اوځنبي . . . تاج بي بي ډوډۍ او قلیې په ځای پرېښوده — په قهر کې په تريکو راغله او پري يې دکمځۍ نه ونيسله — داڅه مو سره خلې ورکړې دي . . .؟ په چا کورونه وړانوی — د چا د زړه اباده دنيا په سيند لاهوکوی —!! شمشوچې په دومره قهر تاج بي بي په پري راغوته شوې وليده نو خپل خبر يې په دې کې گڼلوچې پاکه خبره ورته وکړي . خويه تاج بي بي دمینې او رقابت داسې پېريان ناست وو چې په هيڅ شان د خبرې اورېدو په کور کې نه ښکارېده — زما خبره واوره!!! شمشوتوررهغه د پري نه راپاخوله — چې په وهلو وهلو يې د هغې عاجزې د پاسه خپل ځان غورځولی وه . هغې وران وران شمشو ته وکتل — د شمشو وار خطا شو . . . . او د پري د ژړا او چغو په اوازونو سنگينه او زبرگه د کوتې نه بهر راووتې — د تاج بي بي په گوتو کې د پري د وېښتو غټه شوړه ښکارېده . مخ يې ټول نوکارې نوکارې وه . ټول حق دق ولاړ وو . . . په څه نتيجه څوک هم نه رسېدل چې څه چل شوی دی؟ د پري نه کومه خطا شوې ده . اخر چې زبرگې پري هم د زمکې نه دم دلاسه راپاخوله او تاج بي بي يې هم يو خوا ته کړه — نولړه چپتياخوره شوه — اوچې بيا شمشوتورره قلاړه د تاج بي بي زنه په مينه ونيوله او ورته يې ووئيل چې پري په ماخپلې همځولې زرو ته سوال جواب لېږي . . . نو ټولو په حېرانتيا يوبل ته وکتل — د پري نوکارې مخ اوس د تاج بي بي مخې مخې ته کېدو . د گران لالا ويرې اوس د هغې په اعصابو هم نوکارې رابښکلې . سنگينه خو په داسې صورتحال کې ډېره خرابه وي — ژبه يې نوره هم وښلې خپله خبره په اشارو بل ته رسوي او چې په اشاره

یې لا تاج بی بی ته په خپل مخ لاس رابنکلو --- نو د تاج بی بی د لاسو نه طوطیان والوتل اف گران لالابه مې خبر وي --- !! شمشو ترور د تاج بی بی یقین پخولو لپاره قسم وکړو --- چې زرو ته یې لېږلم --- اوس د تاج بی بی یقین پوخ شوی وه --- هغې ته د اخونې د کور د سپارې د سبق دور رایاد شو چې ټولې جینکې به د سبق نه پس خپلو کې په ټوقو ټقالو ناستې وې --- خو زرو او پری به دواړه نه وې --- او بیا خوڅو ځل په یو گنج کې دواړه لیدلې شوې وې --- !! د هغې خیال د یوې نوې غلا په لټون --- د ژوند تر یو داسې گنج رسېدلی وه چې د انساني فطرت د غېر فطري رویو او عادتونو جولاگانو پکې جالې جوړې کړې وې --- او نوی جنسیت او جبلت پکې اپوته راڅوړند لیدی شو --- د زرو او پری د دواړو ډېر ساعت ناستې اوس د ټولو پېغلو ځوابونه موندلي وو ---

***

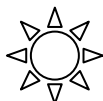

سکندر شاه به اوس شمشو هم هسکه غړی د بهادر شاه کره په تلوراتلو لیدله . د هغه غوړونو ته ډېرو خلکو د شمشو په حقله ډېرې گلې وډې خبرې رارسولې وې . چا به وئیل شمشو د هلکانو او جینکو دلالي کوي . چا به وئیل د هلکانو هلکانو سره خبرې هم جوړوي . د سکندر شاه دا غالب گمان وه چې د بهادر شاه په کورنۍ یې کوډې کړې دي . نیا او نمسي دواړو — نمسی یې د بهادر شاه ترڅنگ اوږي اوږي او نیایې د خوښو مخې مخې ته کېږي . دهغه په زړه کې به د نفرت اور په غرغندو شو — جمالی به د دې تاؤ هم محسوسولو — یوه ورځ یې په قلاقلار پوهولو — ستا څه کار دی — غټ پټ بهادر شاه شته دخپل کورد بڼې بدې ذمه وار خپله دی ستا سره خو یې د لارې کوڅې غم بنادي هم نشته . خوسکندر شاه کله دا خبرې منلې؟ هغه پوهېدو چې بهادر شاه خود دولت خورجېبونه ډکوي — دکورد هیڅ حاله نه خبرېږي . اوس خوبه تاج بي بي هواره په کوټه اوبلی رابنکاره ولاړه وه . . . خوڅوڅله یې دشمشو سره چرته په تلوهم لیدلې وه . او دایې لاشه کی . . . شمشوبه کله یوه جینی راروانه کړې وه او کله بله . . . د بهادر شاه کورخو اوس د رنگ رنگ نخریو مېله وه . خود دروازي تمبې به اوس هم پورې وې — د رفیقي ورځي هم بدلې شوې وې د بهادر شاه بڼی لاس جوړ شوی وه . . . د کور نقشه یې بدله شوې وه — اوس خوبه بهادر شاه بازار نه هم کور ته په څه سوال ځواب پسې رالېږلو . . . او چې د پوري وره

په شا به ولاړې تاج بي بي د رفيقي سره سوال جواب کولو نو د رفيقي به په خپل ځان د باچا گمان کېدو — د تمبو په نرو نرو درزونو کې به يې داسې نېغ نېغ کتل لکه چې تاج بي بي ورته خپل ځان ټول بڼکاره کړی وي — اوس خو يې په دې کوڅه د تلونکو راتلونکو پروا هم نه کوله . او کور په کور به د هرچا په خله دا يوه خبره بيا بيا کېده . د غريب سړي دومره زړه نه وي خو د هغه په شا د چا لاس دی — !! سکندر شاه ته د دې ټولو خبرو پته وه — د خلکو د پس پسو نه خبر وه . . . . د شمشو د دې نوې لگولې تماشي په چل نه پوهېدو خو بس وينې او غېرت به يې جوش وکړو — د خپلې جرگې نه پس يې پرې نورې جرگې هم تش لاس د دې کوره په ستنېدو ليدلې وې — او هرځل چې به کومه جرگه راتله نو سکندر شاه به د خداى نه دا سوالونه کول . . . چې خدايه! د بهادر شاه په زړه د رحم اوبه توې کړې چې د جينکو بند اسان شي . خو بهادر شاه د سود په گټه کې د خپلو خوښېدو د برخې قائل نه وه . هغه دا پخه اراده کړې وه چې خپلې درې واړه خوښې به په کور زړوي — د تاج بي بي او پري عمر و نه خو مخ په سپوا کېدو وو — خو د سنگينې نور حالت د دې جوگه نه وه چې د يو کور په ژوند کې د چا مېرمن شي تاج بي بي خو ځکه اوس د خپلواحساساتو لاس پښې په رفيقي پسې وهل — او پري په نورو جينکو مئينه وه . . . او دا ټولې خبرې ټکي په ټکي سکندر شاه ته رارسېدلې . . خو د هغه غېرت او پښتو دا نه شو زغملی چې پلار په نيکه د دې کورنۍ تالي خټ دې اوس خپل پلونه د دې کورنۍ تر عزتونو راوړسوي — هغه د رفيقي او بهادر شاه سره سره د خپلې تربگنۍ او دشمنۍ پت بڼه برابر پاللو . خو ځينو مجبورو يې لاسونه بند په بند تړلي وو — سره د دې چې شمشو ترور په خپل ژوند د رفيقي سره ډولۍ هم

لیدلې وه — خو د واده پېکړو هم د رفیقي پښې ونه ترلې — او خپل کچه پیکه حرکتونه یې کول — خو اوس د رفیقي د واده حقیقت د هاغه پېغلو احساسات لکه د صابون د ځگ کېنولي وو کومو چې به په تناره او گودر د رفیقي خبرې کولې .. د رفیقي دنیا د هغه زوي شفیقي ترڅه حده بدله کړې وه . کټ مټ د پلار کواره وه . د وړوکوالي نه یې ډېرې نخرې زده کړې وې . . . . خلکو به وئیل چې رفیقي پل اوچت کړی او دې شفیقي پرې اېښی دی . د رفیقي دځلې او گوتو شپېلی خو دومر مشهور شوی و چې په کور دننه به هرې پېغلې د ځان لپاره گڼلو — اوس به هم رفیقي د خپل عادت ترمخه د بهادرشاه د کور په څنگ کې کله کله شپېلی وهلو په دې عادت ډېرو خلکو بې عزته کړی هم وه خو وئیل به یې د عادت نه مجبوره یم — او هم دغه عادت وه چې د سکندر شاه په زړه کې لکه د ازغي چوکه کېدو — پتې پتې یې ورته کلمې خوتکېدې —

***

وختونو د زبرگې جولى ته د درېو اولادونو ورکړه کړې وه .
 طاهرشاه او ظاهرشاه دخپلوتوروريانود سترگو تور وو او وره زېږو
 چې په حوپلۍ کې د خپلې نصیبې سره راغلې وه د هغې ورځ
 اونصیب هم د خپلوتوروريانونه بدل نه وه . دپلارد قهراو غضب نه
 به په سوړونوته - پلارخوېې څه کوي هغې ته خوخیل وروڼه هم
 دپلارنه کم نه وو- هرنارینه په هردورکې خپل فطرت بنسکاره کړی
 دی - د دې کورنۍ تاریخ د داسې پېښو نه ډک پروت وه - لور
 خور خو په دې کورنۍ کې بس یو پاتې مخلوق گڼلی شو . - دهغوي
 حقونه ټول عمرپه دې کورنۍ کې نارینو تر پښولاندې کړي وو- په
 ټوله سیمه کې دا کورنۍ په دې یاد بدله . چبه یې د لور خور په
 عزت تپوس نه شو کولی - او خدای خبر څومره تورسرو دډولۍ
 ارمان گورته په سینه کې وړلې وه . طاهر شاه او ظاهرشاه دواړه یو
 برابر وو- خلکو په دواړو کې د کشر او مشر توپیر نه شو کولی . د
 ډېرو خلکو دا خیال وه چې دواړه غبرگونې پیدا شوي دي . - خو نه
 په دواړو کې به دیوکال د مشرتابه مزې غزبدلی وه . طاهرشاه به د
 یوې ترور په څنگ کې ملاست وه او ظاهرشاه به د بلې . خوزېږو
 به خپلې کشرې ترور سنگینې سره ډېره خوشحاله وه . په دې

حوبلی کي يوه باغيچه ده پرېخواراسې موجوده وه چې په هر دور
 کي يې د کور د بنځو پام ځان ته راگرځولی وه. په غاړه غاړه پکې
 د نارنجانو اونې په قطار قطار ولاړې وې او ځاني په ځاني پکې
 تاج بي بي او پري د سرو گلابواوسپينورا امپلوبناسته بوتې هم
 کړلي وو. او چې د دې گلابونوپه مخونوسې د پيرپرکولنسکري او
 سېلونه راوالوتل نو د دې ماشومانو خوشحالي به د کتو وې. -
 سنگيني به ټوله ورځ د وړو وړو وربرونو سره په لويه تنه منډې
 وهلې. د دې شوراوغوغابه د حوبلي په دنگودنگو کوټوکې هم
 اورېدې شوه. اوس خو په سنگيني خپل د ماشومتوب دور بيا
 راغلی وه. په زمکه به د ماشومې زېبو سره ناسته وه د هغې
 گوډيانو ته به يې رنگ په رنگ جامې جوړولې. ماشومې زېبو به
 په خپله وړه ژبه دخپلې ترورپه شان تتي تتي خبرې کولې. او
 زبرگه به کله کله فکرواخسته چې هسې نه ددې ژبه هم اينبلي. -
 سنگيني ځان له هم يوه بناسته گوډۍ جوړه کړې وه. د دې
 گوډۍ په غاړه کي به يې لوی د مشکنيو امپل راځوړند کړی وه. د
 ډک کمخواب جوړه به يې ورته په غاړه کړې وه. او په لوبو لوبو
 کي به يې د خپلې گوډۍ واده په ډېره مينه راجوړ کړی وه. په کنج
 کي به يې گوډۍ کپنولې وه. او دې به قلا قلا تمبل غږولو. کله
 کله به يې تمبل د وړې زېبو په لاسو کي ورکړو او دا به راپاڅېده
 او په گډا به شوه. د کور ټول خلک به د ترور او ورپرې دې نازولې
 دنيا ته په کتو وو. بهادرشاه اوس ډېر بدل شوی وه په خوښدو او
 بنځي کلک ساتلی پري يې لږ سست کړی وه. د هغه دا خيال وه
 چې تاج بي بي او پري د خپلو پېغلتيوونو زهر څښلي دي. او اوس
 خو نه د دوي هاغه ځوانۍ شته او نه هاغه مستۍ. خوبهادرشاه
 ته دا نه وه معلومه چې ډېرکلونه وړاندې په دې حوبلي کي يوه

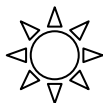
شاره توره تاخانه خود پره پخوا پري اباده كړې ده - اوس خواوړي
 ژمی په هاغه تياره تاخانه کې هغې هره غرمه دشړشمودتېلو ډيوه
 بلوله او چې زبرگه او تاج بي بي به اودې شوې نو د پري سترگې
 به هم مرغی - مرغی شوې هغه به ورو غوندې تاخانې ته بنسکته
 شوه د هغې د اخونې د کور د سپپارې د سبق همخولې زروبه د
 هغې سره په دې تاخانه کې يو حائی ملاسته وه - د تورې تيار
 تاخانې ابادولو راز د دې دواړو ترمينځه پروت وه - د کور نور
 خلك خود دې شاپې تاخانې نه داسې ويربدل لکه چې دا تاخانه
 يا خود تورو اژدهگانو جاله وي يا د پېريانو - پري خوبه د کور
 نور خلك د دې تاخانې د زبونتيا اودرونډوالي نه ويروول
 خوداتپوس تربنه چا هم نه کولو چې ته په دې تياره تاخانه کې
 کومه اوده پخوې؟ خو چې ماسپخين به ټول راپاخېدل نو پري او
 زرو به په لوی دالان کې په خنداناستې وې - خوشحاله خوشحاله -
 لکه چې د خپلو وجودونو ډېر درانه بارونه يې سپک کړي وي -
 اوس خوبه ځکه زرو يوه ورځ د راتلو ناغه هم نه کوله - د پري
 مينې به د جنت نه هم د هغې څنگ ته رارسوله - پټ پناه يې په
 زرو ډېر سره سپين پېرزو کړي وو - هغې ته حائی په حائی د
 بهادرشاه د بنخو خزانو پېسو هر پټ حائی معلوم وه -! د زرو هم
 ټولې گوتې په غوړو کې وې - د پري سره يې ډېرې مزې کولې - د
 مور نه پاتې د خپلې برخې د داج رختونه خو يې ټول په زرو زاړه
 کړي وو - خود زرو مينې چې په تېر وخت د پري په وجود کوم د
 بناستونو سپرلي راخوار کړي وو دا يې په تنکی ځوانی نه وو
 ليدلي - اوس خوبه دواړه بنې بنسکار هم په يو کټ کې ملاستې
 وې - د زرو په څنگل به د پري سر پروت وه او د ژوند په يونوي
 سرور به غرقه اوده وه - زبرگې په بهادرشاه وس کړې وه چې د

سود کاروبار پرېږدي ډېرې کرکې يې ورته بيان کړې وې خو بهادرشاه ته اوس بل کار خوند نه ورکولو نور کارونه خوکه گټه لري تاوان هم لري او بهادرشاه ټول عمر د گټې سودا کړې وه د تاوان نه - زبرگې خو په دم کړو اوبو، چينو او تعویزونو هم په بهادرشاه څه کمی نه و کړی خو د بهادرشاه زړه ډېر غټ وه خرمن يې هم غټه وه - کرکه خو يې هډو په طبیعت کې نه وه - زبرگه به يې په دې دلاسه کړه چې دا هرڅه تا او ستا بچو له کوم - - ! د جمعې شپه وه نن زبرگې استخاره وکړه او د خدايه يې دا يو سوال وکړو چې نن شپه ماته د خپلو بچو د خوشحالي زېری راکړه - ټول عمر مې په دې کور کې پوتی سکون نه دی ليدلی - چې د اولاد نه مې د خوشحالی - برخه شته او که نه ؟ او بيا هغې يو خوب وليدو - يو داسې خوب چې د هغې د ژوند او زړه پاتې سکون يې هم تالا والا کړو - هغې دغه ليدلی خوب د خپلو مزغو او همونو يوه نتيجه وگڼله خو چې هرکله پرله پسې درې جمعې ماسخوتن د استخارې نه پس هغې هاغه يو خوب بيا بيا وليدو نو اوس د زبرگې زړه لکه د پانې رېږدو - د هغې د گلابونو په څير بنکلي زامن او لور ډېر بنائسته وو د هغوي وده او غټ والی ډېر په مخه روان وه اونې خدای دنگې ورکړې وې په خو کلونو کې د پلار سره د اوږې لگولو شو - اوس به د زبرگې وار لا خطا شو - د طاهرشاه او ظاهرشاه په توپيانو به روزانه خپلو تروريانو د تازه گلاب گل داسې په هنر ټومبلو چې د مخ او گلاب بېلتون به نه شو کېدی کله کله به پلار دواړه ځان سره بازار ته هم بوتلل - او چې د بهادرشاه سره به خپل دواړه زامن په لاره روان وو نو د لار هر نظر به ورته بيا بيا را اوږېدو - چې کور ته به راغلل نو پري به د سپېلنو په دانو پسې کور گرځېده - "او خلکو به راته د نظره

کړې وي . . - !! که د پري يا د تاج بي بي په زړه وي نو په دې
 هلکانو به يې د کوره بهر قدم نه کېښودو- خو بهادرشاه دا
 غوښتل چې د خپل کاروبار ټولې طريقې، بڼه او بد، گټه تاوان
 خپلو بچو ته وروښائي ځکه چې سبا به دا کار هم دوي سمبالوي -
 ظاهر شاه لږ ډېر هوښيار وه د پلار په اشاره هم پوهېدو ځکه خو
 يې په پلار روزانه څلورانيز قلنگ ترلی وه - او د کور په هر گوټ
 کې ورته د پلار د ښخو خزانو هم پته وه ---

***

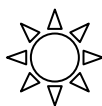
گل پانې هم په ځان پسې زمري او گورگوره راوستي وو - خو گل پانې په ټول کور کې زورور وه - سکندر شاه ته خپل ټول اولادونه گران وو خو گل پانې يې ډېره نازولې وه - د گل پانې ټول عادتونه لکه د هلکانو وو- په اوچت اواز خبرې، کلکه څيره او په ټول کور خپل رعب ساتل - زمري به کله کله ډېر په قهر شو، ځکه چې هغه که هلك وه خو د خپلې مشرې خور په چل نه پوهېدو- گل پانې چې به يې د خپل گران دا جي سره نزدې نزدې ليدله نو خپل ځان به ورته بې معنې بنکارېدو- لا ماشوم و د دې فرق په احساس او معنی زيات نه پوهېدو خو بهر ملگرو به ورته دا احساس خامخا ورکولو- او چې ظاهر شاه او ظاهر شاه به يې د خپل پلار سره خوشحاله خوشحاله ډک ډوک وليدل نو خپلو محروميو به پرې نوکارې رابنکلې - زه خو د پلار يک يو نيازبين زوی يم خو خدای شته که په سمه خله يې راسره خبره قدرې کړې وي — د ځان سره مېلې ته بوتلل خو لا غټه خبره ده — د دې محرومۍ ذکر به چې يې کله خپلې کشرې خور گورگورې ته وکړو نو هغې به هيڅ اونه وئيل بس غلې غلې به يې د زمري خفه څهرې ته کتل - خو چې کله به يې د خپل زړه غوټه مور ته پرانسته نو مور به د ځان سره راجخت کړو— په تندي به يې بنکل کړو ---- مورې! چې گران دا جي رانه اوس گيدړ جوړ کړی دی نو دا زمري نوم يې راته څه له کېنودو—!!؟ زمري اوس د خپل احتجاج څرگندونه کولې شوه —

او په دې پوښتنه یې مور په زور زور په خدا شوه — خو د ټولونو زیاته د طنز ډکه خدا ورپورې گل پانې وکړه. د زمري رنگ او صحت د دې احساس له کبله د زوال ښکار وو. د هغه هاغه وډنه وه کومه چې د ده دخوښدو وه. هغه به اوس ځان له خوشحاله وه د چا سره یې هم نه لگېده. په مندرسه کې به یې خپل ټول قهر په هاغه همخولو ویستو چې لږ به ورسره وران شو، دلته به زمري سم لکه د زمري غرمبېدو. په نري تروچکي وجود کې به یې بې پناه طاقت راغلو. ډېر وهل ټکول به یې وکړل. د مندرسي استاذ ته چې ماشومانو د زمري شکایتونه وکړل نو د زمري نوم یې د خپلې مندرسي نه خارج کړو. اوس زمري ازاد گرځېدو. په وړانو، ویجاړو، په غرونو، ځنگلونو، په مېرو، په اونو بوټو، کله به د مرغو په څالو پسې ټول غرمه گرځېدو او کله به یې مرغی. په لینده ویشتلې، کله به یې یو ځایي خوږ وه کله بل. گورگوره به پرې ډېره خفه کېده. لاس، پښه یا مخ تندې به یې په وینو سور راوړو نو په وړو وړو لاسونو به یې ورته زړه تودو تپلو کې کورکمان سور کړو او تودې تودې پېهي به یې ورته پرې کېښودې. د گورگوري د زمري سره ډېر مینه او همدردی وه. د کور د مشرانو خو یې په گل پانه کې ساه وه زمري به د بازار د دوکانونو نه په غلا کله کله د گورگوري لپاره د لېچو ښکړي او د سر کلیپ هم راپټولو. گورگوره به دې ته ډېره خوشحاله ډېده خپل دا شیونه به یې په هاغه وړوکی پتارگي کې ځان ته سمبال اېښي وو کوم چې ورته تاج بي بي د دې وېنا سره ورکړې وه چې داسې دلته کله کله راځه، د زېبو سره به لوبې کوي گوډيانې به تاله هم جوړوم — زه ستا هم ترور یم. خو گورگور به د بهادرشاه کاکاجي نه ډېره ویرېده. د هغه سرو سرو سترگو او کونډه کړي برېتونو ته چې به

یې کتل نو ویرې به واخسته... او هسې هم د خپلې مشرې خور
گل پانې نه به ویره کې وه. دا قدغن خو پری هغې لگولی وه چې
—! چې د دې کورنۍ سره مې د گران دا جی پخوانۍ دشمنی ده که
لوبو ته ورکړه لاړې نو مړه به دې کړي —!! او د ماشومې گړگړې
لپاره دا ډېره وه. په کوڅه کې به د زېبو سره ناسته خو د هغې د
کور نه مشرانو ویرولې وه. گني د ماشومې زړه به ډېر غوښتل
چې د زېبو سره کور کې لوبې وکړي. د هغې ترور تاج بي بي ورته
یوه گوډۍ جوړ کړې... سنگینه ورسره هم په لویه تنه پټ پټونې
وکړې — خو د مشرانو خبره یې په زړه پټۍ کړې وه. گورگوره د
خپل پلار سره د مېلې سېل ته د تلو هم ارمانې وه خو دا ځل زمري
په خپله خزانه کې دولس انې یو ځائی کړې وې او گورگوره په دې
خوشحاله وه چې زمري به یې دا ځل د کلي د مېلې سېل ته بوځي

***

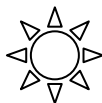

څنگه چې د بهادرشاه او رفيقي خپلو کې ډېره خوږه وه داسې به شفيعی او طاهر شاه هم د يو بله نه خوزېدل - دواړه د مندرسې ملگري م وو- د کله نه چې د زمري نوم د مندرسې نه استاذ خارج کړی وه دواړو لږه ساه اخستې وه - ولې چې زمري خو د کوره بهر سم زمري وه شفيع او طاهرشاه ته خو به يې بهانه کتله - اوچې کله به ورسره لږ خوږ شو نو د طاهرشاه د کتابونو د کڅوړې نه به يې د سپينې مېدې غوړه ټوله پراته هم په غلا ويستې و او دوانيز به يې ترېنه هم پټ کړی وه - اوس به طاهرشاه او شفيع جوړه ناست وو- سپينه د مېدې پانې پانې پراته به د دواړو مخې ته پرته وه - رفيقي په خپل بچي په مندرسه کې سبق کله وئيلو، وئيل به يې سبقونه دغټانوخلکو کار دی - خو طاهرشاه به ژړل سم قسم يې کړی وه چې هله به مندرسې ته ځي چې شفيع هم ورسره روان شي - د شفيع په سترگو به تاج بي بي د رفيقي د سترگو سود کېدو- چې کله به طاهرشاه شفيع دځان سره کورته راوستونو تاج بي بي به هسې مسکې مسکې کېده، دخپل پېغلټوب دوره پرې لکه دباران رانېکی شو- دتصوريه دنياکې به يې د رفيقي څهره بيا مسکې شوه - وختونو ډېر لرې الوت کړی وه اوس خو د تاج بي بي د تصور منډه هم دومر ضعيفه شوې وه چې ورستو به يې کتل نو دتېروخت په حساب اوشمېره کې به گډه وډه شوه - خودای خبر ولې به د طاهرشاه په څنگ کې ناست شفيع به يې لکه د بهادرشاه په خواکې

ولار رفیقی گهلو- هغې به د شفیق دمخ نه هم یوه غرقه چپه واخسته
 - د "چپ" په اواز به ورپورې پرې په برقه برقه په خندا شوه خوتاج
 بي بي د چاد خبرواو خندا پروا ټول عمر نه وه ساتلې - بیا به یې
 دلویتې په پیڅکي پورې تړلې دوانیزد شفیق په جیب کې هم
 واچولو- په دې ځان له دواړه خیزونه واخلي!!

د طاهر شاه طبعه په مندرسه کې ډېره نه لگېده هغه ته خود
 مندرسي پابندي لکه د قېد بنکارېده - مشر استاذ خويي ډېر بدې
 شو- خو ځله یې په نړۍ لښته دومره وهلی وه چې د مندرسي نه یې
 زړه تور شوی وه خود د پلار د ویرې به په نه زړه تلور اتلو- په هغه
 ورځ خويي پخه اراده کړې وه چې سبا نه به مندرسي ته نه ځي کله
 چې مشر استاذ ورته په لاس دغمې ودرولې وې - او چې څنگه یې
 لاس تاج بي بي ته بنکاره کړل نو په هغې خوڅه چل وشو- وې ته په
 طمانچه سوری شه دومره خو به څوک پردی خر هم ونه وهي او بیا
 یې د طاهر شاه لاس بي واره بي واره بنکلولو د شفیقي زړه وغوښتل
 چې که داسې تروریه کورکې زما هم وی نو زمانه به هم څارېده - تاج
 بي بي لکه چې دهغه په زړه کې په راولاړمان رسېدلې وه - زه يم
 کنه... ماته رانزدې شه.. زه، زه ستا.. موريم..!! او ماشوم شفیق
 نېغ نېغ د تاج بي بي مخ ته کتل -

***

د بهادرشاه کاروبار ډېر په زور کې روان وه - ډېر سره سپين ورسره د خوارو خلکو د اخستو پېسو په سود کې پاتې شوي وو- زبرگه خو زبرگه وه - بهادرشاه ورته اوس بڼه په ډاډه وئيلي وو چې دا ټول کالي پتري اوس ته پکارولي شي چې چرته څې راځي نو اچوه يې - د زبرگې طبيعت خو دا کله هم نه منل ولې چې هغې خو په دې کور کې سپک ډوډۍ ته به هم اوبنکې څڅولي د خدای نه به يې معافي غوښته، خو پلارگنۍ او نورو ډېرو بڼخو ورته په دې ناشکری بد رد وئيلي وو چې سړی به خپل قبر کې ځملي - بهادرشاه هرڅه تاله او ستا د بچو لپاره کوي -!! هغې ته به دا خبرې هم ډېرې عبث بڼکاره شوې د خدای پاک ويره يې مخ په زياتي وه خو د تاج بي بي او پري نه به هم ویرېدلې - هغوي به وئيل چې ته نه غواړې چې چرته غم بڼادی او تربورولۍ ته په بڼه رنگه ورشې -.. دا غټ غټ درانه درانه کالي پتري په غاړه کوه چې په دشمنانو مو مۍ دلېږي -!! د تاج بي بي خو د تربگنۍ تربور اوس سکندرشاه وه، ولې چې وخت او حالاتو ورته دا يو ټکی لکه د سبق زوت کړی وه چې که سکندرشا غوښتلی نوزه يې په هره طريقه خپلولي شوم - خو د ځوانۍ وار په ما د سکندرشا او بهادرشاه دواړو د لاسه د پلار په کور تېر شو- هغې خو په خپل زړه کې ډېر پخوا يوه صلاح د ځان سره کړې وه چې که گران دادا مې داسې

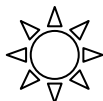
سکندر شاه ته نه ورکوي نو بیا هغې یوه بله لاره هم کتلې وه — خو دلته په کې یوه ستونځه بله وه چې سکندر شاه د هغې خواله نه راتلو گني هغې ورته دا وئیل غوښتل چې د مور نه پاتې ټول سره سپین هغې په دې اسره پندوکی کړي وو چې هم داسې به د سکندر شاه کور ته ورځي — خو بیا به یو خیال داسې گډه وډه کړه چې په گران لالیې د متیزي خور د ورور کنځل پېرزو نه شوه او داسې هاغه ترلې پندوکی ډېر وخت په هاغه تونۍ کې امانت وه د کومې سینه چې د داسې ډېرو پندوکو نه ډکه وه — او بیا چې ډېرې راغلې جرگې بهادر شاه تش لاس بیرته ولېږلې نو هرځل به په دغه ټولو پندوکو تاج بي بي ډېر ژړل — د هغې د تخیل په هره څانگه رنگ رنگ گلونه سپردلي مخونه په خندا وو — یو گل به د سکندر شاه د څهرې وه، بل به د رفیقي --- نو نور به خدای خبر د کومو کومو زلمو وو --- د هاغه زلمو چې هغې به په لارو کوڅو کې لیدل ـ د چاچې ورته نومونه هم نه ورتلل — بس هغې د خپل خیال دنیا ډېره موده په دې څهرو اباده وساتله خو اوس هغې ته د خپلې تېرې ځوانۍ غم یو نفرت ورکړی وه او دغه نفرت یې د خپل گران لالپاره په زړه کې لرلو — خدای به دې زما په حکله تپوسي --- هغې به اکثر د خپل ځان سره خبرې کولې --- خو په دې خبرو کې لرلی نفرت به د بهادر شاه لپاره وه — تا په ما خپل کور او ژوند نه وه پېرزو —! ته زما مجرم یې، کله کله به ډېره په قهر شوه او د خپل قهر اظهار به یې کور کې په جنگ جگړو کولو — د هغې خپل ځان په نظر کې وه حالانکې په دې درشل خو د هغې بله خور پري هم د هغې ترڅنګ د ځوانۍ او پېغلتوب ماښام ته رسېدلې وه — خو د پري احساس بل شان وه د هغې دنیا اباده

وه — زرو د هغې د داسې وختونو یوه بنائسته مشغولا وه — د هغې په ژوند کې کونترې، زرکې، تورانې، بلبلی او خاروگمانې راغلې وې او هرې یوې هغه د هاغه احساس نه لرې ساتلې وه کوم چې په تاج بي بي چکونه لگول — !! هغې ته خو د سنگینې معصومیت هم په وړاندې نه ودرېدو — چې د ډېرو بدني عیبونو د لاسه یې تراوسه چا تپوس هم نه و کړی — خود خپلې ځوانۍ ویر یې وظیفه کړې وه — بهادرشاه د دې هرڅه نه که هرڅو خبر وه خو ځان یې ناخبره کړې وه — خوځدای خبرڅه وجه وه چې دڅوورځو راسې یې طبعه خړه وه - ډوډۍ ته یې هم زړه نه کېدو - سحر ورته زبرگې دم کړې اوبه هم ورکړې وې خود خپل وجود دننه یې نن یې یوې عجیبه کمزورۍ سر راوچت کړې وه - په لاسو پښو کې یې بیخي لکه چې دم نه وه — د کاروباري حساب کتاب هره لټجه یې رفیقي ته معلومه وه — اوس خود پلار د کهاتې په کتابچو کې د لیکلو حسابونو او نومونو په حساب طاهرشاه او ظاهرشاه هم پوهېدل — خو بهادرشاه د دې هرڅه لپاره لکه د فرعون ټول عمري ژوند غوښتو — کله کله به د مرگ ویرې گډوډ کړو — په کور کې د ځوانۍ ماښام ته د رسېدونکو خوښېدو وجودونه به یې په سترگو کېنې لکه د گردنې سیلی — چوکه شول — سترگې به یې وځمبلې، بیا به یې د ماشومې زېبولوبو او منډو ته کتل چې اوس یې اونه ورو ورو راوچتېدونکې وه — په زړه به یې تیاره راغله — بیا به بې د یوې نامعلومه ویرې د لاسه د زبرگې زیږې جوټې ته چې کتل نو د هغې د ویرې په علاج نه پوهېدو — خوڅو ځله یې د زبرگې په خوب کې د ویرې چغې اورېدلې وې لکه چې یو خراب خوب یې لیدلی وي — هغې به لکه دلپونود خپلو

بچو څنگ ته منډې کړې — په غرق خوب اوډه طاهرشاه او
 طاهرشاه به مور ته په قهر کتل، زبرگې به د دواړو بچو نه
 لاسونه تاؤ کړل — زما بچي --- دا دې ژوندي دي - او بهادرشاه
 به پوه شو چې د ویرې خوب یې لیدلی دی - اوس زبرگه خپل
 دې وهم دې حد ته رسولې وه چې د غم بنادۍ نه پاتې وه - کت
 یې نیولی وه — خو چې د بهادرشاه ناسازي یې ولیده نو خپل
 هر تکلیف یې هېر شو نېغه د کت نه راپاڅېده — په ولاړې یې د
 بهادرشاه نظر مات کړو — د خپل تور سرپیچک نه یې ترلې
 پېسې د صدقې په توگه د بهادرشاه نه تاو کړې — او طاهرشاه
 ته یې ورکړې چې په کوڅه کې یې چا غریب ته ورکړه — !! تاج
 بي بي چې د بهادرشاه مړاوي جوټې ته وکتل نو پوزه به یې
 وچونله — د ځان سره به وگورېده او بد بد به یې د زبرگې په
 څنگ کنبې ولاړ بهادرشاه ته وکتل — د تاج بي بي په ذهن او
 زړه کې به د خپلې خاورې شوې ځوانۍ د غم یو بخري غرغنده
 وکړه —

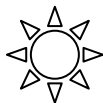
***

دسکندر شاه د کورملکه خو جماله نه وه — گل پانه وه، هغې هم د بهادر شاه کاکاجي د ډېر دولت راجمع کولو قيصې اورېدلې وې خو د گل پانې کره خواغه څه نه ووڅه چې د بهادر شاه کره وو. د دواړو استوگنې هم فرق لرلو، کورونه يې هم د يو بل نه بدل وو، گل پانې خو چې سترگې غړولې نو پلار يې يو معمولي دوکاندار ليدلی وه. ساده غوندي کور چې دوه لويې کوتي يې لرلې. بل خوا د طاهر شاه او ظاهر شاه استوگنه په يوه بنائسته حوبلې کې وه — د دواړو وروڼو سره به شفيعی لکه د نوکر گرځېدو — د زمري خو که هرڅو په ماشومې زېږو د اوس نه سترگې بنځې وې خو گل پانې خو د دې کورنۍ سره تربوروالي او تربگني ساتلې وه. دا به يې وئيل چې که زه ژوندۍ يم نو خپل پلار به د بهادر شاه سره په تول برابروم. خو دا د هغې يو گمان وه. هغې څه کولي شول، هسې د بدنيتۍ او تعصب نه به يې يو غر بل غر ویشتو. خو بيا هم چې د زبرگې چاچي په غاړه به يې لويه غټه اته لړه د سرو کتماله راځوړنده ليدله نو د خپلې مور تشو لېچو به ډېر زهيره کره — د هغې که وس رسېدی نو د بهادر شاه بنځ کړی دولت او سره سپين به يې ځان له کړی وی خو داسې کېدی نه شوه. بس د دواړو کورونو ترمينځه په دې نامناسبه فرق په حسد کښې وساتله او د خپل دې حسد زور به يې کور کې د نورو

بندیانو او په تېره تېره د زمري او گړگړې نه ویستواو خپل ځان یې په داسې طریقه خپل پلار ته نزدې کړی وه چې د هغې د خلې وتلې خبرې ته به سکندر شاه پښې تړلی چرگ وه - هر ما بنام به یې چې د ځان سره د خوراک څښاک څه څیزونه راوړل نو د هغې وېش به د گل پانې کار وه او دا د هغې خوښه وه چې بل چاته هرڅومره ورکوي یا که نه ورکوي هم د هغې په وړاندې چا د خبرې مجال نه لرلو - زمري خو به کور ته لکه د گیدر وتو ننوتو - د وخت سره سره دا یوه خبره د زمري په زړه کښ کښناسته چې دا خو گل پانه مونږ د هرڅه نه بهر وباسي - اوس زمري دا نه شو زغملی چې د هغه یا د گړگړې په حق دې گل پانه ډاکه واچوي - هغه په زور مېي ځل د گل پانې په رویه احتجاج وکړو - ټولو په حېرانتیا زمري ته کتل - او گل پانه خو د خدا نه شنه وه - خو لږ ساعت پس لکه د ټپي شوي اژدها په پرشېدوشوه - د هغې غږ نن تر لرې لرې اورېدی شو - خو ورسره د زمري غږ مبار هم نن د ډېرو خلکو سترگې ځان پله رارولي - زمري قهر نیولی وه - هغه هم نن ځان څوگند کړی وه چې په کور کې به نور د گل پانې زیاتې نه زغمي - او د هاغه راز نه به د پلار مخکښې پرده لرې کوي چې د هغه سره وه -

***

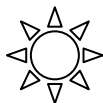

رفیقي د بهادرشاه بنې لاس وه او بهادرشاه هم خدای په
رفیقي ډېر مهربانه ساتلی وه - هغه وئیل چې د هرچا سره د زړه
خبره سړی نه شي کولې - هر کس څوک په خپله کوڅه او دروازه نه
شي راننښلی - رفیقي ټول عمر زما د گټې او تاوان خیال ساتلی
دی - رفیقي هم د دې کورنۍ نمک خور وه - ځان یې ټول عمر د دې
کورنۍ سره کلک تړلی وه - خو چې کله د طاهرشاه او د خپل زوي
شفیق په یارانه خبر شو... نو دا خبره به یې ورته بیابیا یادوله چې
دا زمونږ نائکان دي د دې خبرې به ډېر خیال ساتې — خو شفیق
هم د نوې ځوانۍ په نشه ځانگېدو — د پلار داسې خبرې به یې
ډېرې په غور نه اورېدې — هغه خو هم طاهرشاه ته د یاری کلک
لاس ورکړی وه - په دې پوهېدو چې د پلار د ډېر دولت وارثان
طاهرشاه او طاهرشاه دي — او زما د پلار څه دي؟ ټول عمر یې د
دوي بیگارونه کړي دي — حالاکې د بهادرشاه د لاسه اوس د دې
کورنۍ ورځ ډېره بڼه شوې وه — ټولې پېسې ټکې یې د رفیقي په
لاس وې خو هغه به خپل حساب بهادرشاه ته بڼه په ایماندارۍ
برابر ساتلو — ځکه خو بهادرشاه د رفیقي نه بغېر ټک نه شو کولی
- خو خدای خبر ولې... د څو ورځو راسې د رفیقي طبیعت ډېر
گډوډ وه — د هغه په حساب کې د ډېرو پېسو تېروتنه راتله —
هغه په خپلو مزغو ډېر زور واچوه خو په یاد یې نه راتلل — او ډېر
خفه په دې وه چې ټول عمر د بهادرشاه باوري پاتې شوی دی او
که په دې حساب کې هغه بهادرشاه ته پاتې راشي نو د ټول عمر
باور به له لاسو ورکړي — خو په هیڅ نتیجه نه رسېدو - د خپل
زوي شفیقي او د طاهرشاه لرې لرې گرځېدل یې هم په نظر کې
وو - په تش لاس خو دومره لرې په مېلو گرځېدل نه کېږي — د هغه

اوس دا غالب گمان وه چې دغه پېسې شفيعي چپه كړې دي — او چې بنه يقين يې وشو نو شفيع يې ډېر په مينه كېښولو. خو شفيعي يو قران راخستو بل يې كېښودو خو په پېسو داده نه شو. رفيقي ډېر پرېشان وه د هغه لپاره دا هم لوی نقصان وه چې نيگري حساب پوره كړي د دې لپاره به يې د چا نه پور اخستو — خو د پټ غل په گوزار يې ځان ډېر ژوبل گڼلو. شفيعي نن طاهرشاه لاس نيولی د جوارۍ اډې ته روان كړی وه. دواړو دا پټه صلاح د هاغه ورځې نه كړې وه چې طاهرشاه ته خپل پلار د ډېرو پېسو وركولو نه انكار كړی وه او شفيع ته خپل پلار. د جوارۍ په داؤ د گټې خوبونه دواړو ليدل. طاهرشاه خو لكه د پلار د تاوان د كوره ناخبره وه. هغه سره په داؤ د اېښودو رقم نه وه. خو نن د هغه زړه ډېر ډاډه وه — يو څه يې لرل ځكه خو په دانگو دانگو د جوارۍ اډې ته وروان وه — طاهرشاه خو وركې وړانې د شفيعي په مرسته ډېرې د پخوا نه پيل كړې وې خو نن هغه د ژوند يو نوي داؤ په منډه كړی وه — ترڅو به مې د پلار څو پېسو ته لاس نيولی وي؟ په زړه كې يې د ځان سره خبرې كولې — او بيا هغه زر هاغه منظر سترگو ته كړو — چې د مشرې ترور تاج بي بي بېوجي نه يې د صندوق كنجي د بالښت د لاندې پاتې شوي ليدلې وه — بېوجي خدای خبر ولې دومره په تادی چرته تلې وه چې دې ته يې پام نه وه كړی. دا خو چې كله سنگيني د كوتې په كتونو خادرونه او سوزنی. سمولې نو د تاج بي بي د بالښت د لاندې يې د تاج بي بي نه پاتې د لوی خړ صندوق غټه د اوسپنې د جندرې لويه كنجي مخامخ د كوتې په تاخ كې كېښوده چې د طاهرشاه ورته د لرې نه نظر شو. په طاهرشاه سم اخترشو ولې چې بېگا ورته پلار د پنځو روپو وركولو نه پوخ انكار كړی وه او طاهرشاه دا خبره په ډېر شدت سره زړه ته اچولې وه — هسې خو به چې پلار روپۍ دوه هم ورنه كړې نو د تاج بي بي زړه پرې ډېر خفه شو — تندر د بهادرشاه په خزانو پرېوځه، جارو پرې راشه!! چې هلك يې

ورتلو!!! او چې طاهرشاه به خفه زهیر خپلې ترور ولیدو نو زر به
یې ورته غلی غوندې اشارت وکړو — طاهرشاه به خپلې ترور
پسې کوټې ته ورغلو. تاج بي بي به سرپیچک پورې تړلې کنجی
راپرانسته او د خپل لوی صندوق قلم به یې خلاص کړو — بیا به
یې زر ورته په چپه خله دوه غټې غټې روپۍ په لاس کېښودې —
ورځه !! او چې طاهرشاه به د ترور نه روپۍ ترلاسه کړې په هغه به
اختر شو — !! ځان به یې منډې ته سمولو — چې شیت ... په غلې
اشاره یې طاهرشاه په ځای ودرېدو — هن دا بله روپۍ شفیق ته
ورکړه — د تاج بي بي په سترگو او مخ به د تېر وخت د یو یاد
اوراورکي په رڼاگانو شول — !! اوس به طاهرشاه منډې کړې —
زبرگه د ترور او وراره په دې راز و نیاز بڼه پوه وه — د ځان سره به
مسکۍ شوه — اوس که هرڅو تاج بي بي او پري ډېرې سرتېزه وې
د بهادرشاه زور به یې د زبرگې نه ویستو خو چې اپنډروریانې به
یې په خپلو بچو داسې مهربانه لیدې نو هرڅه به یې هېر کړل —
طاهرشاه او شفیقی په دوو روان وو دواړو دا طمع لرله چې د
ژوند په دې وړمبې داؤ باندي اېښی رقم به د دواړو دنیا بدله
کړي —

***

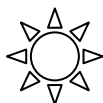

په کورنۍ یوه زلزله راغله، یو طوفان راغلو، د تاج بي بي د صندوق نه غلاشروع شوې وه، د نغدو پېسوسره غل د سرو والۍ هم غلاکړې وې - تاج بي بي په چغوچغوژړل - سینه يې تپوله - وئې خدایه زما په حال يې کړې - - - - زما پېسې وریورې اور کړې - - خدایه خپل غل په گوتو را کړې - !! د تاج بي بي په چغو نعرو ټول لوی وار په راپاڅېدل - صندوق تاج بي بي د کوټې ورته رابنکلی وه - هرڅه يې لټ په لټ کړي وو - زبرگه او پري هم د تاج بي بي سره ولاړې وې - سنگینه خو داسې رپېده چې لاس پښې يې کاره شول د خلې نه يې خبره نه راوته - پري په چاربندونو لاسونه اېښودي وو - زما په چا شک نشته کانی راباندې خپلې خور غورځولی دی - خپلې یارې زروگۍ ته يې زما گور کفن غلا کړی دی - زه ښه پوه یم - - - !! تاج بي بي کور په بله اخستی وه - دا خو ښه ده د حوبلۍ دېوالونه دومره اوچت وو چې د هغې غږ يې راگېر کړی وه گني کوټې بلۍ به ټولې د گاونډیانو نه ډکې شوې وې - زبرگې ته په ولاړه ولاړه رایاد شول چې نن خو بهادرشاه د بازار نه وختي راغلی دی - وجود يې تېجن وه، رفيقي ورته ووي کورته ورشه ارام وکړه زه یم - هغه زرد بهادرشاه کوټې ته روانه شوه - د طاهرشاه طبع تسلی بېوچي غلې کړه - خو دسترگونه به يې د اوبنکو رودونه چا اوچ کړي وو؟ بل خوا پري هم د تاج بي بي په خبرو پرسېدلې ناسته وه - طاهرشاه

دېمار بېوجي ته وئيل ماته به خدای دېر هرڅه را کړي هغه به ټول ستا وي او خدای خبر ولې د تاج بي بي او بنکې اوچې شوې خپل لت پت داچ يې بيرته په صندوق کې کېښودو او د صندوق وړ يې پورې کړو۔ طاهر شاه دېر مطمئن وه چې معامله رفع دفع شوه، د بېوجي اوس دومره د زړه زور نشته چې خبره به شاربي خو طاهر شاه ته د خپل ژوند د وړمبي داؤ منظر او خپل تش لاس راستنېدل را ياد شو۔ په دغه ورځ د ده نه هرڅه تلي وو۔ په وړمبي داؤ خو يې د دېرو پخو جوارگرو نه ټولې پېسې وگټلې خو په دوېم ځل ورته مخامخ شفيقي وه ۔ طاهر شاه دېر په سر کې وه ۔ جبب يې د پېسو ډک وه ۔ خو چې په دوېم داؤ يې ډک جبب تش شو۔۔۔ نو په درنو درنو پېنو کور ته را روان شو۔۔۔ په ژوند کې په وړمبي ځل په خپل يار قهر ورغلی وه ۔ زړه يې غوښتل چې هم دلته ترې دا ټولې پېسې بيرته واخلي ۔ خو شفيقي دېر مکار وه ۔۔۔ په چل ول يې د طاهر شاه نه ټولې پېسې وهلې وې ۔۔۔ طاهر شاه په درنو درنو پېنو کور ته روان شو۔۔۔ او شفيقي د دېرې خوشحالی نه، د دېرې مستۍ نه يوه تېره چغه ووهله ۔۔۔ او طاهر شاه داسې گڼل لکه د شفيقي دې چغې په هغه پورې ملنډې کولې ۔ قدمونه يې وښتلي خو په لاره روان وه ۔

***

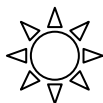

بهادر شاه دخو ورځوراسې په کور وه د ډېرې کمزورتیا دلاسه یې سر نه شو نیولی. چې د کټه به راپاڅېدو نو سر به پرې چورلېدو. زبرگه د بهادر شاه سرته په کټ ناسته وه د مونه یې پرې چوپ کول او بیوزی یې ورته وهلو، په ټول کورد بهادر شاه د ناروغۍ د لاسه د چیتیاخپسه ناسته وه. د طاهر شاه اوشفیقي په وړانو ویجاړوگرځېدو دهغه رنځ نور هم سپواشوی وه. دهغه دقهر دنیاوس ډېره غلې وه. داسې ورته ښکارېده لکه چې وجود یې یولی رنځ را ایسار کړی وي. رفیقي د خپل اشنا په ناروغۍ ډېر خفه وه. خوداتسلي یې ورکړې وه چې دکاروبار غم به نه کوي څنگه چې ستا په وړاندې وه هاغه شان به اوس هم وي خو هغه داسې گڼل لکه چې دهغه په لاس راغلي ډېرڅه د هغه دلاس نه روان دي. د کور واکمني خو اوس ټول په ټوله تاج بي بي په خپل لاس کې اخستې وه. او چې بهادر شاه به په کټ پروت وه نو په خپکونو به د هغه کټ ته رانزدې شوه په کور دې زړې کړو. خدای ته به څه جواب ورکوي؟ د تاج بي بي په دې پېغورونو به د بهادر شاه زړه نور هم راډک شو د ډېر درد نه به یې سترگې پټې کړې. ځوان تکړه بهادر شاه په لږو ورځو کې کټ ونيولو. د طاهر شاه ورکو وړانو هم زور کړی وه. د شفیقي سره په ډېرو غلامانو کې هم ککړ شو. کله به یې داؤ گټلواو کله به یې بائیللو. کورته ناوخته راتله خويي اوس عادت گرځېدلی وه. زبرگه خواره که یو خوا ته د ژوند ملگري ته په ولاړه توپیده نو بل

خو د طاهر شاه په عبثياتو هم پوهه وه خو په ظاهر شاه يې نه شو راگرځولی — د شپې خوبونه يې اوس بيخي حرام شوي وو — وخت ډېر تېر شوی وه خو د هاغه ليدلي خوب ويرې به اوس هم ناقلاړه ساتله — د دواړو بچو د ژوند خبره يې ډېر غوښتو — دکلي ديوښه حکيم نه دبهادرشاه علاج روان وه — خو په بهادرشاه کې هيڅ فرق نه راتلو — ورځ په ورځ لکه د مالگې اوبه کېدو — نري نري توخي سره به يې اوس په بلغم کې لږه لږه وينه هم راتلله — او چې د شپې به پرې د نرۍ تبې سره د توخي دوره راغله نو زبرگه به يې د خوا نه نه خوزېده — زر به يې توکدان د بهادرشاه مخې ته کړو — بهادرشاه د زبرگې په کړاو ډېر خفه کېدو — خو زبرگه يوه سياله پښتنه مېرمن وه — د خپل ژوند د ملگري خدمت ته يې ملا تړلې وه — دې سره سره به يې د خدای د قهر او غضب نه هم خبرولو — خو بهادرشاه دا گڼل چې د هغه ناروغي دومره لويه نه ده پخپله به ښه شي — خو کله کله به د زبرگې مينې او پرېشاني لږ په فکر کې واچولو، ما ټول عمر د بچو لپاره د ډېرې گټې په سر د سوراو سودا کړې ده — په حرامو پيسو مې د ځان لپاره دومره جائدادونه او زمکې اخستې دي چې ټول عمر به د اور بچي راوړي — زما د هاغه دنيا فکر خو يواځې زبرگې کړی دی — د زبرگې زړه غوښتل چې په داسې حالت کې چې اوس د بهادرشاه زړه ډېر نرم شوی وه — د هغه نه يو کلک سوگند واخلي — که خدای جوړ کړی چې بيا اور ته لاس نه کړی، زما سره لوظ وکړه — ماته به حلال رزق گټې — زما په بچو نور د بې وسو خلکو وينې څوې مه خوروه — ځان له د اخرت لاره پاکه کړه — د خدای نه د بخښنې سوال وکړه — !! خو دا ټولې خبرې به د زبرگې په خله لکه د سلگو غلې شوې — ځکه چې د بهادرشاه پوره باور وه چې هغه

به بیا خپلې دنیا ته روغ شي - زبرگې دعاگانو، وظیفو ته زور ورکړې وه - خدایه بچي مې د حلال رزق خاوندان کړې - خود زبرگې خواري هره دعا به د عرش نه لړزېدلې هغې ته راستنه شوه - د ظاهرشاه ژوند اوس بيخي په وړانو وه - د مور او پلار پر نامونکی شوی وه - بس که د چا خبره به یې منله نو د تاج بي بي ببوجي چې هر وخت به ورته په سرو سترگو ژړېده - او کله یې هم ظاهرشاه نه وه خفه کړی - ظاهرشاه د رفیقي سره د پلار کاروبار سمبال کړی وه - او پر خیرک زلمی ترې وتلی وه - په خپل کار پر پوهېدونکی او پر سنجیده - ځکه خود بهادرشاه زړه په دې ډاډه وه چې که زه کال هم په کت کې پروت یم کار به مخ په وړاندې روان وي -!! او په دولت کې به مې کمی نه راځي

***

سکندر شاه د بهادر شاه په وینه او غوښه شریک خپل وه خو د عمرو نو او زمانو هاغه بدنیتی او د زړه بد او یی د پوالونه اوس هم د دواړو تر مینځ ولاړ وو۔ خو د بهادر شاه کټ ته د پر بوتو غم اوس په سکندر شاه هم چکونه لگول۔ د ډېرو ورځو نه یې په لاره کوڅه او حجره کې نه وه لیدلی خو په کور کې د بهادر شاه د ناروغۍ نه هم لاشوک نه وو خبر۔ او بیا هغه چې د غرمې د ډوډۍ په وخت ډېر غلی غلی جمالی ولیدو نو هغه پرې د تکه پوې شوه۔ سر په خپر خودی کنه!! جماله د هغه په خوا کې کښېناسته او په اوږه یې ورته لاس کېښودو۔ "نا۔۔۔ بس هسې۔۔"۔ "سکندر شاه خبره زړه بله واروله۔!! خو جماله پوهېده چې د سکندر شاه په زړه کې څه د خفگان خبره اوږی راوړی۔ او بیا د جمالی پرله پسې تپوسونو هغه دومره ډېر تنگ کړو چې خبره یې نوره په زړه کې ایساره نه شوه۔ د څو ورځو راسې مې بهادر شاه نه وه لیدلی پرون خبر شوم چې ډېر ناروغه دی نو ځکه۔!! جمالی چې په غور د سکندر شاه څهرې ته وکتل نو دا خبره یې محسوس کړه چې د سکندر شاه دا دومره خفگان او تشویش چې دی نو بهادر شاه به ډېر ناروغه وي۔!! او که دواړه هرڅومره د یو بل د سیورو نه لرې دي خو د وینې درد خامخا وي۔ او بیا چې ډېر عمرو نو پس سکندر شاه د بهادر شاه په حوډۍ قدم کېښودو۔ نو د خپل تېر ژوند د ماضي په تال یې یوه سرورناکه جوته او وهله۔

د هغه مور پلار چې د هغه لپاره د تاج بي بي تپوس کړی وه، تاج بي بي د هغه د زړه په پټ گوټ کې چرته لري پټه نن هم مسکې وه — د خپلې ځوانۍ د غورځنگونو سره — خو چې د هغه وړمبې نظر څنگه د کور دننه دروازي سره په ولاړې تاج بي بي پرېوتو — نو په خپل مخ د گلې وډې تورې سپينې ريرې احساس د هغه مخې ته د تاج بي بي څهره د وخت د تورو گردونو نه رابنکاره شوې د يوې داسې شيشې په څېر وليده چې وخت او زمانو پرې خپل گردونه بڼه پابنه منبلي وو — خو کله کله به د دې منبلو گردونو په شا د پرېدونکې شيشې پلوشو د هغه سترگې و برنبولې. هغه په ډېر غور ټولې حوډلې ته وکتل — دلته نن يوه عجيبه چپتيا وه — خو ناڅاپي لري د يو ځای نه د پري د مستې خدا يوه خوره وړه سندرې ده د غوږونو د پرېدو سره بې شانه ولگېده — او بيا دواړه د ده مخې ته جېرانه جېرانه ولاړې وې. پري خونن هم په هاغه ځای ولاړه وه چې ده ډېره زمانه وړاندې لیده — د تاج بي بي او پري په عمرونو کې دومره فاصله نه وه خو د پري رنگ؟؟؟؟؟ نن هم په زړونو لوبې کولې شوې — سترگې ورته بې اختياره اوږدې شوې — خو د تاج بي بي د تېر عمر لوی څادر په مزه مزه رابنکلو — د زبرگې وجود هم د حالاتو ډېرو تودو سړو وهلی وه — سنگينې د خپلو مشرانو خوبندو په شان د خپلې زړې ځوانۍ ژړا په بنکاره نه کوله. د ځوانۍ سپرلو خوبه يو وخت د هغې په زړه او احساساتو هم نوکارې رابنکلې وې خو — د هغې د شخصيت ځينو عېبونو هغه د داسې خواهشاتو نه لري ساتلې وه — او هغې ته هاغه ورځ ياده وه چې د رفيقي نيا چې د جينکو دلالي به يې کوله — يوه ورځ يې ډېر په سپين سترگې د سنگينې مخ کې دا خبره کړې وه — چې خواره به څه د چا د کور

شي نه يې اونه غنه د مزې ده — او نه خبرې --- چارې چپۍ خو بس ټول عمر د ورور او پلار د غاړې د هډوکو امپل وي — او په دې ورځ سنگینې پټ پټ ډېر ژړلي وو — په دې نه چې گني هغه د بل د کور کېدی نه شي، په دې چې هغه چارې تټۍ ولې ده؟ ژبه يې ولې نښلي ---؟ خو هغې ته څه پته وه چې دا خود گران لالا ویره او قهرونو داسې کړې ده — د هغه هېبوتونو گونگۍ کړې ده — گني چې کله د زېبو سره لوبې کوي څه ویره ترهه يې په وړاندې نه وي نو بیا خو لکه د رېډيو غږېږي —!! اوس خو سنگینې خپل ټول فکر د خپلې ورېرې زېبو سره تړلی وه چې نوې نوې د ځوانۍ په درشل پښه کېښوونکې وه — هغې د خپلې ورېرې د خپل ژوند او کور ډېر بنائسته خوبونه لیدل — هغې به اوس هم په لوبو کې زېبو ناوې کوله --- په مینه مینه به يې ورته کتل — شاید د هغې فکر د ځانه اوړېدلی وه — که خدای مه کړه د دې کورنۍ تاریخ په زېبو تکرار شو نو د یوې بلې پېغلې ځوانې به په دې حوډلۍ کې لوخره شي — سکندر شاه ډېره لحظه د بهادر شاه سره په لوی دالان کې ناست وه — بهادر شاه د خپل کبر او زور د اس نه لکه چې راغورځېدلی وه، سترگې يې کوغالو ته پرېوتې وې — په مخ يې د خپلو زیاتو او ظلمونو احساس ډېر څرگند ښکارېدو — "تاته ډېر ملامته یم" — او چې بهادر شاه په ډک ستوني څنگه دا خبره وکړه نو د سکندر شاه پرې زړه ډېر خفه شو --- نه نه وروره! داسې مه وایه زما سره دې هېڅ بد نه دي کړي --- هغه زرد بهادر شاه نه د ملامتې احساس لرې کول غوښتل - "ما که د تاج بي بي لاس تاله درکړی وی نو نن به ته زما متېې وزرې وې ---" بهادر شاه اوس په زوره زوره ژړل خود هغه کم طاقتۍ د هغه د ژړا قوت ذرې ذرې کولو — د هغه زړه سم راډک شوی وه — خپل کمزوري

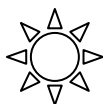
حالات د هغه نه د خلاصې ژړا وس هم اخستی وه - "وروره!! زه نن هم ستا مټې وزرې يم -" سکندر شاه د زړه نه د هغه تسلي کوله - او بهادر شاه هم د هغه په تسلي لږ په استقامت شو - په دې دوران کې تاج بي بي د شنې مېوې يو غټ پتنوس د دواړو مخې ته کېښودو - تاج بي بي چې په پتنوس رانسکوره وه تکه سره مڼه يې څنگه چې په چاره پرې کوله نو لاسونه يې لکه د گوزن رېږدل - سکندر شاه د تاج بي بي د لاسونه مڼه او چاره واخسته - د دواړو سترگې د يو بل سره د څه لحظې لپاره څلور شوې - تاج بي بي يوه لويه لوپټه په سر کړې وه - د هغې په مخ او لاسونو راغلو گونجو يو ځل بيا د تېر وخت د دواړو کورونو ناسازي د سکندر شاه مخې ته کړه - - - د هغه همدردی خود بهادر شاه د درېواړو خوبندو سره وې چې د بهادر شاه د لاسه يې ځوانی بایللې وې - اوس يې د خپلو ځوانو په څلو بې اوبنکو ژړاگانې کولې - - - د حوبلې د لوی دالان يو سر او بل سر ته اوس هم د طوطي او مېنا پنجرې رازورنډې وې - دې دواړو مارغانو په دې پنجرو کې قېد که د خپلو چغو نغرو پر وختونه اړولې وو - خود خپلو مالکانو پر دردونه يې په خپلو چغارو سندرې کړي وو - طوطي نن بيا په زوره زوره نغري وهلې - او مېنا هم بڼه په زوره زوره د خپلې مالکې وپرونه، ارمانونه ترخپل چغاري د لاندې راوستل خو ډېره کمزورې شوې وه - مېنوکه يې ماته راماته وه - بس دا پنجره پرې اباده ده - او دواړو به دا گڼل چې زمونږ په سينو کې د چا رازونه دي - او مونږ په هغې ژوندي يو - سکندر شاه دواړو پنجرو ته هم وکتل او بهادر شاه ته هم، داسې ورته بڼکارېده لکه چې دا لويه حوبلې يوه غټه پنجره وي او دا ټول انسانان په کې وخت او زمانې لکه د دې طوطي او مېنا قېد کړي وي - خو

په دې پنجره کې یواځینې د پري د شونډو نرۍ مسکا د وخت د تېرېدو پرته هم په برقه خندا بدله شوې وه — او د دې ژوند او مستۍ په شایې د ډېرو پېغلو لاس وه — چې د پري ژوند، شپې او ورځې یې رنگینې ساتلې وې — د هغې دا غم نه وه چې زه ولې د خپل کور نه شوم؟ ډېر وخت یې د کور په تیاره تاخانه کې د مینې یوه دنیا د زرو سره اباده کړې وه او بیا به په ډېرو جینکو پسې گرځېده — ډېر وخت یې ډېرې جینکۍ د هوس بنکار پاتې شوې — او اوس هم د هغې دنیا اباده وه — سکندر شاه گېرچاپېره کتل — د حوبلۍ د لوی دالان بلۍ او چېرې رانسکورې لیده شوې — د دېوالونو نه په دلو دلو بنسوري بنکته پرتې وې — خود حوبلۍ باغیچه نن هم تازه او شنه وه — د سرو گلابونو گڼ بوتې د گلابونو د زوره کاره په زمکه پراته وو — کور کې د ډېرو کتونو لنگې شلېدلې پرتې وې، ځني په کې جولنگي وو — د وړانې وړانۍ زړه دردونکي احساس د سکندر شاه زړه نور هم راډک کړو — هغه د زبرگې د لاسه بېوزی واخستو او په مزه مزه یې د بهادر شاه مخې ته وهلو — د هغه د پتو سترگو نه راروانې اوبنکې اوس د بېوزي په باد وچېدې — تاج بي بي خون ډېره خوشحاله خوشحاله گرځېده — د گورې یخ ټینګ شربت یې په سور خاورین کنډول کې سکندر شاه ته وړاندې کېښودو — سکندر شاه چې څنګ د شربت نه گوت وکړو نو مخامخ د دالان مخې ته د دېوال سره ولاړې شنې هاغه پخوانۍ خاورینې چاټۍ ته یې وکتل، د چاټۍ په څنګ کې کور ووز گړونج وجود هم لکه د بهادر شاه نسکور لیدی شو — چاټۍ څه په استقامت ولاړه وه هم هاغه شان او د خپلو مالکانو سره یې د خپلې مینې پت پاللو — اوبه یې نن هم ډېرې خوږې او یخې وې — سکندر شاه په دې منظر یوه دیکه وخوړه ډېر لرې لاړو

— د تره او چاچي پخوانی دور یې رامخې ته شو— او بیا د عمرونو او زمانو هاغه لویه جدائی چې د دې کورنو ترمینځه تېره وه — اوس بهادرشاه سترگې پرانستې وې — زبرگه د خپل لپور په راتگ ډېره خوشحاله وه — زېبو او سنگینه خو یې له څنگه نه خوزېدې چې ډېره لحظه پس په انګن طاهرشاه او ظاهرشاه هم غبرګ رانوتل نو د ډېرې خوشحالی نه یې ورته چغه کړه ... هله زر راشی کاکاجي مونن کور ته راغلی دی ... سکندر شاه دواړه بنکل کړل ... د دواړو په توپیانو به روزانه سنگینې او تاج بي بي ګلابونه تیک وهل . د زبرگې خو په دې کور کې د ټولو نه لوی "سود" خپل بچي وو خو خدای خبر ولې . . . نن د طاهرشاه او ظاهرشاه اونې ډېرې وتلې بنسکارېدې ... او ناڅاپي زبرگې چغه کړه او د نا ... سره په هغې څه چل وشو ... ټولو په هېبت رامنډې کړې ... زبرگه یخه تخته په زمکه نسکوره پرېوته . —

***

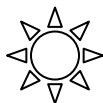

خداى خبر شه وجه وه خود طاهرشاه خود هاغه ورخي نه
 د ډېرو پېسو سودا مله شوې وه چې يو ماښام يې پلار د پېسو
 غټه کڅوړه په کټ کې راتشه کړې وه — او ده چې دا وليدې نو د
 پېسو دا بيا بيا شمېرل يې ډېر د خوند وگڼل هاغه وخت طاهرشاه
 لادومره لوى نه وه خو بس د پېسو عشق يې ملگرى شو... نن هغه
 د ډېرو پېسو مخونه ليدلي وو زړه يې وغوښتل چې د دې ډېري
 نه دا جولى راډکه کړي او لرې چرته د مېلې سېل ته لاړ شي، چې
 د ښار په بازارونو وگرځي ---- چې غوړې امرسې او څلوبى ځان
 له واخلي . . . خو افسوس چې پلار په ډېره ترخه ورټلو، تنسته
 مرداره !! او د بهادرشاه په دې قهرېدلي غږ طاهرشاه دا څوگند
 کړى وه چې هم دومره ډېرې پېسې به گټي د هغې مالک به يواځې
 طاهرشاه وي . او کله چې طاهرشاه شفيقي ته د خپل ارمان خبره
 وکړه نو شفيقي د ځان سره نېغ د جوارى اډې ته بوتلو — شفيقي
 ډېر چالاک وه، په چل چل به يې په طاهرشاه د کور او يو ځاى بل
 ځاى نه غلا هم وکړه — او د غلا پېسې به يې ترېنه هم وگټلې د
 طاهرشاه په لاس به هيڅ رانغلل — خو شفيقي هم اوس طاهرشاه
 داسې گېر کړى وه چې د لاسه يې نه ورکولو — اوس خو زمري هم
 د دوي ملگرى وه شفيقي که ډېر مکار وه نو زمري هم ښه تللى
 وه بس که ساده بوده يې موندلى وه نو طاهرشاه وه — دا ځل خو
 ورته دواړو يوه صلاح کړې وه . داسې که د ده نه هر وخت هر داؤ

زه او ته گتو نو زړه به يې تور شي او که د جوارۍ نه يې لاس
واخستل نو مونږ سره دومره پېسې چرته وي —؟ دا ځل به داؤ په
طاهرشاه گتو —!!

د زمري د دې خبرې سره شفيعي مرسته وکړه — او کله چې د
زمري او شفيعي نه نننۍ داؤ طاهرشاه پرله پسې وگتلو نو په مخ
يې د ډېرې خوشحالی نه رنگونه راوړ بدل — په لاره يې خپل لاس
په جېب کې کلک اېښودی وه — زمري او شفيعي ورپسې ډېرې
چغې وهلې — يارو!! شاته وگوره!!! خو طاهرشاه به نن د ډک جېب
سره د ښار لويې مېلې ته روان وه — دې ارمان خو په پېسو پسې
لولپه کړی وه —

***

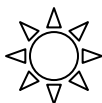
تاج بي بي چې د کله نه سکندر شاه لیدلی وه — زړه يې
خوږ خوږ درد کولو — په کټ کې به خوره وره پرېوته — څنگل به
يې په سترگو کېښوده — او يو خوبولي خيال به نشه کړه — تاج
بي بي او سکندر شاه دواړه د کوټې سر ته ختلي دي — په مینه
مینه یو بل سره د راتلونکي ژوند سوگندونه کوي — سکندر شاه
هم د تاج بي بي سره نزدې ناست وي — سره غرمه وي — چپه
چپتیا وي — دواړه یو بل سره د راز و نیاز خبرې کوي — چې
ناڅاپه تاج بي بي خپل سر د سکندر شاه جولي کېښې کېږدي —
سکندر شاه پرې د ډېرې مینې نه رانسکور وي — خپلې تودې
تودې شونډې د تاج بي بي په مخ او شونډو کېږدي — د تاج بي
بي وجود مېرې مېرې شي — دواړه سینې يې د ډېر جوش نه
نېغې ودرېږي — او بیا دواړه د خپلې ځوانۍ خولې د کوټې د
پاسه د تودې غرمې او سور نمر نه یو خوا ته د ډېوال چنې ته د
راغزېدونکي سیوري ته په پروت کټ وباسي — دواړه د مینې یو
داسې حد ته رسېدلي وي چې د مینې د شدت نه راولاړې ویرې
اخیستي وي — اف!! دا مو څه وکړل؟ تاج بي بي د سکندر شاه
منتونه کوي ما د ځان سره وباسه — زه به د رسوائۍ د دې داغ
سره څنگه ژوند کوم — گران لالابه مو ووژني —!! او سکندر شاه د
تاج بي بي لاسونه په خپلو لاسو کې کلک نیولي وي — ته اوس زما
امانت هم یې او عزت هم — زه به په بهادر شاه جرگه وکړم —!!

او د سکندر شاه په دې خبره تاج بي بي د سکندر شاه په څنگ کې مدام د داسې مینې او شدت غوښتونکې شي — بیا تاج بي بي د بنارسی په جوړه کې د سکندر شاه د لویې کوتې په سورپالنگ کې ناسته وي د هغه په طمع وي — د هاغه مینې او سرور نشه پرې ټوله خوره وي --- سکندر شاه هم د یو باوقار زلمي په خیر د تاج بي بي د ژوند په انگن پښه ږدي - او ژوند د مینې یوه سندره شي - او ناڅاپه د بهادر شاه د پرله پسې ټوخو او از د تاج بي بي د خیال دنیا په بله واړوي — وار دې تېر شه !! د زمکې زهې شي -- تاج بي بي په بدو ردو ښېرو ازارونو د کت نه راپاڅي --- او چې وگوري نو سنگینه او زبرگه په شنه منډه د بهادر شاه کوتې ته ور روانې وي — بېوجي بېوجي ماته یوه انه راکړه زه پرې لوکاټ اخلم — زېبو د تاج بي بي مخې ته ولاړه وه — وئې !! دې اونې ته دې وگوره!! دې سور سپین رنگ ته دې وگوره !! اوس بهادر شاه د زوره پرېوتو نو ته به اوس په دوکانونو گرځې - او کنه، تاج بي بي په یو مخ زېبو ته یو سل خبرې وکړې — او زېبو غلې د ترور مخې ته ولاړه وه — دپلار ټوخې یې اوس لږ غلی شوی وه --!! او بیا سنگینه ورو غوندې د کوتې نه راووته د زېبو په خفگان خو داسې پوه شوه لکه چې مور د خپل بچي په خفگان پوهیږي - هن! واخله! دا مې تاته ساتلې وې - سنگینې د لوپټې د پیڅکي نه انیز پرانستو او زېبو خوشحاله خوشحاله منډه کړې — د تاج بي بي طبیعت خو په دې خراب شوی وه چې د خیالونو د دنیا نه د بهادر شاه ټوخي رابهر کړې وه — هغې ته اوس په دې خیالونو کې یو خوند محسوسېدو — یو سرور او یو نشه --- وخت که هرڅو تاج بي بي د ډېرو هلکانو ارمانې ساتلې وه خو سکندر شاه یې د کاکا زوی وه — د هغه خیال به ورته ډېر خوند ورکولو — هسې خو به

یې کله کله د شپې په خوبونو کې رفیقي هم لیدلو— دواړو به پټ پټ ګرځېدل کول— رفیقي خو به یې دومره ښکلولو چې په چیساري به یې سترګې وغړېدې -- خوب به یې د سترګو نه دانه وانه شو— تاج بي بي به د ځان سره مسکې شوه داسې به یې ګڼل لکه چې ټوله شپه یې رفیقي د خپلې غېږې په ځانګو کې ځانګولی دی— د رفیقي د سترګو کتل به یې ډېر خوښ وو— د ډېرو جینکو سره یې د رفیقي په سر زړه بداوی هم راغلی وه— او د خپلې خور پري سره د رفیقي په سر د کرې جګړې منظر خو به یې هر وخت په سترګو کې وه— ځکه چې رفیقي هغې د خپل زړه او وجود مالک ګڼلو— او د خپل ژوند دې لویې محرومې او ارمان د احساساتو یو داسې مقام او حد ته رارسولې وه— چې خپل وړک ارمان یې هم داسې په خوبونو او خیالونو کې لټولو— ځکه چې وخت خو اوس د هغې د لاسه وتلی وه— د ژوند هر سفر او هر پړاو یې بس په دې کور کې سرته رسېدونکی لیدلی وه— د بهادرشاه نه د کرکې او نفرت اور اوس لاشه بل رنگه لېونۍ کرې وه— جنگ جنگ نعري به یې وهلې— په لویو لویو چغو به ژړېده— د انګن په مینځ کې به ودرېده سر به یې سرتور کړو او بهادرشاه ته به په وېنا او ښېرو سر شوه— اوس به ټولو دا وئیل چې تاج بي بي خواره خو لېونۍ شوه— او بهادرشاه د ازارونو او ظلمونو د لاسه په کټ پرېوتی یو داسې بې وسه انسان دی چې د کړو ظلمونو د سوبه د عبرت یوه نمونه ده— خو زبرګه په دې حال کې هم د بهادرشاه د څنگ نه یوه لحظه نه شوه خوځېدې— د کلي غم ښادي یې هم په سر وه چې په دې پسې به اووته نو د بهادرشاه فکر به ناقلاړه ساتله— چې څه حال به یې وي— تاج بي بي او پري خو به ګوټ اوبه هم نه ورکولې په اوازونو به یې زړه سترې

شو که د زېبو او سنگین به ورته خیال شو نو ورسره به ناستې وې
 — بهادرشاه د لچارۍ او بې وسۍ یو تصویر وه — د نري رنځ اواز
 خو پرې ډېر مخکښې شوی وه... رفیقي به د ښار هسپتال ته کله
 کله بوتلو — خو بهادرشاه داسې گڼل لکه چې د هغه رنځ د علاج
 نه وتلی دی — اوس به بهادرشاه کله کله دومره کمزوری شو چې
 د نعرې طاقت به یې هم نه لرلو — د هغه هره نعره او غږ به هغه ته
 واپس راوگرځېدو — چې زبرگه به په مانځه وه نو هغه به ډېر تنگ
 وه — زبرگې ورسره یو تیمگی اېښودی وه چې که اواز نه شې
 راکولی نو دا تیمگی په چوکه تنگوه په غږ به یې زه راحم!! خو
 کله کله به د بهادرشاه په ډنگ ډنگ هم زړه سترې شو — او چې
 لاد تاج بي بي خوب یا خیال به د بهادرشاه په تیمگی ډنگولو
 خراب شو بیا خو به یې بهانه غوښتله — په یو مخ به د بهادرشاه
 کټ سره ولاړه وه — او سپورې ستغې به یې وئیلې — تاته مرگ هم
 نشته چې بې غمه شو درنه — څنگ ظلمونه دې په ما کړي دي --
 - زما ژوند او ارمانونه دې خاورې ایرې کړې دي - - - ته به هم
 داسې کړېږې!! تاج بي بي به په ولاړه ولاړه د ښي لاس شهادته
 گوته تلي ته بیا بیا راچوله او لکه چې بهادرشاه ته د هغه کړي
 ظلمونه وریادوي — خو تاج بي بي به دځان د فکر نه وتله —
 بهادرشاه خو که ظلم کړی وه نو په تاج بي بي یې کړی وه — چې په
 کور یې زړه کړې وه —

***

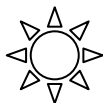

گل پانڼه د پلار د ډېرې مینې د لاسه د خودسړۍ داسې حد ته رسېدلې وه چې د کور د خلکو سر خوږې جوړه شوې وه — د سم دم زمري نه خويي داسې گیدر جوړ کړی وه چې مخ به یې ترې پناه کولو — د پلار ټوله صلاح مصلحت د گل پانڼې سره وه جمالي به سکندر شاه ډېر پوهولو چې لور ذات ته د نور اولاد په مقابله کې دومره ډېر پام لرنه کول ښه نه وي — مشر اولاد خلکو ته گران وي خو د نورو بچو هم خپل ځایونه وي — او که د گل پانڼې دا نیاز بین توب هم داسې وي نو دا به درته کار وگوري —!! سکندر شاه پوی سړی وه، ډېر عقل مند وه خو د اولاد او بیا د گل پانڼې په معامله کې پوند کونې وه — د وړوکوالي نه یې په خپله اوږه خپژولې گرځولې وه — جمالي به ورته دا هم وئیل چې د اوږې نه دې سر ته نه شي —!! اوس هاغه ورځ په سر راغلې وه خو سکندر شاه نه وه پوهه یا که پوه هم وه ځان یې ناغرضه کړی وه — هغه د خپلې کوڅې په سر کې شفيعی څوڅو ځله لیدلی وه خو د خپل کور مخې ته یې چې په وړمبي ځل په ډېره ښه څنه سترگه ولیدو نو زړه یې بې واره بې واره درزېدلې وه — په دغه وخت یې گل پانڼه هم یو ځل ډېره وارخطا لیدلې وه — د گل پانڼې رنگ رغونه او په تریکو گرځېدل پرې په وړمبي ځل ښه نه وولگېدلې — او چې یوه ورځ په ډوډۍ ناست سکندر شاه په واز کومي د گل پانڼې د خلې نه ډېر اړتاوک د شفيعی نوم او ذکر د هغه په غوږو ولگېدو — نو جمالي ورته په پس پسي یوه داسې خبره وکړه چې د سکندر شاه په مړۍ کې نمرۍ ونښته — د قهر او غصې نه یې وینې لمبه وکړه — د شفيعی دا مجال؟ او بیا جمالي په ډېره گرانه

قهرېدلی سکندر شاه کوتېې ته کړو. خپله لور دې پوې کړه — خلك وائي که خپله چرگه مو غله نه وی د بل کره به یې هگی نه اچوله — خو اوس هم بهر په انگن کې گل پانه مسته مسته گرځېده — د ځوانۍ نه په چور لکونو وه. د بنائستونو د باره درنه درنه وه — او د پېغلتوب نشې په هوا کړې وه — د سکندر شاه زړه اوس د گل پانې خطا نه منله — ټوله خطا یې د شفیقي گېله —!! او چې بیا گل پانې خپل داجي ته دواړه لاسونه په ډېره مینه په غاړه کې واچول نو د سکندر شاه نه یې هرڅه هېر کړل — د سکندر شاه هاغه مینه او محبت یې مخې ته وه — بچی خیال کوه. گل پانه په دې پوهه شوه چې د داجي دا خبره هغې ته د احتیاط کولو لپاره نه بلکې د دې لپاره کوله چې څه کوي نو چې څوک درباندي پوه نه شي — او گل پانې د یوې نړۍ مسکا د ادا سره لکه د ټال جوتیه وخوره —! هغې ډېر په فاتحانه انداز د مور مخ ته وکتل چې — زما داجي اوس هم زما دی — زه چې هرڅنگه شم بیا به هم د خپل داجي یم — او جماله خواره هکه دقه ولاړه پاتې شوه —

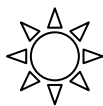
***

د طاهرشاه غوږونو ته هم د شفيقي او گل پانې د خبرو اترو انگازه رارسېدلې وه - خو طاهرشاه په دې طمع وه چې يا خو شفيقي په داسې څه حرکت په خپلو سترگو وويني او يا د شفيقي د خپلې نه د گل پانې نوم واوري ---- او بيا هغه وخت راغلو چې شفيقي په ډېره بې شرمۍ د گل پانې ذکر وکړو - "زما سره خو يې خبرې اترې شته ---" شفيقي دا گڼل چې يارو ته د زړه خبره کوي - خو هغه څه خبر وه چې د طاهرشاه زړه او وجود په دې يوه لمحې کې د غېرت او عزت د کومو قيامتونو نه تېر شول - هغه چې د شفيقي اعتماد ته وکتل نوغلی پاتې شوولې چې --- شفيقي دومره غټه خبره داسې په بې زړه توب خونه شوه کولې --- خامخا به د گل پانې لاس په کې وه طاهرشاه د خپلو مشرانو نه په کور کې دا خبره ډېره اورېدلې وه چې د شفيقي پلار نيکه عمر ته د دې کورنوالي خټ او کسبگردي خود دې نه نه وه خبر چې د دې کورنۍ پېغلوپه هردور کې دې کسبگرو ته د زړونو د بامه کتلي وو - يو تاريخ خولاد دې خبرې ډېر پرخواد ليکل کېدونه پاتې شوی وه - خود خواوشا ډېر واخلکوته دا بنکاره شوې وه چې د بهادرشاه د خورتاج بي بي او د شفيقي د پلار ليدل کتل هم شوی وو - يو بل يې طبعي ته پرېوتلي وو خود ويرې او د رواياتو د لاسه زړونه بس ديوبل د تصور او نوم تر حده درزېدلې پاتې شوي وو دا بيله خبره ده چې تاج بي بي د خپل زړه او وجود په غاړه چې

د ارمان کوم نومونه په ډېره مینه گل کړي وو په په هغو نومونو کې د رفیقي نوم د مرکزیت په درجه ښکارېدو— خو د طاهرشاه فکرت په ډاگه راتله چې بېوجي زما سره د شفیق په لیدو دومره خوشحاله ولې وي؟ د هغې په سترگو کې ساه ورکونکی ارمان بیا ولې ژوندی شي؟ بېوجي زما نه زیات شفیق ولې ښکلوي؟ ایا په دې چې زما ملگری دی؟؟ خو نن طاهرشاه ته د شفیقي او گل پانې تعلق د تېر وخت سترگو ته کړی وه — بېوجي چې په رفیقي ډېره مینه وه — خودا خبره او راز د روایاتو او د طبقې د توپیر له سوبه په زړونو کې پاتې شوی وه — طاهرشاه یوه لحظه ډېرگډوډ پاتې شو، د خپلې کورنۍ عزت یې د داسې خلکو د لاسه تار تار نه شو لیدلی خو د مجبوری او بې وسی یوه لومه یې په خله کې پاتې شوه — بیا هم دلرلي غېرت غوښتنه یې دا وه چې د شفیقي سره خپل هر تعلق او اړیکه پرې کړي — شفیقيه!!! خوښ به دې شم --- دا نوم به دې د مرگه پاتې کړم — په تلوتلو کې یې شفیقي ته غاښونه وچپچل —!! او چې طاهرشاه کور ته روانېدو نو شفیقي یې مخې ته راگرځېدلی وه — تېخ --- په مخ یې ترېنه توده خپېره ووېسته خدای خبر شه وجه وه چې طاهرشاه په وړمبي ځل ډېروار خطاشو — د شفیقي مقابله ورته په دې مېدان کې یواځې گرانه شوه — په مخ یې لاس اېښی وه — او د گوتې په اشارت یې په تلو تلو کې شفیقي ته یوه داسې دهرکه ورکړه چې شفیقي هم ویرې واخستو —!!

***

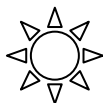
د بهادرشاه لنډې لنډې ساگانې او توخی به د ټولو لپاره د ډېر تکلیف وه — اوس خو پري هم د ورور په حالت د خپلو وړانو او عبثیاتو نه لږه لاس په سر شوې وه — ظاهرشاه په پلار وسې کولې چې د بنار لوی ډاکټرسره مې خبره کړې ده هلته به دې داخل کړم خو بهادرشاه نه منله — د هغه په دې دومره دنیا دولت کې په ځان هم د یوې پېسې د لگولو سود نه راتلو — په کور کې د پېسو ټکو خواري ده زه په ځان پوهېږم —!! د بهادرشاه توخي نن وار نه کولو — د پري په مزغو کې خو دغه یو شک د مودو نه ناست وه چې په گران للامې گل پانې او جمالي کورې کې دي چې په ځان اخته شي او د پېسو گټلو نه لاس واخلي — اوس د تاج بي بي زړه هم دا خبره منلې وه — تاج بي بي خو ډېره عجیبه شوې وه — ډېر وخت به یې په خیالونو او خوبونو تېرولو — په خپل ورك ارمان پسې به پکښې گرځېدله — خو کله کله به یې د کور واکمني هم کوله ټولو سره به یې د درد شریکي او مینه هم کوله — کله څنگه کله څنگه؟ پته یې نه لگېده د زړه خاونده وه چې زړه به یې منل بڼه به وه — ورور او وربرونو ته به یې سپېلني هم لوگی کول — گړگړې او زېبو ته به یې رنگ رنگ گوډیانې هم جوړولې — خو د زبرگې او سنگینې سره به یې جنگ جگړې هم کولې — اوس خو د گران لالاد کټ سره جخته ولاړه وه — د سپېلنو دانې یې ورته لوگی کولې — چې په وجه یې د بهادرشاه توخی نور هم سېوا شو — خو اوس په کټ پروت بهادرشاه هم په دې پوهېدو چې که دا مې ورته ووئیل چې دا سپېلني بهر یوسه زما توخی سېوا کوي —

نو بیا خو جنگ دی — زبرگې به په لاس د بهادرشاه د خوانه د سپېلنو لوگی اخوا کولو.

او چې پري ترېنه د سپېلنو تالی واخستو — چې راکړه گورې نه د گران للامری یې ترخه کړه — څه د نظره شوی خونه دی، په ده چا کوډې کړې دي — نو بس دواړه به په جنگ شوي — یو ځل بیا دواړه یو بل سره لاس په لگېدو شوي — په جنگ کې هم په تاج بی بی خپل زاړه پېریان راغلل — وئې خدایه !! توره څړې مې سپینه شوه — د خپل کور نه شوم — زما په حال بهادرشاه وټپوسي — !! او بیا کوټې ته رانوته هم دغه زور سرود یې راواخستو — د بهادرشاه په سترگو کې نن اوبنکې راغلې وې — زړه یې غوښتل چې خپلې درېواړه خوبندې خپل ځان ته کلکې راترغاړه باسي — خو یوه لحظه پس د ټولو پام طاهرشاه ته واوړېدو — د پلار د کټ لنگې ته کښېناستو په مخ یې د غم او خفگان سره سره د قهر یو طوفان لیدی شو — څه چل دی؟ پري زر د طاهرشاه نه د هغه د گډوډ حالت ټپوس وکړو — ډېره لحظه غلی وه — هلکه !! خبره ولې نه کوي لکه د جینکو دې سرتیټ نیولی دی — اوس بهادرشاه که ډېر هم کمزوری شوی وه خو یو ځل بیا یې هغه زور قهر راپېدا شوی وه — شفیقي په ما گوزار وکړو — !! وئې ته لاس یې مات شه — مور پرې بوره شه !! دې ورځې ته مو ساتلي دي هغه خلک څه وئې چې زما په نورې شته شوی نو زما د مور مېړه شوی — !! د طاهرشاه په خبره پري یو دم په وېنا ښېرو سر شوه — تاج بی بی اوس د طاهرشاه په څنگ کې ولاړه وه — په سنگینې خو بیا د هېبت نه څه چل وشو په زمکه راگوزار شوه لاس پښې یې کاره واړه شول — زبرگې په قلاز بهادرشاه دم دلانه کړو — په بالښت یې ځملولو — ته په قلاز شه هلکان دي — خو تاج بی بی او

پري اوس د طاهرشاه راورلی شر په بیعه واخستو— په تماچه سوړ شه!! د دې خوشو تشو لاس اوس دومره راوغزېدل—!!؟ خپل وراره به زه گټم پري د طناب نه خپله برقع راواخسته او په سر یې کړه — که د کوره مې اونه ویستل او پلار ته مې یې کډه په سر نه کړه نو نوم به مې پري نه وي —!! هغې په زوره زوره په قهر کې خپل ټپر ټپولو- پري په تېزۍ د کور نه ووته او زبرگې خپل سر په دواړه لاسو ونيوه — د پرېشانی او فکر نه یې طبیعت ډېر په خرابېدو وه — خدای خبر ولې د دواړو هلکانو بهر ته په وتو به یې تر هغې د ځان سره کرل رېبل ترڅو چې به دواړه کور ته نه وو راغلي — د هغې زړه به لکه د پانې رېپدو هیڅ بې هیڅه به یې ډېر فکر کولو — خو هیڅ بې هیڅه خو نه وه — ډېره موده وړاندې یې چې پرله پسې څوڅو ځل یو شان خوب لیدلی وه — د هغې خوف او ویره ترېنه ترننه راکم شوی نه وو — څومره څومره چې د طاهرشاه او ظاهرشاه اونې دنگېدې دومره د هغې په زړه کې ناسته ویره هم سېوا کېده — او نن چې د طاهرشاه او شفیقي ترمینځه تریخوالی راغلی وه — نو زبرگه خو په دې ډېره خفه وه چې زوی د ډېر بڼه ملگري نه خفه شوی دی — که رفیقي یې د بهادرشاه به لاس پر گڼلو نو شفیقي یې د طاهرشاه هم —

***

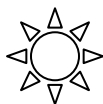

نن ټول کلی په بله اوږدو- د بهادرشاه د گل په شان زوی
 طاهرشاه چا په ډېره بې دردی وژلی وه - د هغه په ټویې د خپلې
 ترور د لاس لگولی سور د گلاب گل د هغه په وینو کې پانې پانې
 پروت وه - یو الغاؤ تلغاؤ وه - د طاهرشاه کټ چې څنگه د حوبلې
 په دروازه رادننه کړی شو --- نو په کټ پروت بهادرشاه او زبرگه
 کې ساه نه وه - زبرگه او سنگینه خو د غم په دې ناخاپي اوازه
 بې خوده شوې وې - تاج بي بي او پري د ځانه سرونه شوکول ---
 زېسو د ورور په کټ چکونه لگول - دا ولې دا چا؟ دا داسې
 پوښتنې وې چې جواب يې چا هم نه لرلو- جماله زيره تښتېدلې
 گونه د زبرگې او سنگینې سره په زمکه ناسته وه - د گل په
 شانې طاهرشاه ځواني مرگي هرچا ژړله - ټوله لويه حوبلې په يوه
 لحظه کې د خلکو نه داسې برحق شوه چې د پښې لگولو ځای
 پکښې نه وه - بهر په لويه حجره کې سکندرشاه فاتحه اخسته خو
 داسې ښکارېده لکه چې د طاهرشاه د غم سره سره يوه بله
 اند بښنه هم د هغه د اعصابو سره نښتې وي - د سکندرشاه نه به
 خبره نه شوه کېدی - د ډېرو پوښتنو مخکښې يې هيڅ جواب نه
 لرلو- خو حجره کې کټ په کټ، ځای په ځای ناستو ډېرو خلکو
 به د يو بل سره غوږونو کې څه ووئيل . . . او داسې هر چا د
 طاهرشاه د وژنې کيسه معمه گڼله --- !! د قاتل هيڅ درک نه
 لگېدو --- پوليس د ډېرو خلکو نه بيانونه واخستل --- بس خو

هرکله چې په ډکه حجره په گڼو خلکو کې سرتور سر پري ډېره
 قهر بدلې را ننوته نو داسې چپتیا خوره شوه لکه دا ټول ناست
 خلك بې دمه شوی وي — د پري غږ په ډېر ژړلو او چغو نعرو ناست
 وه . . . . پرون زما د وراره سره د شفيعي تکرار شوی وه او په
 طاهر شاه يې لاس هم اوچت کړی وه — ماته داسې ښکاري لکه چې
 شفيعي زما وراره وژلی دی — د پري د خلې په دې نوې خبره د
 خلکو يوې بلې خبرې ته بې اختياره پام شو — خلکو د يو بل سره
 بيا پس پسي کول —!! سکندر شاه د پري په ناخاپي حجرې ته
 راتگ تک زير تبستېدلی وه — خلکو د هغه دې حالت کې کتل دا
 گڼل چې د کورنۍ يوه ښځه يې په ډکه حجره د خلکو مخې ته بې
 پردې راغلې وه — خو د سکندر شاه په وجود دننه چې د اور کومې
 غرغډې بلېدې نو داسې ښکارېدله لکه چې هغه هم د خپلو کړو
 سزا موندلې وه . د زمري او گړگړې په مقابل کې د گل پانې سرته
 خېژول يې نن داسې گڼل لکه چې چا د عرش نه پر مخې په زمکه
 راگوزار کړی وي — يو لوی غم د هغه کره هم مېلمه شوی وه خو
 هغه به يې ماتم سبا ته کولو — نن يې د طاهر شاه غم ژړلو —!! د
 هغه سترگې او سر د ټولې حجرې مخې ته ټيټ شوي وو —!!

***

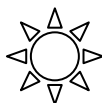

د ظاهرشاه د مرگ درېمه خوره شوې وه د قاتل په لټون کې د پري د خلې په خبره د شفيعي لټون هم روان وه - پوليس په دې کېس کې ډېر گړندی وه - ولې چې ظاهرشاه د خپل ورور د قاتل د نیوو لپاره ډېرې پېسې په کار راوستې - د شفيعي هيڅ درك نه لگېدو - بل خوا د شفيعي په غائبېدو د رفيعي حالت مرگ ته رسېدلی وه - د زړه حمله پرې شوې وه او بيا بيا به يې دا خبره کوله --- که چېرې دا کار شفيعي کړی وي نو دا به يې لويه نمک حرامي کړې وي - - - اول مجرم به زما وي ورستو به د ظاهرشاه وي -!! خو ظاهرشاه دا خبرې کله منلې او د شفيعي د کور ټوله کډه يې د خپلو کوټو نه گوزار کړه - رفيعي ډېرې ژړاگانې کولې --- منت زاری يې کولې خود ظاهرشاه پرې هيڅ ترس نه راتلو - پوليس ته يې بيان ورکړو چې زما د ورور قاتل د ده زوی شفيعی دی چې ده چرته پټ کړی دی زما دعوه په پلار او زوي دواړو ده - د قتل په دعوه کې د رفيعي نوم هم وليکلې شو - او دې ټولې پېښې خو هاغه وخت يو نوی رنگ واخستو کله چې دا خبره ډنډوره شوه چې گل پاڼه هم نشته غېبه ده - خلکو به چېران چېران يو بل ته کتل --- اوس به يو خوا ته د ظاهرشاه د

وژنې خبره کېدله بل خوا به د شفیقي او گل پانې د تښتېدو —
 درې کورنۍ د دې پېښو سره مخ وې. د سکندر شاه پټیکې گل
 پانې تارتار په زمکه راغورځولی وه — د زمري عزت یې د خاورو
 سره خاورې کړې وه — د کورنۍ د غېرت او ننگ جنازه یې
 ویستلې وه — زمري خو یې د وینو تېری ناست وه — سکندر شاه
 په وړمبې ځل زمري ځان ته رانزدې کړو — بچی !! ما ټول عمر ستا
 نه سترگې اړولې دي ما وبخښه ما لویه غلطي کړې ده ... !! د
 پلار په زېره یې چې رنې رنې اوبنکې راروانې ولیدې نو زمري
 داسې وگڼل لکه چې د سکندر شاه اوبنکو د هغه د ټول عمر
 محرومۍ او وینځلې — هغه د خپل ځان او زړه دننه یو نوی طاقت
 محسوس کړو — هغه لکه چې نن په رښتیا زمري شوی وه خپل
 حقوق او خپل مقام یې په خپل پلار شته کړي وو خو بیا زر هاغه
 غېرت یو ځل بیا راولړولو چې د یو پښتون ورور په حیثیت یې
 لرلو — د هغه خور یو کسبگر سره تښتېدلې وه — دې احساس د
 هغه نه بیا گیدر جوړ کړو — ملک د پښتو دی مونږ به څنگه ژوند
 کوو — د تره د کور دښمني هم راپه غاړه شوه ... هغه خپل ځان د
 هر اړخ نه گېر گڼلو — خو د پلار لویې سینې نن هغه ځان ته
 رانزدې کړی وه، په دې احساس یې نن ډېر سکون محسوسولو —
 خپله خور گورگوره یې ځان ته رانزدې کړه ... د خپلې مور په سر
 یې لاس کېښودو ... جمالي تا به ماته وئیل خو ما نه منله ... ما
 خپل دواړه لاسونه د ځانه خپله پرې کړي دي ... نن سکندر شاه
 ماتې خوړلې وه ماشومه گورگوره یې په ټول عمر کې ځان ته نه وه
 رانزدې کړې نن گورگوره هم د خپل دا جی د سینې سره نزدې وه
 — ټولو ژړل ... د کور د پوالونه خو د گل پانې د کړي حرکت په
 وجه په ټولو رانسکور لیدی شو — خو زمري په ډېر په گرانه دې

دېوالونو ته اډانه ورکړه — د خپلې سينې د زخم سره — خود دې
 کور په لمن د گل پانې د نوم د تهمتونو د داغونو سره — د زمري
 په سترگو کې يو نوی عزم بنکارېدو او سکندر شاه داسې
 محسوس کړه لکه چې تش لاس نه دی — يوه لويه سرمايه خپل
 لاس کې لري — د تلي عزت ټوله سرمايه يې نيازبينې لور داسې
 لوټ کړې وه — چې ځان ورته اوس هم تش لاس بنکارېدو —

***

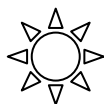
د بهادرشاه په ژوند د هغه په کور کې د خزان داسې سپېره
 سيلۍ رالوتې وه چې د هغه ټوله هستي يې لړزولې وه — يو خوا
 ته که د هغه زلمی زوی وينې وينې گورت ته تللی وه --- نو بل خوا د
 هغه د ژوند او وجود بنی لاس رفيقی هم د هغه د ژونده وتلی وه .
 شايد دواړو ته د خپلو کړو سزا رسېده . خود دې هرڅه نه پرته د
 بهادرشاه لپاره خود گل پانې متيزتوب هم يو لوی عذاب وه په
 ټول کلي کې د دواړو کورنو يو نوم ناموس خو وه — هغه د گل
 پانې قدم خاورې ايرې کړې وه — د کورنۍ په سپينه جامه يو نه
 وړانډونکی تور داغ چې د راروانو نسلونو لپاره هم د پوزې پېزان
 وي — بهادرشاه په دې احساس په کت کې راټول شو — د خدای نه
 يې بيا بيا د ځان لپاره مرگی غوښتو — ځکه چې د رفيقي کورنۍ
 د بهادرشاه د لاسه شته شوې وه او داخو د بهادرشاه په وهم او
 گمان کې هم نه راتله چې د رفيقي نه پيدا شفيعی به د دې
 کورنۍ لپاره يو تل پاتې داغ هم جوړېږي . . . او د بې گناه
 طاهرشاه قاتل هم — زبرگې خود دې لوی غم ته په ځان کې هيڅ
 طاقت نه لرلو — د هغې د ليدلي خوب تعبیر د هغې مخې ته
 راغلی وه . ځکه خو يې اوس د سترگو نه پاتې خوبونو هم چرت
 کړه کړې وه . د زړه د ټکړې غم د بهادرشاه په شان کت ته اچولې

وه - د لويې حوبلې - نه يې زړه داسې تور شوې وه چې کله کله به لکه د لېونو پښې ابله پښې او سرتورسر دروازې ته ورغله - خوزر به د بهادرشاه نري نري فریاد راستنه کړه - تاج بي بي خود دې غم بهانه غوښته په مزغو کې يې څه چل شوی وه، کله به په برقه برقه خند بدله - او کله به په چغو شوه - په ژړا کې به يې اوس هم د خپلې تللې ځوانۍ ویر کولو - د بهادرشاه د ناکړدو غم يې اوس هم د ساندي کړی وه - وئې ظالمه څنگه دې تورې خاورې کړم -!! نه مې کور شو، نه خاوند، نه مې اولاد شو، نه ژوند - - - مخ سر به يې ټکولو خو بیا - - - منظر بدل شو - تاج بي بي به زر کوټې ته منډې کړې په ځان پسې به يې ور کلک پورې کړو - ډېره لحظه به کوټه کې وه - او چې ښه شېبه ورستو به د کوټې نه بهر رابنکاره شوه - - - نو د نورو خلکو خدا به چا کله رانيولې شوه - د کور خلک خو به بیا هم غلي غلي وو - یو بل ته به يې کتل خو که د بهره به څوک راغلي وو نو پردي خلک د چا غم او خفگان څه کوي - په برقه د خدا اوازونو به د زبرگې په زړه چرې ښخې کړې - په رنځور بهادرشاه به يې نوکارې رابنکلې دپري اوبنکې به يې په سلگو کړې - او ماشومې زېږگونه به يې هم اوتره کړه - تاج بي بي به په ځان لوبې کړې وې - په توره تياره کوټه کې به يې ځان لکه د ناوې جوړ کړی وه - ځو - - - دا څنگه ناوې وه، دا څنگه يې سينگار وه - د دې په شونډو او مخ خود سرې غازې رنگ نه وه - ځای په ځای به يې د تورو رنځو تورکي په مخ او شونډو پراته وو - په تندي به يې د غازې سور رنگ څه ډېر عجيبه ښکارېدو - سپينه کونځۍ به يې راسپړدې وه، بېر سر کې به لکه د بلا ښکارېده - په سر به يې بنارسی پرته وه - لاسونه به يې ټپول - کله به يې پېر هم وارولو - بیا به يې چغې کړې - - - څه

شو زما خاوند . . . رفیق جان، سکندر جان او داسې به یې ډېر
 نومونه واخستل . په ټول کور کې به لکه د لېونو گرځېده — څه مو
 کړه — زما هاغه کوټه — او هاغه پالنگ مې چرته رانه چا یورو —
 هن!! زما کالي څه شول — خپل لاسونه لېچې او غاړې ته به یې
 بیا بیا کتل —!! اوس به زما سره ډولۍ راشي — گران لالا به مې
 سره ډولۍ کې کنبښنوي — الالا — او لاسونو ته به یې پرق
 ورکړو — په گډا به شوه — تاوده تاوده پېرونه به یې اړول — چې
 ناڅاپه به راپرېوته ټول خلک به ترېنه راتاؤ شول — خلکو به رنگ
 رنگ خبرې کولې . . .!! وئې عاجزه گرمه نه ده . . .!! خپل ارمان
 ژاړي . . . زیاتې خو یې ورور کړی دی . . . او په لوی دالان کې په
 کټ پروت بهادر شاه به هم د ډېر تکلیف نه چغې کړې — ما بیچ
 کړی — ما هیڅ نه دي کړي — خلک ما پسې راځي — ما وژني —!!
 زبرگې به بهادر شاه په زوره په کټ څمولو — خو بهادر شاه کې لکه
 چې ډېر طاقت راغلی وي — د کور مالت خلک به دې تماشې ته
 راجلبېدل — چا به څه وئیل چا به څه — په دې نوې تماشه کې
 ظاهر شاه خو لکه چې د ماضي یو یاد پاتې شو ولې چې په کور
 کې نورو نورو مسئلو سر راوچت کړی وه . په تاج بی بی به اوس
 په ورځ کې داسې دوره خامخا راتلله — د پلار کاروبار اوس
 ظاهر شاه سمبال کړی وه — خو اوس زبرگې دا کوش کوه چې په
 ظاهر شاه نور د پلار د نیکه کسب پرېږدي او حقې حلالې گټې ته
 یې مخه کړي — ظاهر شاه هم چې په خپل کور راغلي نوي د غم
 انقلاب ته کتل نو ډېره کرکه یې پیدا شوې وه — د خپلې مور
 نصیحت یې ځان له په زړه پېټې کړو — او د کلي په بازار کې د یو
 غټ دوکان د پرانستو صلاح یې وکړه — په زبرگې کې یو نوی
 ژوندون راغلو — خو په هغې به اوس هم کله کله یوه غلې دوره

راتلله — هغې ته به هاغه خوب رایاد شو چغه به یې کړې — نه —
- او د نا سره به یې سترگې پټې کړې --- او بې خوده به شوه —
خو د دې غمونو چې چا ډېر اثر په زړه اخستی وه نو هغه سنگینه
وه چې د طاهرشاه د خلوېښتی شریکه شوه — پټه خله یې یوه
ورځ د دې دنیا نه سترگې د ډېره غمه پټې کړې — د مرگ په
وخت یې د طاهرشاه ټوپۍ په غېږه کې کلکه نیولې وه —!! د
حوبلۍ سینه یوځل بیا وجر قېده —

***

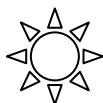
زمری او سکندر شاه خو هرڅو که گل پانې د کلي اولس او د حجرې د ناستې پاستې نه ويستلي وو — خو زمري پلار په دې رضا کړو چې --- ژوند کول دي — او د شفيقي سر هم خورول دي او گل پانې هم خپل انجام ته رسول دي ولې چې ټول عمر د کوزو سترگو ژوند لويه بې غبرتي ده - خو سکندر شاه په دې پوهه شوی وه چې په دې هرڅه کې د هغه خپله هم لوی لاس وه که چېرې هغه د ټولو اولادونو تر مينځه د انصاف د غوښتنو خيال ساتلی وی نو داسې صورتحال به نه رامینځ ته کېدو — اوس د پښېمانۍ نه سېوا بل هيڅ لاره نه وه — خو دا لويه خبره وه چې دې حادثې زمری بدل کړی وه — هغه د خپلې کورنۍ په سر د خپلې مينې او سریتوب لاس کېښودو — د کلي کور نه يې چرته لرې کډه وړلې وه — ولې چې د کلي اولس د پېغورونو تاب پکښې نه وه — د دم ختلې جماليې او سکندر شاه په خله کې ساه وه — د دواړو په زړونو کې د زمري د واده ارمان غزونې کولې — خو د زمري د زړه نه خو

یو خدای خبر وه — د کله نه چې یې د بهادرشاه کاکاجي دوي سره روغه شوې ده — او چې د خپلې وړې خور گړگړې سره به یې بنکلې بنائسته زېبو په لوبو لیده نو ډېر به خوشحالېدو — د هغه په زړه کې د زېبو د مینې وړو وړو بساپرو لوبې کولې — خود طاهرشاه سره په ورکو وړانو پسې گرځېدل خو یې د خپل پلار د لاسه د کړو بې انصافو او روئيو يو احتجاج وه — هغه په دې هرڅه خپل پلار ته یوه زورنه ورکوله — او خیال یې دا وه چې یوه ورځ به د هغه پلار په خپلو کړو پنبېمانه کېږي او هغه به خپلې سینې ته رانزدې کوي — بیابه زمري خپل وړانې پرېږدي او ژوند به د سپرې توب په لاره کړي — خپلې مور ته به په پټه د زېبو د خوبولو خبره وکړي — او داسې به زېبو یوه ورځ د هغه کور ته د ډېرو خوشحالو سره راشي — خو زمري څه خبر وه چې د هغه دغه ارمان خود لېوني خوب دی — گل پاڼه به ورته داسې په سترگو کې مرچکي واچوي چې ټول عمر به هغه د زېبو مخ په سترگو ونه ویني — گل پاڼه په خپل مقصد کې کامیابه شوې وه — اوس د زمري په سر هم د کور د راتینګولو ذمه واري وه ولې چې مور و پلار یې کټونه نیولي وو — د گل پاڼې د نوم تهمتونو دلته هم هغوي په قلاڼه نه پرېښودل — وخت ډېر اوږدلی وه خود تهمتونو خادر خو هر ځل نوی وي — د زمري ژوند خو هاغه وخت توره تیاره شو چې پرله پسې یې د ډېرو غمونو د لاسه مور و پلار نزدې نزدې د ژوند ډېرو ازمېښتونو ته زمري او گورگوره یواځې کړل — خو اوس د زمري دا کوشش وه چې په یوه ښه کورنۍ کې د گړگړې نصیب وشي نو بس یو سر زمري به په گل پاڼې او شفیقي پسې گرځي او چې هرچرته وي دواړه به د زمکې کومي نه راوباسي — زمري د خپلې خور گړگړې لپاره یوه ډېره ښه کورنۍ په نظر کې اخستې وه — او

په زړه کې یې وئیل چې دا زولنې مې په حیا او عزت کې د پنبو
نه اخوا شي نوزه خو بیا ازاد زمري یم - دنیا به ټوله خپل ځنگل
گڼم -! زمري د سکون ساه واخسته او د خپلې گرانې خور د گڼگر
په سر د سرې بنارسی ارمان لکه د خوب جوتیه ورکړه - خو بیا یو
لږ بدلي احساس د هغه په وجود لمبې بلې کړې - د هغه د
غېرت هغه دنیا یو ځل بیا راولړزېده - کومې ته چې گل پانې ډپر
سپک کتلي وو - خپل دوه نلیز ټوپک یې نن ډپر وخت پس په خپله
اوره کېښودو -!!

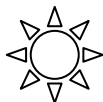
***

بهادرشاه د خپل نري رنځ سره په نره سيالي كوله - خو د
 طاهرشاه غم پكښې د ژوند تاب نه وه پاتې كړى - او كله چې د
 يوې شپې او دوو ورځو ځنكدن او سختيا نه پس د يوې وړې
 سلگۍ سره يې د زبرگې په غېږه كې ساه وركړه نو زبرگې ته
 داسې ښكاره شوه لكه چې د يو ډېر دروند غم نه پس نن يو ځل
 بيا په هغې دا مانۍ رانسكوره شوې وي - خو اوس د هغې په
 څنگ كې ولاړ ظاهرشاه د هغې لويه دلانسه وه - پري او تاج بي
 بي نن يو ځل بيانوى مړى د بهادرشاه نه ژړلو د طاهرشاه غم او
 ځواني بيا ژړلې شوه - زما غنډل غاړيه ظاهرشاه - زما ځواني
 مرگه طاهرشاه - وئى گران لالاته چې لاړ شې ماته خپل طاهرشاه
 راولېږه - تاج بي بي د خپلې خور پري سره غاړه وركړې وه - خو
 بيا زر يوه لحظه پس يو ځل بيا په تاج بي بي خپله د زړه دوره
 راغله - اول خو راغله د بهادرشاه په كټ اوچته كښېناسته زبرگه
 خواره خو يې داسې په زور ديكه كړه كه چرې نزدې ظاهرشاه نه
 وى راټينگه كړې نو خداى خبر څه حال به يې وه؟ تاج بي بي په
 زوره زوره په مرگ پتې سترگې بهادرشاه را ايښې وې، د گوره ور
 ايسته تېر شې بهادرشاه - څنگه دې د گل غوتۍ زه برباده كړې
 يم - په كور دې ولې زړه كړم بهادرشاه ولې دې داسې وكړل - ما
 پسې خو د رفيق جان سره ډولۍ رارسېدلې وه تا ترې په زوره
 كوزه كړې وم، ياد دې شي - بهادرشاه -!! ولې دې داسې وكړل

—؟ اوس تاج بي بي په زوره زوره په چغو چغو ژړل — خلکو راتينگوله چې چرته کوټه کې يې گېره کړي — خو تاج بي بي به چا راتينگوله؟ ظاهرشاه ورته په دم دلانسه ستړی ولاړ وه د مخ نه يې خولې او اوښکې په رومال اوچې کړې — هغه د بېوجي په دې حالت هم ژړل — او د خپل پلار په دې لويه خطا هم ډېر خفه وه — اوس خو ټول خلک په دې پوهه وو چې په تاج بي بي داسې چل ولې کېږي؟ پري پرله پسې غمونو ډېره بدله کړې وه د ظاهرشاه غم دومره خپلې وه چې اوس د ښکلو جينکو سره ناستې او ملاستې خوند نه ورکولو — هغې ته هم اوس دا احساس شوی وه چې په دومره ډېرو غمونو کې د خپل ژوند او محرومو ژړل به لکه د تاج بي بي هغه هم تماشه کړي هغې په ځان ډېر زور کوه — چې د کور دا ورانه ويجاړه دنيا د ظاهرشاه د ژوند او خوشحاليو په زور اباد کړي — د هغه د سر خېر وغواړي — د خپلې ورنډارې ملاتړ وکړي — د خپلې زېږد ژوند او کور فکر وکړي — ظاهرشاه د زېږد ژوند اور د ابادۍ خوبونه ليدل — او بيا ورستو به يې د خپل ژوند فکر کوه — د هغه مخې ته اوس نوي نوي ازمېښتونه ولاړ وو — او هغه ورته ډېر يواځې وه —

***

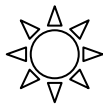

زبرگې د بهادرشاه ټولې د سرو سپينو نه ډكې خزاني
 راسپردي وې - د هغې د ژوند په لويه ډاگه ولاړ دوه بوتې - اوس
 ظاهرشاه او زېبو وو - د سرو سپينو ډېر كالي پتري چې د
 بهادرشاه نه ورته پاتې شوي وو - د هغې مخې ته خواره واره
 پراته وو - د هغې زړه غوښتل چې دا اور د خپل كور نه بهر كړي
 - په زوره زوره ډنډوره ووهي چې خلكه!! راشئ خپل امانتونه مو
 يوسئ - د ډېرو تور سرو، پېغلو او مجبورو زنانو بې وسې يې
 رامخې ته شوې چې دا كالي پتري يې د سود په پېسو كې د
 بهادرشاه سره پاتې شوي وي - خو وختونه او زمانې دومره
 اوږدې وې چې د دې د مالكانو هيڅ درك نه لگېدو - خو اوس
 زبرگه په دې تسله وه چې د ظاهرشاه د تېل مالگې دوكان ښه مخ
 په وړاندې روان وه - د حقې حلالې گټې رزق ته چې به
 كښېناسته نو خدای ته به يې سجده ولگوله - خدايه!! شكر دی
 چې نوره دې د اور نه وساتلم!! د سود دغه ټول كالي پتري تاج بي
 بي په خپله ولقه كې اخستي وو - او ټول يې په يو غټ صندوق
 كې سمبال كړي وو - كله كله خو به داسې په خود وه چې د چا به
 پرې د لېونتوب د دورې د راتلو خيال نه راتلو - زبرگه به په دې
 خوشحاله وه چې تاج بي بي په دې خوشحاله ده نو زه يې تپوس نه
 كوم -

زبرگې د ظاهرشاه لپاره د بنې اوبنائسته جینی لټون د
 ډېرو خلکو په مرسته شروع کړی وه — او په یوه کورنۍ کې
 د ظاهرشاه د رشتې خبره ډېره په کامیابۍ روانه وه تاج بي بي
 ظاهرشاه سره نن یوه پټه صلاح کړې وه او دا یې ورته وئيلي وو
 چې زما پېسې پکار دي په ورور پسې خبرات کوم — دا کالی ښار
 ته یوسه خرڅ یې کړه — ظاهرشاه د ترور خبره کله غورځولې شوه
 — او هسې هم نن روان وه د ښار نه یې دوکان ته سودا راوړله —
 ترور ورته کالي په رومال کې راغونډ کړل او وې سپارل ورته —
 ظاهرشاه نن د وخته اوده کېدو ولې چې سبا به وختي ښار ته تلو
 ټوله شپه زبرگه د مصلي نه نه خوزېده — د ظاهرشاه د ژوند کور
 او خوشحالو دعاگانې یې کولې — سحر په توره خره ورته پري
 چائی په وړاندې اېښې وه — ظاهرشاه د چائیو نه یو گوټ نیم
 وکړو — په شکور کې د مېدې سپینې پراتې ته ډېر خوشحال شو
 خو نورې یې ترې نیمه نه کړه ولې چې په لاری کې به ورته زړه
 خرابېدو — د تاج بي بي بېوجي ورکړی راغونډ کړی پندوکی یې
 په خره لویه کڅوړه کې سم راسم کېښودو — په تلو تلو کې پري په
 شنه منډه د ظاهرشاه ټوپۍ په لاس رابنکاره شوه په ټوپۍ یې ورته
 تک سور گلاب ټک وهلی وه — ظاهرشاه مسکی شو ټوپۍ یې په
 سر کړه — دواړو تروریانو او مور ته رانزدې شو ټولو داسې
 ښکلولو لکه چې ظاهرشاه نن چرته ډېر لرې یو بل هېواد ته
 مسافری ته روان وي — زېبو هم د للاجي د تلو په خوشحالی کې
 د تروریانو سره سمه راپاڅېدلې وه للاجي ماته به د ښار نه سره
 سپنډل خامخا راوړې — هغې په ډېره مینه د ظاهرشاه نه په ولاړې
 لاسونه تاؤ کړل — سره سپنډل —!! ظاهرشاه د زېبو د سرو سپنډلو
 ارمان ډېر وځنډولو — د پوزې نه یې کلکه ونيوله — سره جوړه ...

سره بنارسی. --!! په تلو تلو کې چې زبرگې پرې د مونه چپ کول. -
 - ظاهرشاه د خپلې خور سره توقي کولې - د سرې جوړې او
 سرې بنارسی. تصور خود زېبو په مخ د حیا غوتې په غورېدو
 کړې - خود تاج بي بي د زړه دنيا يو ځل بياراولر زېده -!! تاج
 بي بي چغونعروته لاس کول چې ظاهرشاه په تادی د کوره ووتلو -
 زبرگه په دروازه کې د پورې تمبو په شا ډېر وخت ولاړه وه په زوره
 زوره يې ورپسې سبقونه چف کول - د تمبو په رڼو کې اوس
 ظاهرشاه د هغې د نظره پناه شوی وه - خود دروازي پناه ولاړې
 زبرگې ته خپل تېر وخت ناخاپي را په زړه شو چې نوې نوې د
 بهادرشاه ژوند ته راغلي وه او د راتلو سره يې په خپل قهر او
 غضب د کور بنديوانه کړې وه - ځان به ورته داسې بنکارېدو
 لکه په دې حوبلې کې د لوی دالان يو سر او بل سر ته د طوطي او
 د مېنا په بنده پنجره کې دا هم وي - بهادرشاه ډېر شکي سړی وه
 چې د دروازي ور به يې وډبولو نو که د وخت خو لحظې به
 واوړېدې او زر به ساه نيولې زبرگه تر وره نه وه راغلي - خبر به
 يې نه وه لاندې باندې به يې داسې په سترگو اخستې وه چې د
 خواري نه به يو دوه خطا شول - چاته ولاړه وې څه دې کول؟؟ د
 بهادرشاه دې شکي پوښتنو به د هغې وينه وچه کړه - خو. - -
 بهادرشاه هرڅه که وه هرڅنگه که وه د هغې د ژوند ملگری وه
 هغې خپل فکر اوس بدل کړو - او ځل بيا يې دعاگانې په
 ظاهرشاه پسې بدرگه ورولېدلې - او بيا د وره نه رادېخوا شوه -

***

نن د حوبلی ټوله فضا عجیبه غوندې وه - ډېره چپتیا وه -
 د اور د بلبډو په کوټگی کې تاج بی بی هم زورند سر ناسته وه - په
 نغري کې د اور ټولې سکروټکې په ایره خول کې بدلې شوې وې او
 تاج بی بی په یو خسني د نغري نه ټولې ایرې داسې په مزه مزه
 لټولې لکه د خپل ژوند په ایره خول کې نن د اور یو بخری یې
 لټولوکله کله به یې په زمکه په نري ډکي گډې وډې کرنسې
 ویستلې... لکه د خپل ژوند یوه ورکه وړانه نقشه یې کتله... په
 سترگو کې راغلې اوبنکې به یې د سرپیچک په پیڅکي اوچې کړې
 ... ډېر وخت غلې غلې ناسته وه چې پري د خیالونو د دنیا نه رابهر
 کړه... نن د زېبو کتنې ته یوه کورنۍ راروانه وه - د زبرگې لپاره
 دا ډېره د خوشحالی خبره وه خو هغه نن د ظاهرشاه بنارته تلو ډېره
 گډه وډه کړې وه - سبقونو او دعاگانو یې خله گنډلې وه خو په دې
 پوهېده چې د زېبو لپاره د هغې نه زیات فکر یې خپله ترور پري
 لري - ځکه خو نن پري هم توده توده گرځېده ټول کور یې جارو
 کړی وه - په زېبو یې هرڅه سم راسم کړي وو - په خپله لویه کوټه
 کې یې په کټونو نوي ځادرونه په خپله خواره کړي وو - اوس به
 ډېره زر سترې کېدله - خو نن دې خوشحالی ډېره نه ستومانه کوله
 - زېبو ته یې هم دا سپارښتنه کړې وه - چې ځان ښه جوړ کړي -
 زېبو د وړې بېو خبره کله غورزولې شوه - د تور ساتن ساده جامې
 یې چې په تن کړې نو تا به وئیل چې په توره تیاره کې چا مشال بل

کړې وي - وېنسته يې کلکه کونځۍ کړې وو خو د بېوجي په وېنا يې بيا راخواره کړل - نن پري د زېبو په ليدو نه مړېده - پري ته هم خپله ځواني او مستي راياده شوه څنگه مې د جينکو وار تېر شو -!! د ځان سره غلې غوندي وگوښېده - خو زېبو اوس په ځان اخته وه کله به يې د وړې بېوجي نه تپوس کول - بېو څنگه بنکارم -؟ او کله به د لويې شيشې مخې ته ودرېده - په غټو سترگو کې نري رانجه يې لارې لارې ډېر بنکلي بنکارېدل - په مخ او وجود يې د پېغلتوب سپرلو لوبې کولې - مچ وړې بېو ترېنه چپيانې اخستې - اوس زېبو د وخته تياره وه او وړې بېو (پري) دمېلمنو دراتگ لپاره د نورو شيانو او انتظام جاج اخستو - چې د نغري په غاړه زورند سر تاج بي بي يې وليده نو غږ يې پرې وکړو - د زېبو کتنې ته خلک راځي -!! پري د خوشحالي نه په جامو کې نه ځايېده - او تاج بي بي داسې غلې وه لکه چې چا ورته خله گندلې وي - خو سترگې يې بيا په وړاندو وې د پري زړه په زوره زوره ودرزېدو - خدايه خبر!! دا خو بيا وړانډېرې - پري خلک راځي هسې نه -!! پري ډېره وار خطا وه - اوس زېبو د تاج بي بي په وړاندې سمبال کړې ولاړه وه - راځه! بېوجي چې کوټې ته ځو -!! زېبو تاج بي بي د مټې نه په قلاړه ونيوه او چې څنگ تاج بي بي د زمکې نه راپورته شوه - نو په جنگ شوه - بڼه ته څه وايې ته به زما نه په ډولۍ کې لاره شې؟ خاورې نه شي، سر ستا دی او سر زما دی - په دې به راونه څيژي او په دې به پرې نه وځي -... قدم به رانه کېږدې -... بهادر شاه دا ټټو دې په سيوري وتره لور به دې رانه مېړه ونه ويني څنگه چې تا په ما حرام کړې وه داسې به ورپسې زه ستا لور ږندوم - د تاج بي بي سترگو نن اور ورولو - داسې تللې خبرې يو ځل بيا يې د بهادر شاه کړې ظلم راپه ياد شو -... خپل

ارمان پرې لکه بیا نوکې رابنکلی وې — زېبو او پرې حقې دقې ولاړې وې --- زبرگه هم د مصلې نه راپاڅېدلې وه — د زېبورنگ خو داسې زیر تېنېتېدلې وه لکه د کورکمان — د پرې لاسو پښو کار نه کولو — د مېلمنو لپاره یې د مورې نه سوچه روسی پیالی، پرچونه او چانک راخستلو چې د لاس نه یې یوه پیالی بنکته راگوزار شوه — د پیالی ماتېدل څه وو چې د تاج بي بي د جنګ پټه یې چالو کړه -- وئې ته سر وخورې، ټکرې ټکرې شې د داج پیالی دې راته ماته کړه — دا خو مې ځان له واده له اېښی وه څه — تا پرې گوتې پورې کړې — -- خدایه!! نصیب به مې کله خلاصیږي - . د بخت غوتې مې زر خلاصې کړې چې په خپل وخت د کور شم - رفیق جان ته مې زر واده کړې خدایه !! د بهادرشاه نه ډېره تنګه شوې یم --- گل غوندې ځوانۍ ته مې نه گوري --- د تاج بي بي په داسې چغو نعرو به اوس چا ډېر غوږ نه گروو — ولې چې خلکو به وئیل چې د ډېرو غمونو د لاسه تاج بي بي لېونۍ شوې ده اوتې بوتې وائي —

د مېلمنو بڼه مدار کېدو — پرې ترېنه ټول وخت لکه د مچۍ تاوېده - د زېبو په ثناء صفت هم نه مړېده - د راغلي جرگې په سترگو کې د زېبو لپاره د خوبسۍ په پیغام خو زېبو د راتلو سره سمه رسېدلې وه — ماشاء الله جینۍ نه ده دا خو تاسو کره په زمکه سپورمۍ رابنکته شوې ده - د مشرې بي بي په خبره زېبو د حیا نه راټوله شوې وه - په سر یې لوپټه بیا بیا سموله — خود ډېرې خوشحالی سره یوې اند پښې هم ناقلاره ساتلې وه — او مشره بي بي خو لکه چې د زېبو په زړه کې ناسته وه --- د هغې په اند پښنه یې بې اختیاره ووئیل --- جینۍ ده شرمیږي --- !! او په زېبو کې لږ دم راغی --- زېبو خو مېلمنو ته مخې مخې ته نه شوه کېدی ولې

چې زبرگې په بيا بيا پوهه کړې وه — خلك ستا ليدو ته راځي ډېره به يې مخکښې نېغه نېغه کېږي نه — او زېبو خو څه ماشومه هم نه وه — په خپلو رواياتو او رواجونو ډېره پوهه وه — بس دا لږ شان مخامخ کېدل خو يې په دې ضروري گڼل چې که قسمت مې شوی وي نو چې سبا مې خواښې دا نه وائي چې ليدلې مو نه وه — د مشرې بي بي سره خو زنانه نورې هم راغلې وې — چې د سردار د ځوانۍ او ښه سړيتوب صفتونه يې کول — او په دالان کې ناستې زېبو ټولې خبرې ډېرې په غور اورېدې — د هغې د ارمانونو غوتۍ په سپردو وې — په زړه کې يې يوې کاواکه جذبې هغې سره ډېرې مستۍ کولې — د سردار نوم به يې بيا بيا غورونو ته راتلو — د ځان سره به مسکۍ شوه — هغې به وارخطا وارخطا گېرچاپېره وکتل — د لاسو نه يې کار نه کېدو — د پيالو، چايپنکونو او رکېسو نه يې چې د تاج بي بي په سرپچک دوړې څنډلې نو هيڅ بې هيڅه به د ځان سره مسکۍ شوه — داسې به يې گڼل لکه د سردار دوه شوخي سترگې ورته چرته نه پته گوري — وره بيو به د مېلمنو څنگ ته بيا بيا روانه وه او زبرگه خو يې ښه کلکه د مېلمنو سره کښېنولې وه — د مېلمنو سره د راغلي يوې زنانه په غېږ کې ورکوټی د پيو ماشوم وه — چې ډېر قلار او ښائسته ماشوم وه — په غونډ موند پلن مخ يې دوه غټې تورې سترگې د زېبو ډېرې خوښې شوې وې — دا ماشوم لکه چې د سردار خورنۍ وي — زېبو يو ځل بيا د ځان سره په دغه کشمکش کې وه — چې وړې بيو ورته د سترگو او لاس په اشاره څه ووييل — زېبو پوهه شوه چې په بله کوټه کې تاج بي بي اوډه ده او وره بيو يې د هغې څنگ ته لېږي — په تاج بي بي چې په هرځل خپله دوره راغلې نو بيا به ډېر ساعت په غرق خوب اوډه وه — او چې د خوبه به راويښه شوه نو داسې به سمه دمه وه لکه چې هيڅ پرې نه

وي شوي - د زېبو سره خو دغه فکر وه چې بېوجي خوب پوره کړي چې خوب يې پوره وي نو د مېلمنو څنگ کې به ناسته وي — او چې زېبو څنگه په قلاړ قلاړ د تاج بي بي لويې کويې ته ننوته نو تاج بي بي د خوبه سترگې پرانستې وې کويه کې يې يو خوا بل خوا کتل — د کتبه يې راودانگل — او پښې ابله پښې روانېده چې زېبو ورته تېله دارې پنجابۍ پښې په پښو کړې — تاج بي بي خپلو پښو ته بيا بيا کتل — زېبو ويرې واخسته چې بيا د خوده ونه وځي — خو داسې نه وه تاج بي بي په ډېره مينه او استقامت د مېلمنو کويې ته لاړه — زبرگې چې تاج بي بي ته وکتل نو د لاسو يې طوطيان والوتل — خو تاج بي بي په ډېره مينه د خوراک خيزونه مېلمنو ته وړاندې کول ټول ساه صورت شو — د وړې بېو خو ټولې زنانه داسې خوبې شوې وې چې ترمانښامه يې پاتې کړې وې او دا يې لا ورته هم وئيلی وو چې که خدای کول زر به خپل شو — د سردار د مور لپاره خو دغه يوه خبره هم د مرادونو نه ډکه وه — تاج بي بي يې بورقې په تونۍ کې داسې سمبال کړې لکه چې په مېلمنو يې ډېرې شپې کولې - زبرگې او پري يو بل ته وکتل ټول ډېر خوشحاله وو — د سردار مور ته خو خپلې لور داسې په ډکه خله امبارکي ورکړه چې د ډېرې خوشحالی نه اوچته راپاڅېده او په تاودو پېرونو شوه — د تاج بي بي په زوره زوره د لاسونو پر قا به چا منعې کړې وه — د زبرگې وارخطا شو — زېبو په رپېدو شوه او د پري هم د لاسو پښو نه دم اوختو —!! د سردار د مور خوشحالي خو په ځای وه — خود تاج بي بي لاسونه پر قول او په خانک په ډمامه راباندې کول — په هغې د بلې دورې انگازه وه —

***

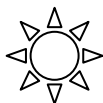

د اوږي غرمه د کامل هومره وي د ډوډي خورلو نه پس په ټولو مېلمنو سترگې مرغۍ مرغۍ کېدې - زبرگې په لوی دالان کې د مېلمنو د شمالستي لپاره کټونه سم کړل - ځکه چې په دالان کې یخه یخه هوا لگېده - د ماسپڅین مانځه ته لا ډېر وخت وه - د سردار د خور سره خوا کې خپل د گل په شان زوی بې غمه اوډه شوی وه د مور یې هم سترگې په خوب ورغلې وې - - - پري په کوټه کې د زېبو سره د کټ په لنگه داسې اوپره غوندې پرته وه څنگل یې په سترگو اېښې وه - نن ټول ډېر خوبولي وو ولې چې نن سحر وختي د ملا د اذان سره سم ټول راوینښ شوي وو - زبرگه خو چې شپه کې د تهجدو لپاره راوینښه شوې وه نو ترمانځه یې بې شمېره وظیفې سر ته کړې وې ولې چې نن ظاهرشاه ښار ته روان وه - پري، تاج بي بي او زېبو هم د وخته راپاڅېدلې وه - د مېلمنو سره ناستې پاستې او منډو تررو په ټولو پرکالي راوستې وه - د ځانه څوک هم نه وو خبر چې د زبرگې په اواز د ټولو سترگې وغړېدې - د مانځه وخت دی - دېوال ته لوی لوی سیوري راغزېدلي دي - د سردار مور خو زر د اودس چاراندام لپاره د پري د لاسه کوزه واخسته - زبرگې د مېزري پلنې پلنې مصلحې په قطار په دالان کې د ټولو لپاره خورولې چې د سردار د خور د هېبت په اواز ټولو منډې کړې - هلی هلك نشته دی - هلك مې څه شو؟؟ پري په منډه دروازې ته لاړه - خو د دروازې پورې تمبې په زنځیر کلکې تړلې شوې وې - د ماشوم په داسې غاښېدو په کور کې الغلو تلغاؤ شو - زېبو د تاج بي بي بېوجي د کوټې

پورې ور په زوره دیکه کړو — او — د ډېرې هېرانتیا —
دلاسه یې په خله لاس کېښودو — څه گوري چې تاج بي بي هم
په خپل کټ کې بي غمه اوډه ده — او ماشوم یې دځان سره
جخت ځملولی دی — په خپله اوچته کړې لمن کې یې مخ پټ
کړی وه او په ښکاره شوې سینه ورته ماشوم کلکه خله لگولې
وه — ماشوم هم اوډه وه او تاج بي بي هم — د زېبو خو وار خطا
شو — خو په دې تماشه یوه لحظه ولاړه پاتې شوه — بیا یې
ماشوم ورو غوندې د تاج بي بي د سینې نه رابیل کړو — ماشوم
چغې کړې او تاج بي بي په کټ کې نېغه کېښنا ته خپله لمن یې
رابنکته کړه — او وران وران یې زېبو ته وکتل — راکړه زما
زوی — ولې دې زما د تي نه وشو کولو — ؟ څنگه په قلا ر یې
زما تی خوړو — زېبو په هېبت ماشوم د کوټې نه بهر کړو — تاج
بي بي پښې ابلې پښې بهر راوتله — ماشوم خپلې مور کلک په
غېره کې نیولی وه — په دې چغو نعرو ماشوم داسې اوتر شوی
وه چې شونډې یې بوسې بوسې کولې خو ژرلي یې نه شول —
اوس تاج بي بي یو ځل بیا چغو نعرو ته گوتې واچولې — خپله
زړه پټی — یې په زوره زوره تېروله — او مېلمان په حق دق ولاړ وو
— په سترگو به رانه زېبو اونه وینی !! تښتې جارو مړو! دا به
دغه شان په دې کور کې سولېرې څنگه چې زه زړه شوی یم —
!! او بیا په ژړا شوه — د سردار مور غلی غوندې پري ته اشاره
وکره چې زمونږ برقي راواخله مونږ ځو — تاج بي بي په شنه
منډه برقي راوړې — او یوې یوې ته په سر ولاړه وه — په دې
ساعت وځی چې بیا رانه شی د سردار مور هم دواړه گوتې
غوربونو ته یوړلې — چې دلته په راتلو ډېره پښېمانه وه — د
زېبو په سترگو کې غټې غټې اوبنکې په موجونو وې — خو

دا چا هم نه لیدی — هغې چې گېرچاپېره وکتل نو پري او زبرگې هم خپلې اوبنکې له ډېره غمه د لېمو په پيڅکه کې راټولې کړې وې — پري خو د سردار د مور ډېر منتونه کول — خورې دا لېونۍ ده نه پوهېږي ته خو زېبو غواړې زېبو خو تا وليده ډېره عقل منده هونبیاره ده — کور به دې په دواړو لاسو راټول کړي — پري که ډېر څه وئيل خو د سردار د مور تندي بدل وه — پوزه يې چوڼله راچوڼله وئې توبه!! د لېونو د ذاته مې خدای ساته — دا خو ښه ده چې په وخت پوهه شوم...!! د ماسپخين سيوري ډېر راغزېدلي وو — ټول د ظاهرشاه په طمع وو چې مازيگر به رارسېدو — د زېبو د واده اندول شوې خبره خو بيا پرې شوه — خو اوس د ظاهرشاه د واده طمع راژوندۍ وه — پري د زېبو څنگ کې ناسته وه — "مه خفه کېږه دې کې به خبر وه — د اسمان مارغونه به دې پرېنږدي" — زېبو هم پېغله وه — خپل ټول غم يې په شا کړو او خپلې وړې بېو ته مسکۍ شوه خو د هغې سترگو په کاسو کې د راغلو اوبنکو جرگې به چا څنگه نه لیدی —

***

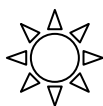

پري نن د وخته تنور لمبه كړې وه د ځان سره يې د
سندري زمزمه غلی غلی كوله - په تنور كې به يې اور لړونى بيا
بيا وهلو - د تنور يوې غاړې نه به بلې غاړې ته تله راتله د ډوډو
تپارې يې نن تر لرې لرې اورېدى شو - د ظاهر شاه لپاره د ماښام
د ډوډۍ نن خاص تيارى كېدو ولې چې ټوله ورځ يې لكه د
مسافرو بهر تېره كړې وه - د كوره لرې - پرې سرې سرې لويې
لويې ډوډۍ په دسترخوان كې قط په قط ونغاړلې - كټوى به يې
بيا بيا په انغري كېښوده - ركېبى خو يې د ځان سره خوا كې د
ماڅيگره راسې اېښې وه - د لاس د وينځلو لپاره يې كوزه هم د
دالان په ډبه اېښې وه - د زبرگې نظر خو د دروازې نه نه
خوزېدو - په مصلحه ناسته وه خو سترگې يې په دروازه ښخې
وې - - - مارغان خپلو خپلو ځالو ته سترې سترې روان وو - خو د
حوبلۍ په ډېره چپتيا كې اوس د ماښامي په دې خړه كې مرغو او
چرچنو داسې چغار كولو لكه د يو بل سره ميراثونه ويشي - يا
لكه چې ډېر وخت پس ډېر سېلونه رايوځاى شوې وي - او يو بل
ته د زړونو حالونه وائي - زېبو ته د مارغانو او چرچنو دې غاڼ
مغال ډېر خوند وركولو - خو د پري په مزغو دا زور ښه نه لگېدو
- د هغې زړه ډېر تنگ وه - د دې ماښام ټوله تياره يې د زړه نه
لكه د تور څادر راچاپېره شوې وه - د نن د ورځې پېښې بيا بيا
په عذابوله - د سردار د مور چوني كړې تندى به بيا بيا وريادېدو

— خپل منتونه او زاری یې هم یادولې — د ټولې ورځې ستړیا —
 او خفگان یې په وجود نری، تبه راوستې وه خو د ظاهرشاه راتللو
 ته اېغه نېغه ناسته وه گڼي کله به یې سر لگولی وه — زېږو ورته
 په پښو لاسو زور کولو — هغې داسې گڼل لکه د زېږو لاسونه هم
 نن ډېر بې دمه دي — د هغې په سر د درد خړیکې یې نه شوي
 راتولولې — د کټ په لنگه کې د تاج بي بي د سر په سرپیچک یې
 سر کلک وتړلو خو درد په کمی کې نه راتللو. او په دې کې یو دم
 په شنه منډه د چم یو ماشوم په جړق دروازه خلاصه کړه او د لرې
 نه یې چغه کړه — ظاهرشاه یې راوړو!!

***

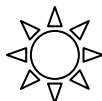

په کومه لازۍ کې چې ظاهرشاه د بنار نه راروان وه د دوکان سودا یې د لازۍ د سرد پاسه تړلې وه او دې ورته په ټوله لازه د لازۍ په دروازه کې ولاړ وه چې ناڅاپي د یوې دیکې سره بنکته گوزار شو او د پاسه پرې بل گادۍ هم تېر شو. ظاهرشاه د ټکه مړ وه — یو ځل بیا د حوبلۍ د بوالونو وژړل --- په چغو چغو د ظاهرشاه ناڅاپي مړینې په دې کور ناتار وکړو — دا کور د هستۍ نه په نېستۍ بدل شوی وه — د بهادرشاه په مېنه یو پاتې ظاهرشاه هم په وینو کې لت پت پروت وه — د زبرگې لېمون بیا په چرو غوخ شوی وه — هغې په چغو چغو ژړل غوښتل خو ژړلی یې نه شول — بس شل کاله مخکښې لیدلې خوب یې په ورو ورو ماتم کې نن خلکو ته وئیلو — وئې زویه !! نن د هاغه ویرې ووتم — زویه ته رانه روان یې — خلکه! ما چې خوب لیدلې وه — زما په جاء نماز چا دوه ځله په وینو کلیمه لیکلې وه — خلکه! زه به د خپلو بچو د غم ویرې واخستم — ما دا خوب چاته هم نه دی وئیلی او زبرگه — هم د یوې ناتار چغې سره بې خوده شوه — پري او زېبو په کټ خلې لگولې — زېبو یې سرته ناسته وه او پري خوا ته — تاج بي بي ډېره غلې غلې وه — خو د خپل واده لپاره اېښې سره بنارسیۍ یې نن چې په ظاهرشاه خوروله نو چغې یې کړې —!! بیا پرې خپله دوره راغله — دا وگورئ بهادرشاه د خپل زوي د واده جنجیان رابللي دي اوس به ظاهرشاه ته سره ډولۍ راوړي — خو زما ډولۍ څه شوه — زما رفیق جان ماپسې ولې جنج نه رالېږي؟؟ څه شوه زما جوړه --- زما بنارسیۍ --- زما رفیق جان --- په زوره

زوره يې لاسونه پر قول --- واده دی د ظاهر شاه واده دی — کله کله به پېرونو شوه — خلکو به رانیوله خو تاج بي بي چا هم نه شوه رانیولی — ظاهر شاه به ډېرو اوبنکو او ډراگانو کې اوچت کړی شو — خلك ورو ورو روانېدل — حوبلي خوشې پاتې کېده —!! د نزدې گاوندو خو بنځې د پري، زبرگې او زېبو سره ناستې وې — په دې کور د میراتې په اواز ټولو څړل — کانیو بوټو څړل — خو غم دخپل کور وي — د مور وه — د خور وه او د ترور وه — زاړه مېرې هم ستائیلی شول او د ظاهر شاه ارمانونه او ځوانی هم څړلې شوه — لوندې غوښې اور نه اخلي گني زبرگه خو به د ټکه مړه وه — خو بې نېټې مرگ نه وي هغه اوچته راپاڅېده — په مصلحه ودرېده — نفلونه او دعا يې وکړه — د ظاهر شاه په وینو سرې جامې يې د خپلې سینې سره ینولې وې — او بیا يې ووينځلې —!! خلك حق جبران وو د زبرگې حوصلې ته — د دوو زلمو زامنو پرله پسې د ناتار مرگونه يې ولیدل خو د صبر او استقامت يوه نمونه جوړه شوې وه — د هغې غوږو ته به چې د چا د خلې نه د میراتې ټکی راغلو — نو زړه يې د زېبو نه لاسونه چاپېره کړل — خدای مه کړه لور لرم —! هغه به يې ځان ه رانزدې کړه — خو زېبو خواري څه کړی وی د هغې ژوند او د نوي کور طمع خو هم د تاج بي بي د لاسه خاورې شوې وه — د هغې زړه خو هم مات مات وه — هغې ته خو هم خپل ځان ژوندی مړی بنکارېدو دومره ډېرو غمونو ته يې خپل ځان د مور او ترور شريك گڼلو —!! د لرې تربورانو خو د ډېر وخت نه د بهادر شاه په مال دولت سترگې وې — اوس خو د هغوي غوږونو ته هم د خلکو گنگوسي راتللي --- وئې چې دا لويه حوبلي به اوس د چا رسي؟ د میراتې د مال خو ډېر میرات خواره وي خو زبرگې په خپل ځان کې د زېبو د نوي ژوند

لپاره یو نوی ژوند راپیدا کړی وه — په کور کې د خلوو تورو
 يك يواځې پاتې وجودونه به اوس د ډېرو خلکو په سترگو کې لکه
 د ازغو چوکه کېدل — خو زبرگه ډېره تکړه وه — پري هم د ژوند په
 لوړو ژورو پوهه وه — خولاد ظاهرشاه د غم زخمونه د دوي په
 سینو ډېر تازه وو — دومره تازه چې طاهرشاه او بهادرشاه یې هم
 مخې ته ودرولي وو — په دې تورو به د ډېرو خلکو زړونه هم
 خفه کېدل — د بهادرشاه په سود گتلی ډېر دولت اوس د ټولو
 لپاره عبث او بې معنې وه — پري اوس په دې پوهه شوې وه چې
 زمانه ډېره هوبسیاره ده ډېره مکاره او مطلبی ده . . . چې د
 بهادرشاه زامن لارل نو اوس د پاتې ټول دولت يك يواځینۍ مالکه
 زما ورېره زېبو ده اوس به د هغې لپاره ډېر لاسونه راځي — !!

***

د ظاهر شاه دنوي غم سره سره د ژوند ډېرو غمونو سر و نه
 راوچت کړي وو۔ تاج بي بي چې به په خود وه نو د ظاهر شاه او
 ظاهر شاه نخښې به يې زړه پورې نيولې وې په خوږو خوږو
 ستاينو کې به يې يادول۔ د هغوي په کتونو به يې خادري او
 سوځنۍ بيا بيا سمولې۔۔۔ د ظاهر شا د لاس د کوټې په دېوال کې
 کې رازوړند و اسکت خويې د زړه سنته وه۔ د دوړې مخ به يې
 پرې نه پرېښودو۔!! خو چې کله به پرې خپله د مزغو دوره راغله
 نو کور به يې په سر اخستی وه۔ کوټه په کوټه به همسایه په لاس
 گرځېده۔ همسایه به يې اوچته نيولې وه۔ څه شو بهادري زه
 ورسره نن توره سپينه معلوموم۔ په رفيق جان کې د څه کمې دی
 چې ما نه ورکوي۔ زما هيڅ نه دي پکار، ماته دې هيڅ نه کوي
 ۔ خو زما د وړولو لپاره دې د رفيق جان رالېږلې ډولۍ تشه نه
 لېږي۔۔۔!! د زېبو لپاره دا ډېره د شرم خبره وه خو هغه په دې
 پوهېده چې د بېوجي مې وس خپل نه دی۔ هغې به خپلې
 سهېلۍ د دې غمه نه شوې راغونښتې چې په تروريې د لېونتوب
 دوره هروخت راتلې شوه۔ زبرگه اول د بهادر شاه تريخ والي او
 اوس د دوو زلمو زامنو غم په لږ وخت کې ډېره زيلې وه۔ خود
 دې غمونو نه يو لوی غم خويې د ژوندی لور زېبو وه چې ډېرې
 کورنۍ به ورته راوچتې شوې خود تاج بي بي د لاسه به وويرېدې
 ۔ د زېبو په وېښتو کې هم خامل خامل سپين لگېدلي وو۔ پرې

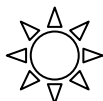
ورته ډ پر دا جونه برابر کړي وو — د سرواوسپینوسره به یې لېرله خو قسمت یې نه خلاصېدو. دې غم یوه شپه زبرگه یورله — او زېبو په خوشې مېره یواځې پاتې شوه پري خو هم ډ پرو غمونو اوس د کټ کړې وه — په زېبو یې د روانې ځوانۍ نخښې اوس نه شوې لیدې ولې چې د سترگو نظر یې تللی وه — تاج بي بي لاد لاسو پښو او لېمو په زور ښه په ترپکو وه — دا ځل ډ پر وخت پس د زبرگې د لرې خپلوانو د لوري د زېبو غوښتلو له یوه جرگه راغلې وه — دغه کورنۍ د دې کورنۍ په انقلاباتوښه خبر وه — اوس د زېبو طمع راژوندی شوې وه ولې چې د تاج بي بي بیوجي د لېونتوب نه دا کورنۍ ښه خبر وه د اقبال لپاره د زېبولاس وغوښتی شو — اقبال یو کم عمره هلك وه چې زېبو یې لیدلې هم وه — په کور یې ډ پرو مشرانو د دې رشتې مخالفت په دې وجه کولو چې اقبال د زېبونه په عمر کې ورکوتی وه خواقبال دا ضد نیولی وه چې ماته داتوپېرې معنې ښکاري زېبویوه سیاله پښتنه حیا داره مېرمن ده، دهغې لاس غوښتل دهغه لوی ارمان وه — د پري خود زړه د هیلو غوتۍ گلونه شول — د لاس په تپېدو به یې د زېبو لپاره په ډ پر ارمان اېښې جامې، لوپتې کتلې — زېبو ته به یې بیا بیا وئیل په زړه څه ارمان پاتې نه کړی — پېسه ټکه ډ پر ده ځان له هرڅه ښه ښه وکړه — دلویې ورځې وتل دې دي — خویبانه د زېبو د جدائی احساس ژرغونې کړه — مونږ به څه کوو؟ زمونږ خو بله اسره هم نشته — دلوی کورخو اوس ډ پر ژوندي وگړي غواړي — د دې خو پلۍ نه خواوس دغم چیتیا لري شړل غواړي — هغې به د ځان سره ناسته زېبو کلکه رانیوله او لکه د ماشوم به ورته په ژړا شوه — زېبو ته وخت او حالاتو ډ پره پوهه ورکړې وه — اوس یې د خپل ژوند د فېصلې گړۍ هم په سر راغلې وه — او ورسره ورسره

دخپلودواړو تروريانو او د دې حوبلې فکر هم مل وه --!! خدايه!!
 دا گران امتحان زما لپاره په خپل کرم اسان کړې -- د خدايه به يې
 ډېرې دعاگانې کولې -- ځکه چې په سر يې د يو داسې مشر لاس
 نه وه چې دا بوج يې ورسره نيم کړي وي -- . . . چې د صلاح او
 مصلحت لارې يې ورته بنودلې وې -- بس اوس خو د دې کور نر
 هم وه او زبانه هم -- د وخت په داسې پړاؤ کې يې خپلې دواړه
 تروريانې هم يواځې نه شوې پرېښودې -- او د خپل ژوند --
 سترپاگانو يې هم يوه دمه کتله -- يو کور يو ژوند خو هغې ته هم
 پکار وه -- هغې خو چې سترگې غړولې وې -- نو د مينې يوه
 مسکا ورته د چا هم په شونډو نه وه راغلې -- هر وخت به د پلار
 د ويرې نه په گوت کې ناسته وه -- او دغه تياره گوت د تورې
 تيارې احساس ورسره لکه د همخولې رالوی شوی وه او چې په ښه
 بدپوهه شوه -- نو دغمونو مبارونه يې وليدل -- سرو وينو او سپينو
 کفنونو وژړوله -- ودردوله -- په داسې حالاتو کې نن دخپل ژوند د
 فېصلې پړاؤ ته رارسېدلې وه -- هغې گېرچاپېرخپل لوی کورته
 وکتل -- دې دېوالونو خو هغې ته د پنجرې احساس ورکړی وه --
 خو د دې دېوالونو په مخونو د هغې د ژوند ډېر يادونه اوس هم
 ښکارېدل -- د هغې ډېرمئين خپلوان د هغې د وينې شريك وو --
 د يو يو عکس يې هرخوا ته ليدو -- دپلار د غضب ډکې سترگې --
 د مور ترهېدلې څهره، د تروريانو پانې پانې ارمانونه -- د دو
 زلمو وروڼو -- د ناتارمرگونه -- اودخپل ژوند، زړه او وجودغلي
 دنيا -- خو اوس د هغې دنيا ته هم چا د خپلې نامې يوه ښائسته
 رنگ داره باډيوه په هوا کړې وه -- د هغې د ژوند اسمان په دې
 باډيوه ډېررنگين شوی وه -- د دې باډيوې تارد دې په لاس وه --
 هغې ته دې احساس ډېر خوند ورکوه -- اقبال -- !! د اقبال څهره

به یې د خیال د سترگو مخې ته شوه... هغه د ځان سره مسکې کبده چې د پرې سلگو هغه ساه نیولې کړه...!! اوس هغې یوه بله فېصله کړې وه. د وړې بیو لاس یې په لاس کې کلک نیولی وه د کور د ډوالونو ته یې داسې کتل لکه چې دا ډوالونه هم د هغې په جدائی د اوس نه خفه ولاړ وي — یو یو د ډوال او یوه یوه بلی د هغې په وړاندې رانسکوره ژاړي — زمونږ نه مه ځه...!! أف!! اوس هغې یو سوچ کړی وه — د ژوند د فېصلې د اختیار مخې ته یې یو شرط هم رامنډې کړې وې — او هغې د دې شرط په سر خپل لاس ډېر کلک اېښودی وه...!!

***

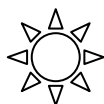

د اقبال کورنۍ هم د زېبو دې شرط ډېره په فکر کې اچولې وه - اوس نه مخکېنې کېدی شو او نه ورسټو کېدی شو - زېبو د ژوند په دې نوي او نااشنا محاذ هيڅ ويرې نه اخسته - هغې اوس خپل ژوند د نوي دور د حالاتو او غوښتنو په سمون تېرولی شو - هغه په رشتو او خپلوو کې د شرطونو او ازمېښتونو قائله نه وه خو اوس په دې پوهېده چې د هلك کورنۍ شرطونه لري - نو د جينۍ واله دې ولې اونه لري -؟ خو دا شرط زېبو اقبال او د اقبال کورنۍ ته د ډېرې مجبورۍ نه اېښودی وه - هرڅوک د زېبو مرستيال وو - د اقبال د پلار او د مور په مينځ کې هم په دې شرط تکرار روان وه - کله کله به دواړه ډېر لري لري لارل - زه د خپل زوي نه بې غېرته نه شم جوړولی --- چې د بنځې سره يې ډېره کړم -!! د اقبال پلار خپلې بنځې ته ښکاره کړښه رابښکله !! گوره سړيه !! دا خو به د مجبورۍ نه وي !! خو پلار يې نه منل - اخر چې اقبال د دواړو ترمينځه په دې تکرار کې شريک شو - نو د اقبال پلار ته دا ښکاره شوه چې اقبال د زېبو لپاره هر شرط منلو ته تيار دی - اوس د هغه په قهر کې لږ کمۍ راغلی وه - خود ځان نه يې د خپله لاسه لاس پرې کول هم نه غوښتل --- ځکه چې اقبال د هغه ډېر نازولی زوی وه - کور کې د اقبال جوړ کړی شوی واده د لاجې ښکار شوی وه - هلته که زېبو د خپل شرط نه نه ورسټو کېده نو دلته د اقبال پلار اسمان په سر اخستی وه - د

اقبال د کوژدن او ورسره د زر واده خبره تر لرې لرې رسېدلې وه —
 نزدې خپلوانو او د کور زنانو خو دې بنادۍ ته سر زړوکی هم کړي
 وو خو دا نوی صورت حال دوه اړخه ډېر د فکر او اندېښنې وه —
 "زمانه خو به پوزه پرې شي که د زوي نه مې کړې بنځه پاتې شي"
 د اقبال مور ژړا ته گوتې کړې کور يې ټول په بله واړولو — خو که
 زما په ژوند اقبال دې ته غاړه کېښوده چې د بنځې په شرط به
 ژوند تېروي نو دا زما لپاره مرگ دی — په ما دې خاورې واړوي
 نو بيا دې کوي چې څه يې زړه غواړي — !! د اقبال مور وپلار به
 يو بل سره نزدې نه شول کېښناستی چې به يو ځای شول نو په
 جنگ به شول د اقبال مور خوڅو ځله زېبو ته ورغله د زېبو زنه يې
 ونيوه چې د خپل شرط نه په شا شي خو زېبو به په ډېره بهادری
 هغې ته د خپلې مجبورۍ ځايونه په گوته کړل — د زېبو خبره په
 ځای وه خو د اقبال د پلار ضد او سختي هم د بهادر شاه نه کمه نه
 وه — اخر د دواړو کورونو په صلاح د دې مسئلې يوه د مينځ لاره
 وکتلې شوه — اوس د اقبال پلار يو شرط لرلی وه — او دې شرط
 د زېبو لپاره يو نوی امتحان جوړ کړی وه — هغې ځان د ژوند په
 يو مشکل پړاؤ کې ليدلو —

***

د زېبو د صلاح مصلحت خوك وو—؟ د اقبال د كورنۍ شرط ته يې غاړه كېښوده— د اقبال د پلار شرط دومره بد نه وه - د هغې ترمخه به زېبو د خو ورځو لپاره د اقبال كورته سره د خپلو تروريانو راتله— د واده د رسمونو— امباركو سلامونه پس به زېبو خپل كور ته د اقبال سره واپس راتله ولې چې هغې نه غوښتل چې د هغې د تروريانو جنازې دې د پردي زوم د كوره اووځي - د شرط ترمخه به د دواړو تر ژونده اقبال د زېبو سره د هغې د پلار په حوډلي كې د وسېدو پابند وي— په دې خبره دعا د خپر وشوه— او د زېبو او د اقبال د واده نېټه كېښودې شوه— پري خو داسې په ورو ورو ژرېده لكه چې زېبو د دې كوره د همېشه لپاره روانه وي او هغوي به يواځې پاتې شي - - اوس د پري مازغه هم ډېر كمزوري شوي وو خبره به يې زر د ياده وتله - - - خو زېبو د خپلو تروريانو لپاره نه مړه وه نه ژوندۍ— تاج بي بي خو په لاسو پښو او سترگو روغه وه خو اوس به پري د لېونتوب دورې زر راتلې - زېبو د خپل واده لپاره تاج بي بي او پري ته هم نوې جامې گنډلې وې - - - تاج بي بي خو لكه د ماشومانو

جینکو خپلو نوو جامو او پېزار ته داسې خوشحاله وه چې بیا بیا به یې په ځان مېچ کولې کله به یې خوښې شوې او کله به یې لرې گوزار کړې — اخوا کره دا چیرانگې! زه په دې کندانو څه کوم — ماته به خپل رفیق جان د کمخواب جوړه راوړي . . . د سرې بنارسی سره —!! هغې به په نوو جامو لارې تو کړې — اخ تو — زېبو د پري په وېنا د بهادرشاه دولت ته مټ ورکړې وه د واده سامانونو ته به خلك تماشي له راچلېدل — هرڅه د اقبال او د اقبال د کورنۍ په خوښه تیار شول — د سرو زرو پخواني کالي پتري ورته د اقبال پلار خپله د بنار په ښه زرگر رنگ کړل — هغې چې د تونۍ نه یو یو پنډوکی راخستو نو ډېره زر ستومانه شوه — د مور د غاړې د سرو زرو لړۍ لړۍ درنه کتیماله خو یې راوچتولې نه شوه — هغې ډېر کالي پتري د مور په غاړه، غوږو، لاسو او گوتو لیدلي وو — خو دې کتیمالې د هغې سترگو ته د ژوند د یو ښائسته سفر حسین ملگری رامخې ته کړو — اقبال هغې ته ډېر په مینه کتل او د هغې د سینگار او ښائست صفتونه یې کول — هغې زر په یو وړوکی پنډوکی کې د سرو څو ښائسته بنگرې، والۍ او گوتې راییلې کړې — دا خو به پتې د اقبال مور ته ورکړم چې د خپله لوري یې زما لپاره راوړي سبا څوک هغوي ته د نېستۍ پېغور ور نه کړي — او یو ښائسته د غاړې زنجیر یې د هغې لپاره غوره کړو — دا به خوانې ته ورکوم —!! هغې ټول تیاری په خپلو لاسو کولو — خو خدای خبر ولې ورته د خپل ماشومتوب د وخت خپله همخولې گورگوره ډېره رایاد بده — که نن هغه راسره وی نو زما نه به یې ډېر بوج اخستی وه — خدای خبر هغه به چرته او په څه حال کې وي . . . د ژوند ملگری به یې څنگه وي؟ بچي به یې څو وي؟؟ هغې دا سوچونه کول چې ناڅاپي د دې سوچونو او

پوښتنو سره یو ازغن خیال لکه چې د هغې احساس زخمي کړو—
د هغې زړه یې راوکښتو د هغې په گوتو کې یوه ستن ننوتې وه —
د یوې وړې چغې سره وئې مورې !! هغې زر خپله گوته په بل لاس
کلکه ونيوله — د خپل ژوند د ماضي د لوړو ژورو نه راوتې وه څه
هم که د گوتې نه یې وینې روانې وې خو هغه د خپل ژوند د نوي
سفر په خیال ډېره مطمئینه وه —

***

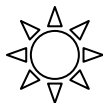
نن د زېبو نکريزې وې --- د هغې همخولې ټولې د هغې سره په گنج کې ناستې وې - چا تمبل غږولو - چا سندرې وئيلې - او چا د اقبال په نوم د هغې سره چې چار کولو - زېبو ته د ژوند دې نوي او نابلده وختونو ډېر خوند ورکولو - هغې به د ډېرې حيا نه مخ په دواړو لاسو پټ کړو - خو کله کله به د هغې د وجود زړه او د فکر په دنيا کې يو لوی اړی گړی جوړ شو - هغه به د خپل تېر ژوند د تېرو وختونو په پولو ولاړه وه - د غمونو او د وينو د لختو نه يې ټوپونه وهل - هغه په دې هڅه کې دغلته ولاړه وه - د وخت په يوه داس پوله چې د غمونو د سرو وينو د لختو نه ورته اوږدېدل وو - خو د هغې زړه ډېر کمزوری وه - هغې داسې گڼل لکه چې دا به په دې لختي کې گوزار شي خو د ژوند او مينې يو مهربان لاس اوس هغې ته راغزېدلی وه د خپلو ټولو محبتونو سره - د ډېر اخلاص سره، په دې احساس هغه په گنج کې د ډېرې خوشحالي نه راوغوړېده لکه د سپرلي د تازه گلاب - همخولو د هغې د وېستو نه د اوربل وړې وړې کمځۍ جوړولې - هغې په زړه کې پټ له ډېرې مينې د کمځۍ په دې ولونو يې خپل زړه او خپل ژوند او وجود د اقبال په نوم نغښتلو - چمنې خو د زېبو د واده نکريزې او شمعې په ډېر اخلاص راوړې وې - د چمنې د غږې زوي لويې لويې چغې وهلې خو چمنې د زېبو سره لکه د خپلې سکه خور د خپلې مينې پټ پاللو د هغې د واده په خوشحالي کې يې پېنځې دومره اوچتې کړې وې تابه وئيل روانو اوبو ته وردانگي - خو دا يې د زېبو د واده بامبېرونه په سر

اخستي وو— او زېبو ته يې د خور کمې نه ورکولو— زېبو به د تمبل او لاسونو په پرقاري کله کله د ځانه ورکه هم شوه — د هغې همخولو به د سندرو ډکې جولي په هغې لکه د باران ورولي — شپه ده د نکريزو جينکي تمبل وهينه... خلک د هر خوا نه په واده راغلي دینه - خو د زېبو لېمه به د اوبنکو نه راډک شوي وو— هغې ته به په دې مېله کې د خپلې مور، د خپلو ورونيو څهري نه بنکارېدې د يوې خور د ژوند لوی ارمان دا وي چې د ژوند د نوي سفر لپاره يې خپل وروڼه په قلاقلار تر ډولي بيايي او نن د زېبو د ژوند دې لويې محرومي په هغې چکونه لگول د مور د دعاگانو لپې يې نه لرلې — د پلار د مينې لاس يې نه ليدو— د ورونيو د مضبوطو متيو تکړه حصار يې د ژونده ډېر مخکښې نړېدلې وه — هغه څنگه يک يواځې د لېونو سيپلنو تروريانو سره پاتې وه — هغې ته د خپلو تروريانو ارمانونه هم ځومبک ځومبک رامخې نه شوي وو- تاج بي بي خو د واده او کور ارمان تراوسه په طمع ساتلې وه — هغه نن هم د واده جيني په گنج او ډولي کې نه شي ليدلې - خو وخت او رشتې د هغو لپاره ډېرې د جبر شوې وې — د دې حوبلې په گوټ گوټ کې ډېرو پېغلو ځوانۍ او ارمانونه دورېدلې، خاورې شوې وې اوس خو دا حوبلې خلکو د يوې سپېرې هديرې په نوم پېژندله — چې ژوندي په کې هم خاورې شوي وو— او مړه يې هم وينې وينې ليدلې وو— چمنې خو زېبو ته دا پتۍ زوته کړې وه چې — "په دې دريا قدم مه ږده —" خو د زېبو نه به خپل کور او دېوالونه څنگه هېرېدل — د يادونو د بنو او بدو وختونو يوه حواله خو يې هم دغه حوبلې وه او نن يې په دې حوبلې کې د هاغه ټولو حوالو يوه ؟؟؟؟؟ شپه پاتې وه — دا احساس هرڅو که ډېر د هغې لپاره د تکليف وه خو د هغې لپاره

د تسکین خبره دا هم وه چې هغه د یو نوي ژوند لپاره خپل نوي کور ته روانه وه — پري او تاج بي بي دواړه نن په دې شپه نه پوهېدې چرته به په یوه کوټه کې اودې پرته وې خو د زېبو فکر د هغوي نه هم چاپېره چورلېده — پردی سړی که ډېر هم ښه شي خو زما لپاره به وي — زما تروريانې چرته پېټی ونه گڼي — هغه به اندېښنې واخسته — اوس گلابې د هغې لاسونه په نکريزو سره کړي وو — درنگ ساعت له د اوربل خورولو لپاره د اقبال کورنۍ را روانه وه —

***

د زېبون ډولۍ وه — هغه د دې حوبلۍ وړمبۍ پېغله وه چې د پېغلتوب د حد نه وتونکې دې مقام ته رسېدونکې وه د دواړو تروريانو د ارمان مقام ته — د اقبال د کور د اړخه گڼې جنجيان هم د ډهول سُرنا سره راروان وو — د کلي بل سر نه به د ډهول غږ ډېر واضح راتلو — خو د زېبو په کور کې د راغلو مېلمنو غال مغال به دومره سپوا وه چې د لرې نه د ډهول او سرنا اوازونه به پکښې ورك شول — زېبو په سره جوړه کې غونډه موندله پتې سترگې ناسته وه — خو د پتو سترگو په شا يې د راډنډ او بڼکو مخونه د بڼو شپول پت ساتلي وو — خو داسې بڼکارېده لکه چې زېبو هم د نورو پېغلو د ارمان په دې موقع د خو او بڼکو تويولو رو ایت په حای ساتلو څه هم که د اوس نه د اقبال شوخيانو، د هغه بڼکلې وتې دنگې خوانۍ د خپل شرارت او لېونتوب په لاسونو تخنوله خو د هغې په سترگو کې راغلې او بڼکې اوس د هغې په گلابي انگو لکه د پرڅې پرتې وې — چمنې به د هغې د مخ نه د بنارسی پلو په ورو غونډې اخوا کړو د هغې په غوږ کې به يې پته څه خبره وکړه — زېبو به سر د حیا نه نور بڼکته کړو — زړه يې بې واره بې واره درزېده د نوي ژوند د خوشحالیو سره سره څه فکرونه او اندېښنې هم د زېبو ملگرې وې — ځکه چې د پېغلو د قسمتونو سودا ډېره عجیبه وي — ژوند که سمی و خوري خو ټول عمر د پېغلې ژوند جوړ شي خو که په نوي کور کې د نوي ژوند ټوله لږه گډه وډه شي نو د تمام عمر سرخوږی وي — گلابې په سور بخملي استر کې نغښتی قرآن پاک په ډېر

احتیاط د هغې لاسونو کې ورکړو— زېبو د قرآن پاک مخ بڼکل کړو او بیا یې په قلاړ خپلې سینې پورې ونیولو— هغې ته ډېر سکون محسوس شو— اوس پرې په سرو سترگو د هغې سره نزدې د ډېر وخت نه ناسته وه هغې د زېبو سینگار نه شو لیدی خود زړه په سترگو یې زېبو ډېره بڼکلې لیدله — ماشاء الله... د زېبو په لور چې څنگه هغې لاره توکله نو د جمنې د غېږې په ورکوتې زوي لکه د پووارې پرېوتل — د کلي کسبگرې تورې خود سپېلنو نه داسې لوخړې پورته کړې وې چې په هرچا ټوخی لگېدلی وه — اول ښه شېبه د زېبو مخې ته ولاړه وه په یو لاس کې نیولی د سپېلنو د تالي نه به یې په لاس لوگی د زېبو مخې ته شړلو— نظرمات د شنو سترگو، د تور سترگو نظرمات، د لارې د کوڅې، د چم د گاوند، په هوا کې د مارغانو، په اوبو کې د مهیانو، په جنج کې د راتلونکو نظر مات مات مات — د تورې په دې وېنا پرې زر د غاړې نه د گربوان په لاره د پېسو ډکه کڅوړه راواخسته او د زړه په دلیل یې یوه روپۍ د تورې په لاس کېښوده — په زېبو هم د سپېلنو لوگي ټوخی لگولی وه — په پوزه یې ربښمین رومال کلک اېښودی وه — د جنج د ډهول سرنا اوازونه رانزدې شوې وو— پرې خپله نوې جوړه په غاړه کړې وه — تېله دارې پنجابۍ پښې یې په پښو کړې وې — بورقعه یې لکه د مېلمنو په ترخ کې نیولې وه — د کور د ټولو کوټو، صندوقونو کونجیانې یې څه زېبو ته حواله کړې وې او څه یې ځان سره په کڅوړه کې ساتلې وې — د زېبو سره خپلې دواړه تروریانې هم روانې وې په دې خبره او احساس د ډېرو خلکو زړونه هم خفه وو— که کور داسې میرات نه وی نو داسې به ولې کېدل؟ خو ډېرو خلکو اوس هم بهادرشاه ته بدرد وئیل — دا هرڅه د هغه د لاسه

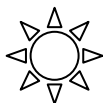
شوي دي اوس به د دواړو لښکر بچي گرځېدل، دا خبرې او گنگوسي د زېبو په غوږو هم لگېدې — خو زېبو ته د ښه ژوند او نصیب دعا په هره ځله گرځېده — زېبو به پرې پته په زړه کې امین وئیل — د رخصتۍ وخت نزدې وه د زېبو د داج د سامان نه لویه حوډلي ډکه وه — چمنې او گلابې په ډېره مینه ټول سامانونه په مېدان سينگار کړي اېښي وو — خلک د حېراتتیا په سېلاب لاهو وو — وئې! دا کارخانې دې ورته خدای بختورې کړي --- نصیب يې شه!! تورې خو د داج سامانونو ته هم سپېلني لوگي کول — سره پالنگونه، کرسی، صندوقونه، الماری، په دلو دلو لوبښي لرگي او په صندوقونو کې د سرو زرو خښتې هم قطار قطار زېبو په خپلو لاسو اېښې وې —!! ټول سامانونه اوس د زېبو د ډولۍ نه مخکښې د اقبال کور ته وړلې شول — هرڅوک رامخکښې کېدل هرچا د زېبو د بې څوکۍ د خاطرې د هغې خدمت ته بډې رابښکلې وې — د اقبال خوښو او مور خو د سامانونو نه گېرچاپېره داسې بنگرې اچولې چې خلک يې په تماشه وو — اقبال د وروڼو او دوستانو سره — په سور جوړکړي پالنگ ودرولې شو — په غاړه ورته د روپو امېلونه قطار قطار ځلېدل د پري په پښو ډېر په احترام د سلامۍ د خاطرې پرېوتو پري ځان ته رانزدې کړو په تندي يې ښکل کړو — او په زرغوني اواز يې ورته وئیل — په خدای او تا مې سپارلې ده — اقبال د پري لاسونه کلک ونيول لکه چې خپل کلک لوظ د هغې سره بيا کوي — د اقبال خوښې او مور په جامو کې نه ځایېدې په دروازه کې خو سره د ارمانونو ډکه ډولۍ سم د سحره د زېبو په طمع پرته وه — د سرې بنارسی نه لاندې گېرچاپېره ترېنه ول ول د سپين خادر ترلې پردې د بنارسی پيڅکو پټې کړې وې — ټول خلک په تاج بي بي پسې لى په لى

گرځېدل — څه شوه چرته لاره؟؟ د تاج بي بي هيڅ درك نه لگېده — او چې څنگه دوو تكړه ځوانانو ډولۍ ته اوږه وركوله — نو داسې يې محسوس كړه لكه چې ناوې پخپله د وخت نه مخكېنې ډولۍ ته راختلې وي — دواړو يو بل ته وكتل — او بيا يې ډولۍ په ځاى كېښوده چې په دې كې د اقبال پلار په دې كسانو غږ و كړو هلكانو زر كوى ناوخته كېږي --- او چې د اقبال پلار ته دې كسانو دا خبره وكړه نو هغه د حېرانتيا نه گوته په خله شول — نه يره!! هغه زر د ډولۍ نه پرده په قلازه اخوا كړه — او بيا يې توپ كړو ---

خلك د خندا نه رغېدل — ډولۍ كې تاج بي بي د ډېر وخت نه ناسته وه — خلكو ورته منتونه كول — ته راکوزه شه چې زېبو كېښنوو — خو هغې ډولۍ داسې مضبوطه نيولې وه چې پرېښوده يې كله — زېبو به خپل كار كوي — دا زما ډولۍ ده گوري نه خپل رفيق جان راپسې راوړلې ده — هله زر كوى اوچته مې كړئ!! — د اقبال پلار حېران حېران په دې نوي صورتحال ولاړ وه — د تاج بي بي سره زور هم چانه شو كولى ولې چې مېلمنو كې داسې د عزت مېلمانې راغلي وو چې د هغوي په وړاندې د تاج بي بي د لېونتوب او دورې ذكر هم نه شو كېدى — او فېصله په دې وشوه چې اول به تاج بي بي په ډولۍ كې ورسولې شي — بيا به ناوې پسې راشي — د تاج بي بي ډولۍ په ډېره چپتيا اوچته شوه — او ماشومانو چغې كړې — الا الا كى — تاج بي بي د ډولۍ نه سر راوښكلې وه — په زوره زوره — الا وايئ!! — او ماشومانو به نورې هم چغې كړې الا الا — د تاج بي بي ډولۍ روانه شوه خلك د خندا نه شنه وو — خو د زېبو په مخ د اوښكو سمندرونه ليدى شو — هغه وړو وړو سلگو نيولې وه — د ترور په ارمان يې په زوره

زوره ژړل خو یوه محرومي یې د خپلو وروڼو هم راپه زړه شوې وه
 — د هغې د بنارسی د پیڅکي ترلو څوک هم نه وو — هغه گلابې او
 چمنې یو خوا بل خوا د لاسو نیولې وه — د هغې په شان نه د مور د
 دعا جولی وه او نه یې په سر د پلار د مینې لاس — څنگه بې
 څوکه روانه وه — د هغې قدمونه وخت او دې احساس ارجل برجل
 کول، داسې ورته بنکارېده لکه چې د هغې په پښو او قدمونو
 پورې چا غټې گټې ترلې وي — هغې قدم نه شو اخستی د ژوند د
 نوي سفر دا ورمبې قدم او لازي یې څه ډېره عجیبه گڼله —!! د یوې
 لحظې لپاره په ټولو خلکو او په دې لویه حوبلۍ چیتیا خوره
 شوې وه — خود ډهول او سرنا اوازونو دغه چیتیا د خپل شور په
 کومي کې ننباسله — اوس د هغې قدم سپک شوی وه — د زېبو
 ډولۍ رارسېدلې وه —

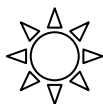
***

د زېبو لپاره سينگار كړې شوې كوتبه د هغې د داج په سامانونو تر خلې ډكه وه — خو كوتبه يوه عامه كوتبه وه چې د هغې او د اقبال لپاره سرو پالنگونو لكه د ناوې سينگار كړې وه زېبو گېرچاپېره كتل هغې ته د خپل پلار لويه حوېلي رايا ده شوه خو زر د حوېلي سره تړلو تورو تورو د غم ډكو وختونو راولړزوله د هغې زړه په دې احساس ډېر راتنگ شو — لكه چې چا په ورغلي موتي كې كلك نيولى وي — خوبيا يو بنائسته احساس دم دلاسه كړه د اقبال د ملگرتيا او د ژوند احساس د هغه د لاس او مينې احساس --- هغې د سترگو نه ټول خيالونه اخوا دېخو وشړل، اوس هغه د اقبال په طمع وه — او بيا چې په ورو شان د هغې د كوتې د پورې ورتمبه خلاصه شوه نو هغې داسې وگڼل لكه د هغې د ژوند انگن ته په دې بڼكالو يې شمېره سپرلو ډكې ډكې غېرې د رنگ رنگ گلونو، خوشبويو او خوشحالو راوړې وي — اقبال د خپلې بنائسته رنگ جوټې او دنگې لوړې مردانه كوارې سره د هغې په وړاندې ناست وه — هغه د حيا نه بيا راتوله شوه — د گلابې او چمنې ډېرې شوخې شوخې خبرې ورته رايا دې شوې — دا شپه او دا وختونه د هغې د نوي ژوند او ناويتوب په سينه ډېر درانه دران بڼكار بدل — ځكه د ژوند د ډېرو ازمېښتونو، وسوسو اندېښنو درانه درانه كاني پرې پراته وو — خو اقبال په ډېره مينه او استقامت د هغې لاس نيولى وه — زېبو خپل ځان د يو نوي اسمان په مخ راځلېدونكي نوي اميدونو او هيلو ستورى گڼلو اقبال يې

هم د دې هیلو د رڼاگانو ملگری وو— ژوند ډېر بنائسته وه لکه د جانان— زېبو تېر وختونه به نه یادوې مونږ به د نوي ژوند لوظونه کوو— !! اقبال چې د هغې په نازک لاس خپل مضبوط لاس کېښود نو د هغې ذرې ذرې ژوند او وجود په دې احساس راټول شو— هغې ته د اقبال او خپل ځان ترمینځه د عمرونو خوره وړه فاصله هم په دې احساس رالنده محسوس شوې وه— خو دا یو حقیقت وه چې زېبو په عمر کې د اقبال نه څو کاله مشره وه د زېبو په احساس دا خبره هم لکه د مچۍ ناسته وه— خو هغې دا عزم کړی وه چې د عمرونو دغه فرق او توپیر به د خپل ژوند نه لرې ساتو— ځکه خو هغې د خپلو هیلو دنیا د اقبال د سیوري لاندې جوړه کړه— ژوند د خوشحالیو او سپرلو په لاره روان شو—

***

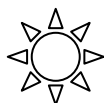
تاج بي بي خو چې څنگه د ډولۍ نه راكوزه شوې وه په خله غلې شوه - د زېبو زړه به هروخت لكه د پانې رپېدو چې په بېوجي مې دوره رانه شي - هغې له ويرې خپل ناويتوب هم نه شو كولى - خړه پړه به گرځېده - خو تاج بي بي اوس ډېره غلې غلې وه - د خپل هاغه ارمان نه لاس په سر شوې وه چې د مودو مودو نه ورسره ملگرى راروان وه اوس يې نه د ډولۍ خبره كوله، نه د واده - نه به يې رفيق جان يادولو او نه يې د هغه كور - بس غلې غلې به ناسته وه لكه چې د ژوندي يو كس سره يې هيڅ رسته نه وي لكه يو پردي كور ته راغلي وي - پردو خلكو كې راگډه شوي وي - زېبو د بېوجي په دې نوي حالت ډېره خفه وه - د اقبال سره يې خوڅو ځله دا خبره وكړه چې بنه د مزغو ډاكټر ته يې وېنئې خو اقبال به خبره په بله واړوله - د وخت سره به خپله بنه شي!! اوس زېبو دا غوښتل چې د شوې معاهدې ترمخه اقبال له دې سره بېرته د هغې حوېلۍ ته لاړ شي او كېدى شي د بېوجي حالت هم د خپل كور په ليدو بنه شي - خو اقبال به خبره اخوا دېخوا كوله - زېبو ډېره خفه وه چې د ژوند په وړمبو ورځو كې دومره زړ اقبال د خپلو خبرو نه لاس په سر شو مخكېنې به يې څه حال وي خو اقبال ډېرسيانې وه، د هغه په دلاسو به زېبو بيا په خپل زړه د صبر كاني كېښودو - د هغې په دولت د اقبال د كورنۍ ژوند بدل

شو - او چې اقبال تك سپين موټر په خپله دروازه رادننه كړو نو د اقبال مور خو ورته په لستونو ګډېده - خدايه!! د زوي برکت مې له دې نه هم سېوا كړې -!! زېبو چې دواړه لاسونه يې په اوږو لړلي وو اوږه يې اغړل، د خواښې په دې خبره هکه دکه پاتې شوه - د کور لوی واړه په هیره داسې ګاډي ته ورختل لکه چې په وړمبې ځل يې ګاډی په سترگو لیدلی وي - د څو ورځو نه پرله پسې اقبال په زېبو پسې شوی وه چې تروريانې دې روغې رنځورې دي ناوې بنځه يې داسې دې نه شم گرځولې بنه به وي چې يو موټر کور ته راشي نو غم ښادي به دې اسانه شي -!! او زېبو د اقبال دا خبره هم په پټو سترگو ومنله - د ګاډي راتګ په کور کې څه وه د اقبال مور ته د لرې لرې غم ښادې رايادې شوې، سحر به موټر کې يو ځای ته تلله او مازيګر بل ځای ته، د زېبو خوارې نه خو چا يوه خله تپوس هم نه کولو - چې ترور دې دارو ته بوځې -!! زور کور ټول پوخ کړی شو - د کور دې نوې جوټې خو د لرې لرې خلک ځان ته رابنګل د اقبال د عمرونو د ناستو حوښدو د بخت غوټې وسپردلی شوې - - - په ښو ښو کورنو کې يې کوژدنې وشوې - د بېوجي طبيعت او حالت ورځ په ورځ په زوال وه زېبو به يې ډېر خيال ساتلو - - - يوه ورځ چې زېبو د تاج بي بي بېوجي د څنگ نه نه خوزېده د بېوجي پښې لاسونه پرسېدلې وو رنگ يې تك زېر وه خو کله کله به يې په تنه تنه ژبه زېبو ته څه خبره وکړه، زېبو به کله په خبره پوهه شوه او کله به په بېوجي رانسکوره وه سترګې به يې د اوبسکو ډکې وې - - - ما خپل کور ته بوځه - - - او چې څنگه بېوجي د خپل خواهش اظهار وکړو - - - ډېر په قلار - نو زېبو ته داسې ښکارېده لکه چې بېوجي د ژوند اخري ارمان هغې ته مخکښې کړو -!! هغې زر د تاج بي بي د تندي نه بوسه واخسته

خپلې اوبنکې يې نورې په لېمو کې پاتې نه کړې شوې د تاج بي
 بي مخ او تندي د زېبو په اوبنکو تر شوي وو او چې زېبو وکتل نو
 د اوبنکو په ډکو سترگو تاج بي بي بېوجي هم زېبو ته کتل — لکه
 چې خپل کور ته د بوتلو لوظ ترې اخلي — زېبو چغو په سر د تاج
 بي بي کټ ته ناسته وه د هغې لاس يې په لاس کې کلک نيولی وه
 — په رڼو رڼو اوبنکو يې ژړل — يو ځل بيا د بېوجي په ارمان هم او
 په خپله بي وسی هم —

***

زېبو چې په ځنګدن ترور خپل کور ته روانوله نو د کور د خلکو تندي خراب وو خو اوس زېبو دې هرڅه ته ملا بڼه کلکه ترلې وه او چې اقبال په دې پوه شو چې زېبو اوس اراده کړې ده نو هغه يې هم په نه زړه ملګرتيا وکړه — د حوبلې دنيا يو ځل بيا د زېبو مخې ته ډېر وختونه راوړل — ډېر څه يې د تصور په شيشه وځلېدل — د حوبلې نه يې ډېرې جنازې وتلې ليدلې وې او يو ځل بيا ترېنه جنازه وتونکې وه - زېبو د خپلې ترور اخري ارمان پوره کړی وه - تاج بي بي چې ځنګ د خپل کور د بوالونونو ته وکتل نو داسې رنځوره مسکې شوه لکه د خزانونو وهلی يو گل چې چرته په هوا اوښوري مسکې شي يا د ژوند په هيله پروت يو رنځور چې ناڅاپي د مسيحا مخ وويني — او بيا يې خپلې سترګې همېشه لپاره پټې کړې — زېبو په چغو چغو وژړل د خپلې ترور يو ارمان ژړوله — خو يو ارمان د زېبو په زړه هم پاتې شوی وه — د هغې په خپته کې د ساه اخستونکي بچي مخ يې بېوجي ونه ليدو — بېوجي لږه به ايساره شوې وې — خو مرګ ژوند د خداى په رضا وي - انسان ډېر بې وسه وي يو ځل بيا گلابې او چمنې هغه راوچته کړې وه د هغې اوښکې يې وچولې -- هغې له يې تسلی ورکولې -- ستا حالت د دومره ژړلو نه دی ماشوم ته دې ژړا نه ده بڼه ----- او چمنې هغه دلاسه کړه — هغه نن ډېر خفه وه --- خو داسې د مرو ډېر غمونه هغې ليدلي وو ---

ببوجي هم په کې شمار شوې وه — خو دا ژړا او اوبنکې د زېبو د يو داسې پټ غم وې چې هغې په زوره او بنکاره ژپلی هم نه شو. د زېبو د اولاد د زېرون نېټه رالنده وه. خو هغه په دې خوشحالی نه پوهېده. مجبوراً هغه بيا د حوبلې نه کور ته راغلې وه. نن د هغې په ملا نری نری درد وه اقبال ته يې د شپې نه وئيلي وو چې په کور کې اوسه خو اقبال د يو ضروري کار په بهانه تللی وه، زېبو په خپله کوټه کې پرته وه. چې ناڅاپه يې خوانبې په جنگ کوټې ته راننوته — بي بي! دا ته چې کټ کې پرته يې نو دا کارونه به څوک کوي — زما لونه خو خپله مېلمنې دي نن سبا يې که نصیبونه راوینښ شول نو ځي به. کور خو ستا دی. د اقبال مور داسې په خپکونو خبرې کولې لکه چې د زېبو د ساعت گړی د حالت نه ناخبره وي — زېبو د کټ نه راپاڅېده چې د ناتار يوې څړيکې بيا کټ کې وغورزوله — بڼه — لکه دا بچي مونږ نه دي راوړي --- ته داسې د دیارلسو کالو نازکه جینۍ يې --- پخې زړې چې لا اولاد درنه بود شي — د اقبال مور به زېبو ډېره تنگوله خو نن يې د هغې په زخمونو داسې مالگې دوړولې چې د هغې د زړه نه خدای خبر وه — او بيا په لويه خېټه پټه ځله کارونو ته ونښته — د زېبو زړه ډېر خفه وه هغې د خپلې خوانبې په رویه احتجاج هم نه شو کولی — او بيا چې شپه د نیمې اوږده نو د زېبو غېږې ته د هغې د ژوند او وجود يو مشال راغلی وه — زېبو د وړوکي مشال په راتلو خپل ډېر غمونه هېر کړل --- د اقبال نه دې واحدې يک يوې کړې گټې د هغې سپور ستغ ژوند د خوشحالو نه راډک کړو — خو چې کله د هغې بلې ترور وړې بيو پري سترگې پټې کړې نو د پلار او نيکه دې اخري نخښې بېلات ډېره گډه وډه کړه --- خو اوس به د مشال د مخ وړو وړو پلوشو د

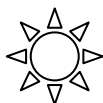
هغې د ژوند او وجود ټولې تیارې تښتولې - اقبال د هغې سره بڼه وه او که بڼه نه وه -؟ د دې سوال جواب هغې نه شو لرلې بس خو د مشال په اسره یې ژوند د اقبال په څنگ کې هم تېرولو - اوس اقبال د هغې د پلار نه پاتې د هاغه لویې حوډلې سودا هم کړې وه او چې په دې کې ورته زېبو لږه کلکه شوه - - - د پلار هډوکي مې څنگه خرخوې؟ نو اقبال خو غلی شو خو خوانبې یې په څنگ شوه - ورکه دې د پلار دا سپېره حوډلې شه د هغې نه خو خلك ویرېږي شکر کوه چې دې بنگلې ته مې راوستې یې -!! او د زېبو په خله راغلې دا خبره داسې غلې شوه لکه چې راغلې نه وي زېبو ډېر وځاندل - - - دومره ئې وځاندل چې په سترگو کې یې اوبنکې راغلې - - - بڼه - - - دا بنگله خو د چا برکت دی - دا ځل هغې د زړه نه راوچته شوې خبره په خله راوسته - او د اقبال مور په ډېر قهر پښې سپکې کړې - زېبو چې د خپل ژوند شا ته کتل نو یوه اسره یې نه لیده - خو اوس یې مشال ژوند ته راغلی وه - چمنه د زېبو ډېره د پناه پر دې ملگرې وه هغې ته به یې د ژوند او زړه هره خبره کوله - چمنې هغې ته د زړه نه یوه خبره کړې وه او زېبو دغه خبره په زړه کلکه پټې کړې وه - اوس زېبو ډېره مطمئنه وه - مشال لکه د گرگي لویېدو - د هغه اونه چې به یو سپک لویېدله نو د زېبو قد به یو لوېشت اوچت شوی وه - د هغې زړه په خپل مشال ډېر ډاډه وه - - - او چې په کور کې د زېبو د دویم اولاد د راتلو خبره بیا بیا کېدله - - - نو زېبو هم د گلابې په وېنا ډېر دارو درمل وکړل خو خوند یې ونه کړو ځکه چې د زېبو عمر اوس د بل اولاد نه وه - - - هغې ته خو یو مشال هم پوره وه خو دا ورته د کور د خلکو یوه بهانه ښکارېده چې هغه یې زورله - حالاتکې دنیا دولت خو ټول د هغې وه چې ټولو پرې مزې کولې - خو اوس هغه

د اقبال په تندي هم پوهېده — د خپل کم عمرۍ او د هغې د ډېر عمر پېغور به يې زېبو ته سحرمانام لکه د بنځو ورکولو — او نو څه به وشي چې ستا عمر د بل بچي د پيدا کېدو نه دی — !! د زېبو به د اقبال په دې خبره زړه ډېر خفه شو خو بيا به زړه د مشال وجود د هغې د زړه نه د خفگان احساس لرې کړو — مشال خو مې شته شکر بې اولاده خو نه يم — خو هغه څه خبر وه چې په ژوند کې د خپل کور او ژوند ارمان د هغې نه يوه لويه غلطي کړې وه هغه په خپله خطا ډېره ستومانه وه — او اوس چې په کور کې کوم سازش د هغې په ضد جوړېدو نو د هغې هوا يې هم په غوږو لگېدلې وه —

کور کې د پخېدونکي کيچرې بوټي هغې محسوس کړې وه — د اقبال فکر اوس د هغې نه اوږدلی وه — په ورځو ورځو به د کوره بهر وه او زېبو به يې انتظار کولو — اوس خو به مشال هم په پلار پسې خفه وه — په وره ژبه به يې د مور نه پوښتنې کولې — بابا به کله لاجي — !! او زېبو به غولولو — لاجي به ښه، خپل بچي ته به ډېر مومنه راوړي — !! مشال به په لوبو شو — خو ماشوم مشال ډېر ځيرک وه چې خپله مور به يې خفه وليده نو رامنډه به يې کړې او اوچت به يې غېږ ته اوختو — د زېبو نه به دلۍ غمونه اخوا شول — — د هغه په ښکلو ښکلو رڼو رڼو سترگو کې به يې د خپل روښانه سباؤن د خوشحالي تصوير ليدو او دې طمعو او هيلو زېبو د وخت د ډېرو کړمونه تېروله — اوس خو هغې دا سوچ کړې وه چې په خپل مشال به ډېر سبق وائي هغه ته به پوره پوره پام لرنه کوي او هغه به د خپل ځان سره جخت ساتي — د اقبال مور به ډېر د نمسي د لاس ته کولو هڅې کولې خو زېبو ته چمنې يوه خبره دا هم کړې وه چې خپل بچي چاته هم نژدې مه پرېږده — ستا

د ژوند د ټولو نه لویه اثاره مشال دی —!! مشال هم د خپلې مور
 په سترگو پوهېدو چې ورته به یې وکتل نو د مور د زړه په خبره به
 پوې شو — نیا خو به یې سمه سوزېده — بی له مور هډو څوک
 پېژني نه —!! خو زېبو به په داسې خبرو اوس غوږ نه گرولو — د
 هغې د اخلاص لاس اوس د ټولو نه اخوا شوی وه — ولې چې د
 ټولو په نیتونو هغه ډېره بڼه رسېدلې وه —!! هغه په دې هم پوهېده
 چې اقبال یې د لاسه وتلی دی خو هغه یوه پښتنه مېرمن وه د خپل
 خاوند د کوره وتل ورته بڼه نه ښکارېدل — او په دې خبره خو سمه
 ډاډه وه چې دا کور دا هرڅه د اقبال نه د مشال دي او هغې ځان په
 مشال په کور کې شته گڼلو — او بیا — هاغه ورځ هم راغله چې
 د هغې په زړه کې پټې ناستې ویرې د رښتیاؤ لاز اخستې وه —!!

***

د اقبال د دویم واده خبر زېبو ته هم رارسېدلې وه. زېبونه مړه وه نه ژوندۍ. --- ډېر سوچونه یې کول. --- په ما کې څه کم دي؟ د گل په شان مشال لرم څه بې اولاده خونه یم، ډېر مال دولت او جائداد. --- ما خود دې کور تقدیر بدل کړی دی اقبال داسې خونه وه. --- هغه د کچه کوتې کور خو یې هرچا لیدلې وه. --- خور بنستیا چا وئیلې دي. --- د هرڅه سیالي شته خود نصیب نه. --- شاید دا زما برخه ده. --- ما هم دغه نصیب راوړی وه. --- هغې د اقبال د بې وفائی په دې نوې پېښه ډېر وژړل. --- !! زه خو چې د کوم فکر سره د اقبال ژوند ته راغلې وم د هغې بس هم دا یوه گټه د مشال په شکل کې زما وړاندې ده. --- نور خو ما هرڅه له لاسه ورکړل. --- زه څه خبر وم چې د ژوند په دې سودا کې به هم زه پاتې راځم. --- اقبال ته خو زما د راوستو سودا ډېره د گټې پرېوتې وه. --- د پوخ کور مالک شو، د سروسپینو خاوند شو. --- خو اوس به نور داسې نه کېږي. --- زه به خپل ځان وپېژنم دا خو ښه ده چې ډېر هرڅه اوس هم د اقبال نه پناه دي. --- ځکه چې د چمنې دا خبره به مې څنگه هېروله چې د ښه خاوند نه نیم ځان پټ او د بد نه ټول،

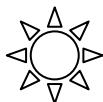
اقبال خو ډ پر بد خاوند ثابت شو — ټول نظر یې زما په ماڼی او جائداد ساتلی دی —!! هغې خپلې اوبنکې وچې کړې — . . . او په ځان کې یې یو نوی عزم محسوس کړو — . . . هغې ته نن د خپلې بې عزتۍ تپوس کول وو — د اقبال گربوان به رانیسم او تپوس به ترېنه کوم — زما څه قصور وه — تا ولې داسې وکړل، زه په څه نیمگړې وم —؟؟ او بیا چې اقبال راغلو — زېبو لکه د ټپي مار — . . . اقبال د گربوان نه راتینګ کړو — اقبال چېرې چېرې د زېبو مخې ته ولاړ وه — خو لکه د یو مجرم نه — هغه ته خو دوېم واده جرم نه بنکارېدو — دا یې خپل یو حق گڼلو — خو زېبو ته خپل ځان ډ پر سک بنکاره شوی وه — تا زما د مینې دا بدل راکړو —؟ زه به تا چرې معاف نه کړم او چې زېبو بڼه ډ پر زړه سپک کړو — نو اقبال یې په قلاز لاسونه د خپل گربوان نه وویستل — گوره!! — ما واده د نور اولاد لپاره کړی دی — تا ماته نور اولاد نه شو راکولی — . . . ته زړه یې — . . . ته شنډه یې او په دې خبره ځان پوه کړه — که نورې خبرې دې وکړې نو زه به درنه خپل بچی هم واخلم او بیا څه لاره دې خپله ده!! — زېبو هم چېرې چېرې اقبال ته کتل — دا هاغه سپری دی چې زما د برکته شته شوی دی — . . .؟ أف خدایه!! — هغې خپل سر په دواړه لاسه ونیوه — . . . او کوټې ته یې ورمندې کړې — د کوټې وری یې په ځان پسې کلک پورې کړو —!! د هغې یقین نه راتلو چې اقبال به د هغې سره داسې هم کوي — د هغې خو دا خیال وه چې اقبال به د واده د خبرې نه منکر شي خو اقبال ډ پر په بنکاره د دوېم واده خبره منلې وه — زېبو داسې محسوس کړه — لکه چې نن هغه بیا سرتور پښې ابلې پښې د وختونو په توده دشته ولاړه ده د هغې په سر د حالاتو تود نمر نېزه امل شوی وه — د هغې پښې ټولې تیاکې شوې وې — . . . . خو هغه زر لکه چې یو گور او یخ

سیوري راتپوله کړې وي - مشال د هغې د سترگو اوبسکې وچولې
 — او زېبو د دې سیوري احساس ډېره په سکون کړه — د هغې
 سترگې په خواږه خوب ورغلې وې — - مشال یې د سینې سره
 جخت نیولی وه —

د زېبو یوه خبره اقبال منلې وه — او هغه خپله دوېمه بنځه
 چرته بل ځای ساتله... چرته کله کله به یې د زېبو خواته راپېښه
 وکړه — زېبو به ډېره غلې غلې وه... د اقبال سره به یې د ضروري
 خبرو نه پرته یوه خبره هم نه کوله — بس د خپل مشال د سره یې دا
 سیوري اخوا کول نه غوښتل... په خپل مخ به یې د سپي خرمن
 واچوله... او د اقبال خیال به یې ساتلو — وخت لکه د باد څیر روان
 وه — مشال یې په ښه سکول کې دا خل کړی وه، هغه په سبق کې
 ډېر ښه وه... هرځل به په ډېرو ښو لمبرو پاس کېده — د زېبو ورته
 ډېرې سترگې وې —!! د اقبال د ژوند او بلې ښځې او کوره یې
 ځان نه خبرولو چې په څه حالت کې دي — خو کله کله به یې اقبال
 ډېر خفه خفه لیدلو — داسې به یې گڼل لکه چې اقبال ورسره د
 ډېرو خبرو کولو ځای او موقع گوري خو زېبو پرې ډېر وخت ځان
 ناغرضه کړی وه — رابه غلو د مشال د ښه بد تپوس به یې وکړو —
 زېبو به ورته په لنډو لنډو ضروري خبرې وکړې — یوه ورځ چې
 اقبال څه لحظه وړاندې راغلی وه د مشال سره ناست وه زېبو ورته
 د چایو پیالی په لاس کې ورکړه — اقبال د چایو پیالی په کټ
 کې کېښوده او زېبو یې کلکه د لاسه راټینګه کړه —!! زېبو ماسره
 لږه کښېنه —!! اقبال په ډېر منت او عاجزی د زېبو لاس نیولی وه —
 زېبو زر مشال ته وکتل چې په خپلو کتابونو کې وړک ناست وه —
 هغې زر د اقبال نه خپل لاس خلاص کړو — زړه یې بې واره واره
 درزېدو — خو اوس هغې خپل زړه ته ډېره پخوا دا خبره کړې وه —

چې په داسې انداز به نور نه درزېږي — اوس د هغې زړه تش د
مشال په نوم او ژوند درزېدو — هغې زر خپل ځان ساه صورت
کړو — ماته څه کارونه پراته دي —!! زېږو د کار په بهانه د اقبال د
څنگ نه روانه شوه — او اقبال ته داسې ښکاره شوه لکه چې چا د
تودو چایېو ډکه پیالی د هغه په مخ راږولې وي — خو دې سره زر
بیا د پښېمانۍ یو احساس په هغه پرغز راوستو — هغه د کټه
راپاڅېدو او گړندی گړندی د کوره اووتو —

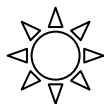
***

د اقبال ژوند ډېر د اړي گړي سره مخ وه - بنځه يې ډېره بده وه اقبال ترېنه په لږه موده کې پوزې له راغلی وه - دوه بدعمله وروڼه خو يې اقبال ته داسې په غاړه وو لکه چې په وراثت کې يې رسېدلې وي - - - د خلکو سره د جنگونو غوښتونکو لاجبې به هم د اقبال سر له راتلې - چا به دوي وهل او څوک به د دوي د لاسه - - - خو د اقبال بنځې به د وروڼو سر وينځلو - اقبال ته اوس پته لگېدلې وه چې څنگه زما د زېبو په مالل جائداد نظر وه نو هم داسې زما په مالل جائداد د روښنې سترگې رنډې کړې وې تراوسه پورې يې د اولاد راوړلو هيڅ طمع نه وه - د اقبال د عقل سترگې غړېدلې وې خو د هغه او روښنې ترمينځه د نکاح په ليک کې د هغه ډېر مالل جائداد وه کوم چې يې د زېبو نه پټ د روښنې په نوم کړی وه - اوس خو اقبال د روښنې د وروڼو نه هم په ويره کې وه - هسې نه چې د نور مالل دولت لپاره ما د مخې نه اخوا نه کړي - او چې دې ويرې به واخستو نو هغه به خپل زړه زېبو ته تشول غوښتل خو زېبو د هغه نه ډېره مروره وه د اقبال او روښنې به هره ورځ په پيسو جنگ وه خدای خبر چې هغې به دا دومره پيسې څه کولې؟ يوه زېبو وه چې په خپل مال حال کې يې د اقبال نه چرته هم د څه غوښتنه نه وه کړې - تر دې چې د اختر لپاره به هم ورته هغې د نوې جوړې او پېزار وېنا نه وه کړې نو اقبال به د خپلې مخې هغې له کله هم نه راوړل - خو زېبو يوه نره پښتنه مېرمن وه هغې دخپل خاوند سره چرته هم دا حساب کتاب نه وه ساتلی - خواوس د اقبال د ژوند کيسه بدله وه - روښنې او

ورونویې دهغه دنیا ته تیلی ورته کړې وه - مزې چرچې به یې پرې کولې اوچې اقبال به ورته دپسو ورکولو نه انکار وکړو نو دواړو ورونو به یې دومره ووهلوچې په لتولتوبه یې دخپل کورنه وویستلو - هغه ته به خپل زوی مشال او زبیرو رایاد شول - خود زبیروچیتیا اوبې پرواهۍ به لادهغه وینې وخبیلې - اوس دهغه ژوند یوه سزا وه - په ورځو ورځو به یې د سر وېښته او ږیره برېت نه خریل - ډېر په عذاب وه هر وخت به یې زړه کې راتلل چې د دې بنځې ځله په څو پېسو بنده کړي او ځان ترېنه خلاص کړي - د اوبسې یې هم یو بل بنکار تر سترگوشوی وه - اوس یې اقبال ته کرنه رابنکلې وه چې د کورکاغذونه ماته وسپاره اوته څه -!! په اقبال خو لکه چې اور بل شو - هغه فکر کوه چې سوداگرانه نه ده - خود کورکاغذونه د زبیرو په ولقه کې وو - د اقبال مازغه ډېر تاوده شوي وو - نن یې چې څنگه په څه خبره د روبینې د ورور سره خله ووهله نو ده بل کارونه کړو خپلې تماچې ته یې لاس کړو - ډز - - - - ډز - - اوچې اقبال کتل نودهغه دتماچې نه دوه گولۍ شغېدلې وې - - - او د روبینې ورور په زمکه اپوته پروت وه - هغه منډې کړې او په لږ ساعت کې د ملکونو پناه شوی وه -

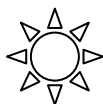
***

د خو ورځوراسې اقبال نه وه راغلی مشال به د مور نه بیا بیا تپوسونه کول - خو زېبو خواره څه خبر وه - د مشال امتحانونه نزدې وو هغه ډېره خواري کوله ځکه یې د پلار فکر دومره نه کولو - خو خدای خبر څه وجه وه زېبو به ډېر سوچ کولو سړی ولې نه راځي -؟ هغې ته هاغه ورځ او وخت بیا بیا رایا دېدو چې اقبال د لاسه کلکه نیولې وه - د ژوند په شان بڼکلی اقبال هغې ته د ناستې منتونه کول - زما خبره واوړه! لږه کښېنه -!! د هغه دا خبره به ورته بیا بیا رایا دېده - خو د دې خبرې او خپلې وسوسې ذکر یې د مشال سره نه شو کولی ولې چې د هغه ټول پام خپل امتحان ته وه - د ځان سره په یو عجیبه کشمکش اخته وه - خدای خبر ماته یې څه وئیل -!! هغه په وړمبې ځل په خپلو کړو ډېره ستومانه وه - پښتنه وه د خپلې مور کړاونه ورته رایا د شول د خپل پلار ظلمونه یې رامخې ته شول - زما مور زمونږ لپاره د پلار سره مې څومره سختې تېرې کړې دي، ما ته داسې نه وو کول پکار - هغه زما خاوند وه - ما ته یې په ډېره سخته کې لاس را کړی وه - او یو ډېر لوی دولت مشال - - - أف خدایه!! ته خبر وکړی - زما اقبال کور ته راولی - - - زه به یې وبخښم - - - خو که هغه رانغلو نو زه به ټول عمر خپل ځان معاف نه کړم - هغه خدای ته په سجده پرته وه - د اقبال د راتلو دعا گانې یې کولې - د هغه د اخري ځل د راتلو نېټه یې په گوتو شمارله - څومره بلها موده وشوه خو د زېبو احساساتو به بیا اور واخستو - په مایې توري خاورې اړولې دي او زه یې د سر خبرونه غواړم زما یې وینې څښلې دي - - او زه یې بیا راغواړم - هغې به کله یو فکر کولو کله بل - کله به مینه شوه او

کله کرکه . . . ژوند او وخت په ډېر عجیبه مقام ودرولې وه . د وختونو د ازمېښتونو په یو بل مدار کې سرگردانه گرځېده . د اقبال سره د تېر ژوند یوه لمحه یې تر سترگو شوه . هاغه ورځ چې د هغه د نوم تاپه یې په ژوند لگولې شوې وه . څومره بنائسته وه د هاغه ورځې او تړون احساس او تصور . او بیا د هغې د ژوند د نوي سفر وړمبۍ شپه د هغې د ارمانونو ډک زړه د ژوند او بنائستونو نه جوړ کړی وجود . . . د اقبال د نږدیکت احساس . . . د هغه مینه او د هغه ځواني . . . اف!! د زېبو سترگې راډکې شوې . هغه د خود نه وتله هغې ته زر خپله بیوجي رایاده شوه . څنگه به په نالیدلي رفیقي پسې خفه وه ژړېده به هغه ته یې خپل زړه ورکړی وه . هغه ته یې خپل وجود او پېغلتوب ساتلی وه . خو هغه یې نه په لاس راغلی وه او نه یې مخې ته راغلی وه . بس د یو نوم د یو خوب او یاد په سیوري یې ټول عمر تېر کړی وه . ما ته خو اقبال ډېر رانزدې شوی وه د خپل ژوند د خپلې ساه نه راپه دېخوا شوی وه . هغه چې ماته ځان سپارلی وه .!! ما چې به د هغه په لویه سینه خپل سر اېښی وه . د هغه په گړېوان کې به مې ډېر ساعت خپل لاس دننه کړی وه د هغه په سینه د زیږه وېښتو احساسولو به ما ته څومره خوند راکولو .!! مورې .!! ماته ډوډۍ ، د مشال دې غږ د هغې د خیالونو دنیا تالترغه کړه .

***

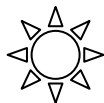
اقبال د غبرې علاقې د يو اشنا کس کور کې پناه اخستې وه دلته اقبال خان د هرې خطرې او ويرې نه په امن گڼلو خو هغه به ټوله ورځ په دې سوچونو کې تېره کړه - چې د هغه د تماچې نه په شغېدلې گولۍ به د روينې کوم يو ورور مړ يا ټپي وي - د قتل ويرې به د هغه لاس پينې بې دمه کړل - هغه ته به د روينې مکر او د هغې د وروڼو چالاکي مخې مخې ته کېدل - په چل هنر يې د اقبال نه ډېر وخت وهنه کړې وه - خو دا هم ښه چې د دې مکرونو دام هغه ټول عمر راگېر ونه ساتلو هغه تر ښه خان راخلاص کړو - خو دا څنگه خلاصون دی؟ زه خو د خپل وجود د سيوري نه هم نن ویرېږم - دا ټول د زېبو او مشال ازار دی - - - ښېرې دي - زما دننه د يو خود غرضه سړي روح وسيرې - - - زه د مينې په ټکي کله پوهېږم - - - ما خو تل د هغې د اخلاص په بدل کې د خپل غرض نه کار اخستی دی - - - زه خو اوس يو قاتل هم يم - - - اقبال به لکه د لېونو بېر سر او د ځنگلي زيرې سره وارخطا وارخطا گرځېدو ملک بازيې د پلار د وختونو ملگری وه - هغه به ورته بيا بيا وئيل - ته دلته محفوظ يې - - - فکر مه کوه خو د اقبال په اعصابو به د ويرې پېريان کلک ناست وواوس به د اقبال ټوله ورځ په دې ژړا او پېښمانۍ تېرېده - ډېر وخت اقبال د ملک

باز په ځای کې پاتې شو. د سیمې بڼه بد قاعدې او قوانین ورته ټول بڼه معلوم وو. او د هغې پابندي به یې هم کوله. خود هغه تش لاس دلته هم د هغه لوی دښمن وه، هغه د پېسو گټلو یو بل هنر لاندې کړو. یو داسې هنر چې په ناسته ناسته به یې سره سره نوټونه گټل. او خپلې مزې چرچې یې پرې کولې. اقبال اوس د ځان نه پیر جوړ کړی وه. شکل او کواره یې هم د رسېدلو پیرانو په شان جوړه کړې وه. لویه لویه رېره، غټ غټ وپښته، په غاړه د غټو وړو مریو امپلونه، په گوتو د غټو غټو غميو گوتیانې. او په لاس کې امسا چې زمکې ته به یې پرې ټک ورکړو. او په خپله لږ بدلې چغه به یې. حق الله نعري کړې. نو په ناستو خلکو به یې غونې زېر زېر کړل. سترگې به یې پټې وې. او شهادته گوته به یې اسمان ته په چغه نیولې وه. حق الله.!! ډېر خلک به یې د نزدې ورتللو ارمانې وو. څوک څوک به داسې وو چې ورجخت به شول لاس به یې ورته ښکلولو. په پښو به ورته پرېوتل، تندي به یې ورسره مړل او ځنو ځنو به د ملک باچا په دې حالت د زړه نه ژړل. چا به وئیل چې لاس مې یې ښکل کړو. نو جک جوړ شوم. چا به وئیل چې لیاړه یې راټو کړه نو د سر نه مې لکه چې چا ډېر درانه بوجونه لر کړل. خو په غټو غټو څادرونو کې نغښتې ښځې. - - - چې په چغو نعرو وهلو ټکولو به د کور نارینو به په دیکو دیکو راروانې کړې وې. او د ملنگ باچا پښو ته به یې غورزولې وې نو دا به یې کلک یقین وه چې دلته به یې ټول پېریان وتلي وي او چې کور ته ځي نوجکې جوړې به وي. څه چل دی بي بي.؟ ملنگ باچا به یو ځل بیا په اوچت اواز د یوې ځوانۍ جینۍ چې په پړو کې به یې د ملنگ باچا دېرې ته راوستې وه، تپوس وکړو. جینۍ به په سرو سترگو ژړل. کله کله به یې وران

وران خپل نارینه ته کتل — د هغې ټول بدن به په وهلو او دیکو
 ډېر ناقلاړه وه — ملنگ باچا پېریان پرې راځي او په څه هم بیا نه
 پوهېږي —!! ملنگ باچا به زلفو ته څنډ ورکړو چغه به یې کړه —
 حق الله او جینی به یې په پښو کې پرمخ پرته وه — نارینه به یې
 جوړه لاسونه ملنگ باچا ته داسې نیولي وو لکه د اقا مخې ته یو
 غلام ولاړ وي —!! سمه به شي — خو ماته یې لږه پرېږده —!! ملنگ
 باچا به د پتو سترگو د رو نه جینی ته داسې کتل لکه قصاب چې
 څاروي ته گوري — ستا د پښو خاورې ده باچا چې خو جوړه یې
 کړه —!! او بیا به ملنگ باچا د جینی نه پېریان پاڅول — یك
 یواځې — یو به ملنگ باچا وه — او بله به جینی —

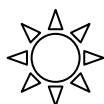
***

د زېبو او مشال لپاره د اقبال راتله يو خوب گرځېدلی وه - خو کله کله به زېبو د اقبال ډېره په طمع وه - د اقبال د راتلو طمع يې د مرگ لاسونو ته نه پرېښوده - خو بيا به د اقبال کړو او روپې ډېره ناقلاړه کړه - هغې به بيا په شیشه کې ځان ته کتل --- زه د چا نه کمه وم -؟ او دا رښتيا هم وه مخ په بره عمر هم د زېبو شخصيت ته يو وقار بخښلی وه، د هغې د سپينو او تورو وېښتو نه يو رنگ قدرتي داسې راجوړ شوی وه چې د زېبو ښکلا يې زياته کړې وه اوس خو بس د هغې د خيالونو او سوچونو واحد مدار مشال وه - مشال ته د خپلې مور د ژوند د هاغه تېرو سختيو هم احساس وه کومې چې هغه په خپلو سترگو نه وې ليدلې --- خو کومې سختې يې چې د پلار د لاسه په مور د هغه د سترگو د وړاندې تېرې شوې وې د هغې نه ښه خبر وه - هغه ډېر وخت په نيمه شپه د مور د ژړا پټې سلگۍ ډېرې اورېدلې وې - زېبو به خپل تېر غمونه خپل مټين هم ژړل خو هغې به د ژوند په لار تلی اقبال د ټولو نه زيات ژړلو - د خپل مشال لپاره - د خپل پاتې ژوند لپاره - د مور په سترگو کې به يې د اقبال د راتلو ډيوې همېشه بلې ليدلې - په مخ به يې د هغه د راتلو د خوشحالي - گلابونه تل په خدا ليدل - خو وخت د کلونو د غرونو په شا پند و - ژوند ډېر غلی غلی په پټه خله روان وه يا لکه د سيند د ولاړو اوبو --- چې کله کله به ورته هغې د خپلو ارمانونو يو کوټ کانی گوزار کړو نو د اوبو په سينه به د خوړېدونکيو څپو به هغه

دېره لرې یوره - کله به د خپل ژوند د تېر وختونو په اوږو سوره شوه - او کله به د راروانو وختونو په اس ناسته وه -!! چې د هغې د سترگو په رڼو کې د تصور شیشه به دوه مخونه ادل بدل کول - کله به یې اقبال لیدلو - کله مشال - یو مخ یوه خهره به یې په سترگو کې داسې ننوتې وه چې هغې به د اقبال رنگ هم لرلو او د مشال جوته هم - کله به په ژړا شوه او کله په خندا - خود هغې ټوله خواري زر مېوه راوړونکې وه - مشال د بنار په لوی پوهنتون کې د لوړو زده کړو لپاره تلی وه -

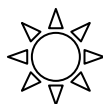
***

اقبال د ژوند په یوه داسې دنیا کې راټولېدو او غزېدو چې د هغه د مزاج او خوښې دنیا وه — د زېبو سره واده خو د هغه د ډېرو پېسو د لاس ته کولو ارمان پوره کړی وه خو د یوې نازکې کم عمره جینۍ سره د واده ارمان یې اوس هم په زړه کې پاللو — روښنه هم د هغه د عمر برابر وه — او اوس هغه دور وه چې روزانه به د هغه په ژوند کې نوې، وره، تنکۍ جینۍ راتلله — هغه ښه په سر کې وه — د دم تعویز دهنده یې هم اوس ښه روانه وه — د هغه دننه یو تور شېطاني روح ننوتی وه — د سر د درد او د سرخو بادو خویي ځان ماهر گڼلو — او دا رنځ د سړو په نسبت په ښځو کې زیات وه — خو ډېرو ښځو به د ټول وجود د خوړېدو فریادونه کول — وئیل به یې — لاس پښو کې مې دم نشته — او چې اقبال به د ځان سره خجته کښېنوله، د پرتوگ پېنڅې به یې پرې اوچتې کړې نو په پښو به یې ورته پوست پوست لاس وهلو — جینۍ به د کوره ډېره گډه وډه راوستې شوې وه — خو خدای خبر چې د ملنگ باچا په لاسو کې به داسې څه کمال وه چې جینۍ به غلې شوه — غوټه او پرغز به ترې لرې شو — زړه دې څنگه دی؟ د ملنگ باچا لږېدلې پوښتنه به هغې اورېدلې لاهم نه وه چې ملنگ باچا به لاس د هغې سینې ته یوړلو — گېرچا پېره به یې لاس یوخوا بل خوا وړلوکله به یې دوپم لاس د جینۍ په سر د تور څادر لاندې لاره

موندلې وه — د ملنگ باچا لاس به د جینۍ د گړپوان په لاره د سینو ترحدونو رسېدلې وه — هغه به د خپلو گوتو په سرونو د جینۍ د سینو سررونه رانیول هن؟ اوس وایه!! زړه دې څنگه دی —؟ او جینۍ به د شرم نه خولې خولې وه — د قهر نه به غلې هم وه — د هغې پرغز او غوتې به اوس د یو داسې شېطان مکروه څهره لیدله چې د انسان په جامه کې پټ وه — کله کله به یوې نیمې په ډېر زور د ملنگ باچا لاس د خپل گړپوانه راوویستو — په جرق به پاڅېده — په قهر به روانه شوه خو په خله به یې اُف نه شو کولی — که خله یې سپرده نو د ملنگ باچا مریدانو به یې څه حال کولو —؟؟ او د خپل عزت او د ناموس د بربادۍ ډنډوره به یې څنگه کوله — بس د اور نه ډک یو نظر به یې په ملنگ باچا واچولو — چې هغه به لیدلی هم نه وه — هغه خو به په هاغه سرور کې نشه وه چې لږ مخکښې به یې ترلاسه کړی وه —

***

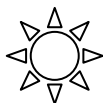

د زېبو ارمان اوس د مشال کاميابي او واده وه، د هغه په سر د واده د سهرې وه - هغې ته يوه جينۍ هم د مشال د جوړښت نه ښکارېده - د چا به اونه لېده وه د چا به پوزه سترگې د خوند نه وو - زېبو ډېر وخت د مشال نه پټه پټه جينکو پسې وگرځېده خود مشال مناسب جينۍ يې چرته هم په نظر رانغله - ځان له دې خپله خوښه کړې --- !! يوه ورځ يې هم دغه فېصله وکړه چې د مشال د ژوند او خوښې اختيار به هغه ته په لاس ورکوم - !! او چې دا فېصله يې مشال ته واوروله نو مشال ډېر حېران شو - !! مورې !! زه به ستا په خوښه واده کوم - !! هغه د مور په غاړه کې دواړه لاسونه واچول - نه بچي !! دا واک دې ستا وي - !! ته چې هرڅنگه جينۍ خوښوې زما به خوښه وي - !! هغې مشال په تندي ښکل کړو - مورې !! مشال ورو غوندې زېبو ته نور راجخت شو او زېبو پوه شوه چې مشال ورته د زړه څه پټه خبره کوي ----- وايه زويه !! زه اورم - زېبو اوس مسکۍ مسکۍ مشال ته کتل - او بيا مشال د زړه خبره خپلې مور ته وکړه - زېبو په کړس کړس وخنډل - نو لکه زما بچي ماشاء الله دومره لوی چې ماله يې اېنډرور هم

کتلې ده - هغې بې اختیاره دنگ لور لکه د چنار مشال خپلې
 سینې ته راجخت کړو- او په ورمبې ځل په دې حېرانه شوه چې د
 مشال اونه یې د ځانه دنگه لیدله هغې بیا بیا مشال ته کتل او
 لکه د گل ورته په کتو مسکې مسکې کېدله - من من غتپدله
 -!! خو مشال هم نن لکه چې د خپلې مور سره د خپل ژوند د دې
 فېصلې پخلی کولو- مورې !! تا به زر بوځم چې ته یې ووینې؟ او
 زبویو ځل بیا په خندا شوه - بڼه بچی !! زر به ځو - زما هم
 خپله اینرور لیدل ډېر ارمان دی - مشال د اطمینان یوه ساه
 رابنکله -

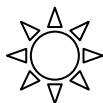
***

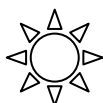
خدای خبرولې نن زببود خپل مشال مینې ته غلې ولاړه - د هغې خلې، پوزې، سترگو ته یې په یومخ کتل - هغې ته دا نخښې ډېرې اشنا لیدی شوي په دې نخښود هغې ډېر سود کېدو - زببونا زکه سپوږمۍ - - ځان ته کلکه راترغاړه ویسته - مشال او سپوږمۍ - - ډېره ښکلې جوړه - - بالکل د هم داسې اینډوارمان مې کړې وه - - بچی!! ډېره خوشحاله یم چې تازماپه زړه کې پټ خپل ارمان پېژندلی هم وه - هغې د مشال د خوښې ډېره ستائینه کوله - او سپوږمۍ د حیا نه په ولاړه ولاړه داسې راتوله وه چې د سترگو په بلو یې گېډۍ گېډۍ باڼه د حیا نه پورته کېدل - د پوهنتون لویه دنیا د دوي په تماشه وه - سپوږمۍ په رښتیا سپوږمۍ وه، په زمکه رښکته شوي سپوږمۍ، خوزبواوس بیاد خپلوسوچونو او فکرونوسره په انکته وه دهغې دننه یوناقلاري راپورته شوي وه - یوې تلوسې کلکه رانیولې وه - داسترگې دچاپه شان دي؟ اوبیا چې سپوږمۍ دخبرو لپاره شونډې پرانستې - - ترورجی تاسورائی - - نو زببو ته داغرهم ډېراشناشنا ښکاره شوه هغې په غوږونو کې دتېر وخت د اوازونوغرونو - - یوشور راتلو - - خو هغې په یو غږ پسې ورستو ورستو بیا بیا کتل - یوه څهره د هغې د سترگو مخې ته بیا بیا راتله - او زببو په سپوږمۍ پسې روانه شوه -

***

ملنگ باچانن سم با چاوه - د هغه د عمر ونو لوی خواهش نن ترسره کېدو - د لړې کلي نه یو سپین پیري بوډا ورته ډېرې ورځې پس خپله وره تنکی - لورنن لاس نیولې راوستې وه - بابا! ستا په دعا خدای جکه جوړه کړې ده - په دې به د پېریانو غوټه ډېره راتله اوس بڼه ده - مایه زړه کې داسې منلې وه چې که لور مې خدای د دې غوټې نه خلاصه کړه نو دابه د خدای په رضا په شکرانه کې بابا له ورکوم، نن مې خپل لوظ ترسره کړو تاته مې راوستې ده دا اوس ستا ده چې که ته یې خپل هر مرید ته په نکاح ورکوي - بوډا لاسونه جوړه کړي رانسکور ولاړ وه - او ماشومې د ویرې یوخوا بل خوا کتل - ملنگ بیا یوځل د خپل لرلي عادت تر مخه د پتو سترگو د رؤ نه د ماشومې مخ او بدن ته نېغ نېغ کتل - د جینۍ د مخ کړه وره هم ډېر بڼه وو او د سینې باغ یې هم گل شوی وه!! جزاك الله - حق الله - ملنگ باچا چغې کړې او د ماشومې نه وارخطاشو - د بوډا پلار نه یې کلک لاسونه راچاپېره کړل - بابا کور ته ځو - هغې په ویره د پلار مخ ته کتل - نه لورې! اوس به ته دلته یې د باچا سره - ماشومه پړینگ چې په ژړا شوه - او پلار یې د تگ لپاره خادر په اوږه سم کړو - د جینۍ لویو لویو چغو دنیا وړانوله - بابا - بابا - خو - د باچا یو مرید ډېر په تادی ماشومه لاس نیولې دننه بوتلې وه -

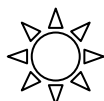
***

زبوته ټوله شپه د سپوږمۍ مخ او کره وړه رایاد بدل —
 هغې به سترگې د خوب لپاره بیا بیا پټولې خو خوب یې د
 سترگونه ډرلرې تلی وه — دهغې د فکریه ککوری کې د
 سپوږمۍ دمخ او کروړو وستن انبستې وه ... ځکه خو بیاییا
 یې سترگوته هاغه خهره راتله ... د ډېرو گمانونو سره ... د تېر
 وخت د تصویرونو سره ... یو تصویر چې د هغې د زړه او د
 خیال نه ټول عمر هیڅ یوې پېښې نه وه بهر کړی چې د هغې د
 یادونو او ژوند سره یې سفر کړی وه — چې د هغې په زړه بیا
 بیا راوړېدو — او بیا د سپوږمۍ اواز لکه چې دې اواز هغه
 په خپل جادو کې راگېره کړې وي — لکه چې د دې خوږلت په
 هغې د شهدو باران کړی وي — هغې ته هرڅو که د نن شپې بې
 خوبی ډېره محسوسېده خو د هغې په زړه کې د ماشوموالي
 یوه مینه یې راژوندۍ کړې وه — هاغه مینه چې د ډېرو ترڅو
 پېښو او حادثو سره هغې بایبللې وه — نن یې د سپوږمۍ په
 خهره کې خپله مینه لیدله ... خپله ورکه مینه —! هغې ته د
 مشال مینه هم رامخې ته شوه — مونږ دواړه په یوه خهره څنگه

مئین اوختو - ؟ زببوپه دې خیال د حآن سره مسکی شوه -
خدای خبر چې د مشال دسبِق په سرته رسبِدوکی خومره وخت
وه؟ هسې نه سپوربمی خوک وانخلی له مونرنه -!! هغه به دې
ویرې ډبره ناقلا ره کره - زه به یې زر د خپل مشال ژوند ته
راولم - هغې په یو عزم سترگې پتهې کرې - - - او د خوب
خوبې دنیا ته ورغله -

***

د ملنگ باچا په دعا که چا د زړه مرادونه موندل او که نه خو د ملنگ باچا د خپل زړه غوښتنه ترسره شوې وه - یوه داسې جینی یې کور ته راغلي وه چې لایې د بلوغت په درشل پښه هم نه وه ټینګه کړې - د کچه عمر بنائسته وړه جینی اوس د ملنگ باچا جانداد وه - نصیبه چې د خپل نصیب په داؤ چا گټلې وه - د ملنگ باچا د زیره زیره لویو گڼو سپینو تورو گڼو وډو وپښتو - - د لویې زیرې - - سرو سرو سترگو او د زیرې زیرو غاښونو نه به ډېره ویرېده - د ورځې خو به ملنگ باچا په خپله ډېره کې د گڼو خلکو ترمینځه ناست وه خو د شپې به د نصیبې خوا له راغلي وه - لري لري به د سپو د غپلو او اوزونو نصیبه ویروله - - خو اوس به هغه د یو بل ځناور وحشي غاښونو، تېرو پنجو او نوکارو هم غوڅوله - د هغې د معصوم زړه دننه جهان به لکه د زلزلې په لېزان وه، د خوبونو د خیالونو دنیا به پرې رانسکوره شوه - - او چې کله د دې ځناور دوو غټو سترگو په ډېر هوس د هغې د نازک بدن نه خپلې کلکې لکه د کانیو لېچې راتاؤ کړې - - د سینې تور

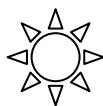
خیرن او کلک تامبو به یې پرې راپرېوتو نو د هغې د احساساتو دنیا به د ویرې نه په خوب اوده شوه — بس اوس به دوه بورې بندلې سترگې پټې رڼا کېدې --- او بیا به د هوس غلام ورو ورو د هوس د بامه راغورځېدلی وه --- د ماشومې نصیبې ساگانې او سلگۍ به ډېرې بې کوره وې — زه خپل بابا ته ځم — خپلې ادې ته ځم — ماشومې به په سرو سترگو ژړل — هغې به په خپل مخ لاس بیا بیا وهلو — لکه چې هغې خپله ورکه څهره لټوله — د ټول بدن تماشه به یې لکه د ویر او ماتم په څیر کوله — هغې ته د خپلې مور ډېرې خبرې رایادې شوې — هغې به خپله نازو لې چېلۍ روزانه غره ته څرولو له بوتلله — او چې د تورو تورو وپښتو غبرگې کونځۍ به یې په تور لېلني څادر کې کلکې پټولې نو د خپل پلار د نسوارو په ډبې لگېدلې شیشه کې به یې بیا بیا کتل — د ځان سره به مسکۍ مسکۍ کېدله — او ادې به یې د مندانو په لاس تکې سرې خاورینې کټوۍ ته ناسته وه شوملې به یې شاربلې — وپرکې پام کوه —!! نصیبو به په ترپکو ترپکو چېلۍ روانه کړې وه — کچې - کچې - او مور به د هغې د نوي پېغلتوب ویرې واخسته — د نصیبې په زړه کې به د خپلې گرانې ادې خبره ډېره اوږده راوړېده هغې د پردې نارینه څنگ ته نه تللو خبره د ادې نه ډېره اوږدلې وه — د پردې نارینه څنگ ته تلل گناه ده — او دغه د گناه او عذاب ویرې خو د اولس خان نه هم په څنډه ساتلې وه چې روزانه به یې ورسره په غره کې سترگې څلور کېدلې — څنگه په مینه مینه به یې ورته کتل — کله به په یوه بهانه د نصیبې څنگ ته رانزدې کېدو کله په بله — خو نصیبې اولس خان یو پردی نارینه گڼلو — اولس خان هم د څوارلسوینځلسو کالو مضبوط بنائسته زلمی وه — د چېلو یوه لویه رمه به یې روزانه دې ځای ته

راوستله - د نصیبې بنائست او پتې مینې د هغې څنگ ته لېوال
 کړی وه - خو--- "ادې مې یائي ته پردای وپرکي یې -"
 نصیبې به زرمخ په تور څادرگي کې پتې کړو- او اولس خان به
 غلی د هغې د څنگ نه روان شو خو خپل پرېښی زړه به بیا بیا
 وروستو په کتو مجبوره کولو- نصیبې به هم په اولس خان پسې
 تر لرې لرې کتل - د زړه په درزا کې به یې د هغه د پتې مینې یوه
 کونتره ناسته لیدله -!! خو د ادې د خبرو د ویرې به په مخه روانه
 کړه -!! او بیا هم دغه ویره وه --- د هغې معصوم خواهشات وو د
 هغې ارمانونه او احساسات وو- د اولس خان پتې مینه وه چې
 نصیبه یې د یو بنائسته ذهني کېفیت ښکار کړه - اولس خان د
 هغې په خوبونو هم قبضه کړې وه په خوب کې به هغه اولس خان
 سره ډېره لرې لرې گرځېده - خو هرکله چې به اولس خان په خوب
 کې د هغې څنگ ته ډېر رانزدې شو دومره نزدې چې ---- د هغه
 ساگانې یې په خپل مخ محسوسولې، نو د اولس خان تودو تودو
 ساگانو هغه هم ډېره نشه کړه او بیا به هغې ته خپله ادې مخې ته
 ودرېده - هغه وویرېده او چغې به یې کړې --- خو په خوب کې
 دغه رنگ چغې او ویرېدل د نصیبې اوس برخه وه - خوبونو به
 هغه ډېره په لېزان کړې وه - خو هغې چاته هم د خپل زړه خبره نه
 شوه کولې - او داسې یې بابا هغې ته د پېریانې نوم ورکړو او
 خپله نصیبه به یې په دم درود او باباگانو گرځوله - خدای خبر
 چې کله یې ملنگ باچا ته راوستې وه - نو د نصیبې پېریانو هغه
 لږه پرېښې وه - او د نصیبې د بابا اوس دا کلک یقین وه چې د
 ملنگ باچا دم او دعا د نصیبې نه پېریان پاڅولي دي - او دا یې
 په زړه کې کړې وه چې په شکرانه کې به خپله دغه لور ملنگ باچا
 ته ورکوي -!! اوس نصیبه د ملنگ باچا د کور جاگیر وه - خو

هر ځل به د ملنگ باچا د هوس ناکې غوتې نه پس به نصیبو خپل
مخ او خهرې ته بیا بیا کتل... لکه چې هغې خپله ورکه خهره
لټوله... خود هغې د مخ نوکارې نوکارې شوې څرمنې به د درد
یوه څړیکه د هغې په زړه کې راوچته کړه — هغې ته به د ملنگ
باچا د هوس ډک نظر هر وخت کتل —!! اوس هغه هم په دې پوهه وه
چې دا یې نصیب دی — هم دغه یې کور دی —!!!

***

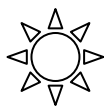

مشال په دې ډېر خوشحال وه چې زما خوښه مې د
 مور خوښه ده . د هغه دا هم زړه وه چې ډېر زړ د سپوږمۍ
 کورته خپله مور په جرگه بوځي او د سپوږمۍ لاس وغواړي
 — خولايي د اوچتو زده کړو اخري کال وه او دا کال د هغه او
 د سپوږمۍ ترمينځه پروت د ډېرې لويې فاصلې په څير هغه
 ته ښکارېدو. !! هغه د مور ټولو خوښو ته کتل — پلار خود
 هغه د ژوند نه د خپل نوم او وجود خادر ډېر پخوا راټول کړی
 وه — هغوي يې په ډاگه پرېښي وو — د مور په دنيا دولت يې
 پلار خپل دواړه لاسونه ډېر مخکښي پاک کړي وو — او دې
 تجربې يې مور ته لوی سبق ورکړی وه — هغه د خپلو لاسو
 پښو د گټې سره د خپلې مور د خوښو تعبیر جوړېدل
 غوښتل . په خپل برکت به خپله سپوږمۍ خپل کور ته راولم
 — د پلار د لاسه ورته پاتې د يوې دشمنۍ بد يې هم په يك

یواځې سر هوار کړې وو- او د مور ډېر دولت یې په روغه کې ورکړی وه - د روبینې ورونو یې په پلار د مرگ دعوه کړې وه - او دلته به قانون ته د پلار په ځای دې ولاړ وه - ډېرې سختې خو پرې دغه دشمنۍ هم راوستې وې - اوس یې ایله ترېنه ساه اخستې وه - د روبینې خله یې ډکه کړې وه - د وخت د ډېرو سختو او کړمو تاریخ یې تپ کړی وه - بس اوس یو ارمان ته ژوندی وه - خو زېبو ډېره گډه وډه وه - هغې د اقبال د ژوند اوس هم خبر غوښتو - د اقبال د راتگ هیله یې ژوندۍ ساتله - پښتنه وه - د اقبال کره یې هېر کړې وو- خو په اقبال چې د روبینې د لاسه څه تېر شوي وو هغه یې یاد وو- د اقبال سره لرلې پټې همدردۍ به هر وخت ناقلاره ساتله - د زېبو دا هم خیال وه چې په اقبال د حالاتو د لاسه ډېرې سختې تېرې دي اوس به زما سره په خپلو کړو ستومانه دي - که د پښپمانۍ سره زما څنگ ته راغلو زه به یې خامخا بخښم - خو هغې ته څه پته وه چې هغه خو په هر حال کې د خپل زړه دنیا اباده ساتي -!! د اقبال ډېرو نڅښو ته به یې پټ پټ ژړل - د مشال نه به هم ویرېدله، ولې چې د مشال په زړه کې یې د پلار لپاره هیڅ ځای نه لیدو- خو د مشال د واده کوېدون په خوشحالی- کې دې اقبال نه وي زېبو دا کله زغملی شو؟ بس د اقبال څه درک یې نه لرلو- خو دا یقین یې وه چې هغه ژوندی دی - او په دې طمع هم وه چې هغه به خامخا راځي - بل خوا یې چې د کله نه سپورمۍ لیدلې وه - د هغې مخ او کړو وړو ورته د خپل ژوند د ماضي د گوتونو

نه نعرې وهلې - هغې دا هرڅه یو خوب گڼلو، یو خیال - - -
وخت او زمانو خود ژوند د تېر ژوندپه ټولو هیلو او حوالو
لوبې کړې وې خو خدای خبر ولې د سپوږمۍ سترگې او غږ
یې خپله یوه حواله گڼله - خو سوچ او فکر به یې په حای
ودرېدو!! دا ماته د چاپه شان ولې بنکاري؟ او زېږود
خپلې دې پوښتنې د جواب لپاره د مشال د نوم جرگه د
سپوږمۍ کور ته روانه کړه!!

***

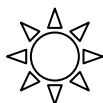

د نصیبې ژوند اوس په یو تور کوهي کې وه - هغې ته دا هم نه وه معلومه چې د ملنگ باچا سره یې نکاح شوې ده او که نه د مال غنیمت په توګه ترېنه ملنگ باچا استفاده کوي - هغې هم د خپلې دې لرلې پوښتنې جواب غوښتو - او دا ځل چې د ملنگ باچا د هوس سترګې بیا سرې شوې -- نونصیبه سمدستي دهغه مخې ته ودرېدله -- !! ملنگ باچاته یقین نه راتلو -- هغه سترګې ځمبولې -- نصیبه یې دلاسه ونيوه او بیا -- دهغې حوصلې هغه جوابي کړه --- د هغې څهره بیانوکارې شوې وه -- ګرېوان یې تارتار وه --- خو سلګو یې په شونډو سر وخوړو --- سترګو کې راغلي اوښکې یې دخپل حلق نه تېرې کړې --- !! اوس خوملنگ باچا وهل ټکول هم کول -- او چې نصیبې به ورته ووییل چې نن ناجوړه یم نو د هغه وجود به اور واخستو --- دا په کې لاچا راوستي --- !! وهل خوړل --- خپلې اوښکې څښل --- او پانې پانې کېدل اوس د نصیبې نصیب وه -- ملنگ باچا نصیبه په نصیب موندلې وه -- هغه د نصیبې د رضا ساتلو لپاره اوس د نکاح لاره وکتله -- !! نصیبه نن ډېره خوشحاله وه -- د هغې د زړه نه د اولس خان مخ او تصویر اوس ورو ورو په وړانې وو -- ملنگ باچا ورسره خپله ملنګي پرېښودله -- او دواړه یو بل ځای ته روان وو -- د ملنګي کند کچکول چې نن هغه څنګه د ځانه اخوا کولو -- نو هغه ته رایاد شول چې هغه اقبال وو -- او د هغه په ژوند کې زېبو او مشال هم راغلي وو -- خو اوس هغه د خپلې نصیبې وه -- دا کور ورکوټې دنیا وه وه نصیبې په خپلو لاسو

سینگار کړو - اقبال خو جوړې جامې هم نن نصیبې له راوړې وې - نصیبه خوشحاله وه - او بیا د اقبال په نکاح کې راغلې وه - اوس د اقبال کواره بیا د مخکښې په شان جوړه شوې وه - اقبال به هر وخت نصیبې ته دا خبره کوله - ستا لپاره مې هر څه پرېښودل - .- ته دې هم مور و پلار مه یادوه - بس دا دې کور دی او زه دې خاوند - نصیبې نور څه غوښتل اوس خو به اقبال ډېر سینگار کړی گرځېدو - .- وخت خو یې په ځوانۍ لوبې کړې وې خو د هغه رنگ جوته اوس هم بده نه وه - بس که د لاسه یې څه تلي وو نو د ملنگۍ گټه او پېسې - .- خو د هغه سره دومره مال را جمع شوی وه چې پاتې عمر یې پرې تېرېدی شو - د نصیبې وجود او ژوند ورته یو نوی سرور ورکړی وه - .- اوس د نصیبې په داسې صورتحال کې څه خاص رد عمل نه وه هغې به هغه څه کول څه چې به اقبال وئیل - .- اقبال هم نصیبه اوس په نورو نورو لذتونو پوه کړې وه هاغه عمل چې نصیبې به ترې چغې وهلې - .- خو اوس به یې خپل ټول ځان په ډېره مینه اقبال ته سپارلو - د اقبال ژوند او احساسات په ځای شوي وو - خو کله کله به نصیبې چې په غور سره خپل عمر اود اقبال عمر ته وکتل نو هغې ته به بې اختیاره اولس خان رایاد شو - هغه به یې اوس هم د غره په لمن کې د خپلې رمې شړونکې شپونکې لیدو - اوس به د هغه په شپیلۍ کې د ځوانۍ د یوې سندري سوز ژړیدو هغې به دا گڼل چې اولس خان دا شپیلۍ زما په یاد او مینه کې غږوي داسندر ه یې زما ده - خو زه به د اقبال څه خبرې لکه چې هغه د غرق خوبه راوینښه کړه - .- یو داسې ځای ته کله نه وړو چې د شین غره لمنه وي ته به هم په چپلوپسې روان یې اوزه به هم خپله چپلۍ خروم - !! هغې نن د اقبال سره د خپل وړک ارمان خبرې کولې - اقبال به هغې ته نېغ نېغ وکتل - اوس د اقبال لپاره

یوه بنځه وه - عامه بنځه چې دهغه کور پرې اباد وه - اقبال ته هاغه ورځې رایادې شوي چې نصیبه ورسره په نکاح رسېده - دهغې سره نزدیکت په دغه ورځوکې ډېر د خوندوه - دهغې بیابیا دملنگ باچادلاسونودحصارنه تېښته یې هم د خوند وه - دهغې په چغه به یې زرد هغې په خله لاس کېښودونصیبه به غلې شوه اوبیابه ملنگ باچادخپل هوس سیندته ورو دانگل - خواوس دنصیبې هاغه لاس پښې وهل نه وو- دهغه نه به یې منډې نه وهلې -!خوملنگ باچا چې دکله نه داقبال دکواری زړه جوړه په غاړه کړې وه نونصیبه به ورته په کتونه مړېده - خود اقبال دننه یوسړی اوس هم دهوس غلام وو- په دې حقیقت هم خبر وه چې که وخت نصیبه دده لپاره - د ده په مقام ودروي - - نوایا - دنصیبې غوښتنې به اقبال پوره کړي؟؟؟ په دې احساس هغه ته چاپېره ژوند د هغه په مری ورو ورو زور کولو-!!

***

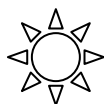
د سپوږمۍ کور د ښار نه لږ لرې په یو کلي کې وه . کلی
 ښه اسوده وه - د کلي شینکي او اونو بوټو د زېبو خیالات ډېر شنه
 کړل - د هغې په خیال کې اوس هم سپوږمۍ مسکۍ مسکۍ
 ولاړه وه - خود زېبو فکر هم هاغه شان په یوه نقطه کې گېږ وه -
 د سپوږمۍ مخ سترگې او غږ - نن به هغې د خپلې تلوسې ذکر
 خامخا کولو - د سپوږمۍ کور رانزدې وه - مشال په مزه مزه
 گادۍ روان کړی وه - د مور توجه به یې بیا بیا ځان ته راپوله -
 خو زېبو ډېره لرې تلې وه - د هغې د فکر ټولې وزرې د سپوږمۍ
 د مخ سترگو او اواز په اسمان خورې شوې وې - مورې!! تاسو
 سره ستاسو مشال هم دی - مشال په ډېره مینه د خپلې مور خوا
 ته وکتل هن؟؟ او زېبو په خندا شوه - د سپوږمۍ د کور په درشل
 زېبو ایله پښه اېښې وه --- د هغې زړه نن خدای خبر ولې بې واره
 بې واره درزېدو - په هغې هاغه احساسات هډو ښکارېدل نه
 کوم چې د زوي لپاره د جینۍ د کتنې په موقع د یوې مور وي -!
 هغه خپله هم ډېره حېرانه وه - او چې څنگه هغې د کور په انګن
 کې قدم کېښودو - د یو مناسب کور چې د نفاست او سلیقې
 هنداره وه - مخامخ په دالان کې د برجۍ سره ولاړې یوې درنې
 خوږې ښځې چې د زېبو د عمر به وه - هغه په خپله مسکا کې
 راټوله کړه - او بیا څو قدمه د هغې د هرکلي لپاره د دالان نه
 رابنکته شوه - په زېبو خو لکه چې سر وچورلېده - په ځای داسې
 ولاړه پاتې شوه لکه چې چا ترېنه ساه ایستې وي - أف!! زېبو زړ د
 دالان ولاړه برجۍ په دواړه لاسه ونيوله - خود زېبو نه زیاته

چېراني خو د دغې بنځې د مخ نه هم بنسکارېده — تت — ته — گورگوره نه يې — زېبو د هغې مخ اوس د نزدې نه ليدو — او د زېبو د دې پوښتنې سره گورگوره هغې ته ورتغاړه وته — وئې زېبو !! ته؟ او دلته؟ دا زه څه وينم — دواړو يو بل ته غېږه وركړې وه — خو د لږ وخت لپاره په ولاړه ولاړه دواړو د يو بل په سترگو كې وكتل — تېر وخت لكه چې بيا په دانگو دانگو راغلی وي —!! گورگوره او زېبو — د ماشوموالي دوه همخولې، دوه ترلې، — چې د عمرونو ډېره برخه يې د مشرانو د تريگنو او دښمنو د لاسه لرې لرې تېره كړې وه — خو بيا يو دور يوې پېښې دواړه هم داسې د يو بل همخولې سهېلې ساتلې وې — په لارو كوڅو كې يې يو ځای منډې وهلې وې — خو بيا د وخت او حالاتو د لاسه د يوې بلې شرمناكې پېښې د يو بل نه د تل لپاره شوکولې دي — زېبو ته چې خپل مشر ورور طاهرشاه ناڅاپي وژنه راياده شوه نو دا وخت د هغې په زړه يو ځل بيا د هاغه لوی غم ورغلي زخم خله وازه كړه — د هغه په وژلو كې خلكو د گل پانې او شفيعي لاس يادوه — او د موقعې د شواهدو ترمخه دا خبره په دواړو ثابته شوې هم وه — خو د ډېروس باوجود د دواړو درك نه وه لگېدلی — او بيا زېبو ته د گل پانې متيزتوب د يو كسبگر سره د تښتېدو پېښه هم راياده شوه — وخت ډېر زخمونه ټكور كړي وي — خو كله كله هم د وخت د لاسه ټكور شوي زخمونه — ورغلي پرهرونه بيا تازه شي — دا حال كه د زېبو وه نو د گړگړې هم وه — دواړو خپل غمونه ډېر وخت وژړل — سپوږمۍ په دې نوې اتفاق ډېره چېرانه وه بيا بيا يې كله د مور او كله د زېبو مخ ته كتل — او بيا ډېره موده پس گورگوره او زېبو دواړو يو بل ته د مودو او زمانو قيصې كولې — چې د گل پانې په ناولي قدم مونږ د شرمه چرته لرې كډه يوره نو

مور او پلار مې د تهمتونو ژوند نه شو کولی ځکه خورانه دواړو پرله پسې سترگې پټې کړې — زمري ورور مې د غېرت او پښتو د لاسه په اور کې سوزېدو خو د هغه په پښو کې لویه زولنه زه وم — که زه نه وی نو هغه به د زمکې د تل نه گل پاڼه او شفیقې راویستي وو او په گولو به یې ساړه کړي وو — دغه وخت زما لپاره یوه کورنۍ راوچته شوې وه چې زمري ورته ډېر په سادگۍ زما لاس ورکړو — ننګیال په رښتیا د ننګ او ناموس یوه نمونه وه — زما نه یې په خپله مینه هرڅه هېر کړل — د زمري پښه خلاصه شوه او په دواړو پسې ووتو — گړگړې په دمه دمه خپله د ژوند کیسه کوله — او زېبو د گړگړې د ژوند قیصې ته غوږ غوږ وه — سپورمۍ د مشال د خوا نه نه خوزېده ولې چې گړگړې په ډېره مینه مشال او س خپل کور ته رادننه کړی وه — ډېر وخت یې د خپلې سینې سره جخت کړی وه — بیا بیا یې ښکلولو د دې وخت د خوشحالو او غمونو کیفیت څه ډېر عجیبه وه که یو خوا ډېرو مټینو یو بل په مودو او زمانو پس راپیدا کړي وو نو بل خوا دوه مبین زړونه هم اوس داسې بې واره بې واره درزېدل لکه د ژوند په دې ښکلې او جبرانونکې پېښه یو بل ته ډېر رانزدې شوې وي دومره نزدې چې روحونو او زړونو یې هم د یو بل سره د نزدیکت قیصې شروع کړې وې — نن د دې ټولو مټینو په زړونو هرڅو که زاړه پرهرونه لکه د پرانستو شونډو بیا غوړېدلي وو خو د ژوند د مینې او د زړونو د قربت یو لارواله احساس پرې تودې پېهي هم لگولې — دا وختونه ډېر ښکلي وو — زېبو او گړگړې بیا د مینې جهان جوړ کړی وه د خپلو قیصو سره د خپلو یادونو سره یې د دې وخت د لمحو په فراخه مېدانونو — او د مینې کوڅو کې منډې وهلې — کله به یې د مشال او د سپورمۍ د نومونو لولکۍ

رانیولې -- او کله به زېبو د اقبال د نامې په یو رنگین پتنگ
 پسې د کوتې بام ته ورختله --!! د یادونو په دې جنج کې به یې
 کله مایوسه او خفه خفه وران کاری زمري لیدلو -- او کله ظاهرشاه
 او ظاهرشاه -- خو چې څنگه به د یاد ستنه د گل پانې د نوم حد ته
 راوړسېده -- نو زېبو او گورگوره به غلې شوې -- یوه شېبه به
 دواړو سرونه تپت نیولې وو -- خو بیا به د مشال او سپورمې د
 پستو پستو لاسونو احساس د دواړو تپت سرونه په ډېر ویاړ
 راوچت کړل -- د دواړو جوړه ډېره بنائسته لکه چې خدای د یوبل
 لپاره پیدا کړې وو -- گړگړې خپله پاتې کیسه په لنډو ټکو کې
 پایې ته کړه -- زه په خپل کور کې ډېره اسوده وم -- خو بیا خبر
 شوم چې زمري خپل ارمان سرته کړې وه -- شفیقی او گل پانه یې
 خپل انجام ته رسولې وو -- خو -- د گړگړې مری د اوبنکو نه ډکه
 شوه -- په سترگو پرتو تورو چشمو یې د سترگو حال نه شو بنکاره
 کولی خو اواز یې ډک ډک کېدو -- زمري هم ځان ویشتلې وه -- او
 داسې لکه چې د یوې کورنۍ غمونو ته ته یواځې پاتې شوې د
 بلې غمونه ماته راپاتې شول -- خو د ننگیال مینې زه د غم لاسو ته
 نه یم ورکړې -- د ژوند په چمن کې مې پرله پسې څلور گلونه
 وغوړېدل خو شکر ټول د خپلو خپلو کورونو شوي دي -- دا یو
 پاتې گل سپورمې ده چې --- د سبق او تعلیم ډېره مینه یې لرله نو
 د دې د ارمان د خاطرې مو د بنار په یو پوهنتون کې د لویو زده
 کړو لپاره ډېره کړې ده چې د مشال سره یو ځای سبق وائي -- د
 گړگړې کیسه پایې ته رسېدلې وه -- د دواړو د ژوند قیصې د
 سپورمې او د مشال بام ته رارسېدلې وې -- وخت ډېر تېر شوی وه

اقبال د ژوند د یوې ډېرې عجیبه پرېشانی سره مخ شوی
 وه یوې ویرې یې د ژوند او اعصابو نه لاسونه چاپېره کړي وو۔ د
 نصیبې ځوانې او پېغلتوب اوس داسې په درنجکو وه چې اقبال
 یې په روگودر نه پوهېدو۔ اوس به یې د نصیبې په ډېرو اشارو او
 نخرو سترگې پټې ساتلې۔ د هغې شوخیانو ته یې ډېر نه کتل۔
 خو نصیبه ډېره بدله شوې وه۔ هغه اوس خپلې ځوانۍ د
 احساساتو او خواهشاتو یوې اوچتې بلۍ ته خېژولې وه۔ شپه
 ورځ به د هغې احساساتو لمبې کولې۔ د اقبال ځوانې خو کله
 خپل ماښام ته رسېدلې وه۔ د هغه بدن اوس د نصیبې د
 احساساتو سیالي نه شوه کولې۔ هغه ته به خپل د ملنګۍ وخت
 او د نصیبې چغې نعرې او منډې رایادې شوې زړه به یې غوښتل
 چې یو ځل بیا هغه دور ته لاړ شي خو بیا به یې زړ د خپله ځانه
 ماتې وخوړه۔ زه که هر دور ته لاړ شم خو دا وخت او اقبال به
 راسره وي نصیبه به راسره وي۔!! او بیا پرله پسې چې د نصیبې
 خواهشات به داسې راپارېدلې او لمبه لمبه پاتې شول۔ نو اقبال
 به د ځان سره ډېر ملامته وه د نصیبې سره به د سترگو لگېدو نه
 پاتې وه۔ هغه به یې کله په یوه خبره غولوله او کله په بله۔ خو
 نصیبه نه غولېده د هغې مخ به د قهر نه تک سور وه۔ اقبال که
 به ورستو ډېره نازوله خو هغه به ډېره نیمګړې وه۔ په قهر به یې

د اقبال نه ځان راخلاص کړو- د هغې په سترگو کې به خپلو د نیمگړو نیمه خوا ارمانونو یو جهان ډېر خفه خفه وه هغې ته خپله ځوانی او پېغلتوب بې معنی بنکار بدل - یو ځل به ورته بیا خپل تېر وخت رایاد شو - خپله نازولې چېلې یې په غېږه کې نیولې وه - کږه وږه د مستی نه به یې د غرونو په سر لکه د هوسی منډې وهلې - یو خوا بل خوا به یې اولس خان لیدلو - د هغه د مخ پلوشو به یې سترگې برېښولې - د هغه په وړاندې روانې د بیزو رمه به یې ډېر خوښېده - او بیا چې به اولس خان پټ د هغې په خوبونو کې راتللو - د یوې شپې لیدلې خوب یې رایاد شو اولس خان د هغې د خواهشاتو ترڅنګ رارسېدلې وه، هغې هم د اولس خان سره د خپلې ځوانۍ او نزدیکت احساس شریک کړې وه - او چې سحر یې د خوبه سترگې پرانستې وې نو ډېره خوشحاله وه - د اولس خان نزدیکت یې ډېر وخت احساسولې وه -! خو اوس اقبال د هغې مخې ته یو بې معنی تصویر وه - گرځنده انځور -!! او بیا هغې یوه فېصله وکړه -!!!

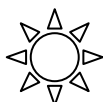
***

زبسو ډېره غلې غلې وه — ژوند هغه په يو داسې مقام ودرولې وه — چې يوخوا يې د مشال مينه وه — او بل خوا يې دشمن . . . !! خودا څنگه دشمن دی چې زما د ژوند او ماضي ډېرې حوالې ورسره تړلې دي . . . او بيا د ټولو نه لويه خبره . . . د هغې خپل ارمان د مشال د واده . . . !! د هغې مخې ته ډېر مشکلات راغلي وو — هغه د يو نه هم نه شوه تېرېدلی — ايا زه د خپل زوي د خوشحالو قاتله جوړېدې شم —؟ ايا زه د خپل ورور د وينې سره بې ننگي کولې شم؟ ايا زه د خپل ارمان نه پښه اړولې شم؟؟ اف خدايه!! دا دې په کوم ازمېښت کې واچولم — هغه د ځان سره لکه د اور غرغنده کېدله — او کله به د خپلو احساساتو په بڅرو لکه د ايره خول پرېوته — لکه د اوبو به پرې توې شوه — گړگړې!! ته چرته وي؟ ستا د خور د لاسه زما بې گناه ورور وينې وينې تلی دی —!! زه به هاغه وينه څنگه بخښم؟؟ هغه به د کرکې نه ډکه شوه — د هغې زړه نه به مينې کړه وکړه —!! د غېرت او ننگ جهان به يې راولړېدو — خو بيا به يې د مشال سترگې سترگو ته راننوتې — اف!! هغې به زر خپلې سترگې پټې کړې —!! مشال اوس د مور په احساساتو پوهېدو — هغه ته د خپلې مور

قربانی یادې وې - د هغې د سختو تاریخ یې هېر نه وه -! هغه
هم یوه فېصله وکړه د خپل ارمان نه د پښې اړولو فېصله - هغه
ډېر خوشحال وه - د ننگ غېرت او ناموس مخې ته د سپوږمۍ
مینه هیڅ هم نه وه - هغه د خپلې مور ارمان په دې طریقه پوره
کولی شو - د خپلې مور د خوشحالیو لپاره یې د خپل ماما د
وینې د بدل اخستو اراده وکړه -!! اوس هغه ډېر مطمئن وه -!!
مورې!! ته ژاړه مه اوس زه یم -!! او ته گوره!! چې زه د خپل
ماما د وینې بدل څنگه اخلم ???

***

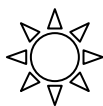

ننگيال د خپلې لور سپوږمۍ لپاره د مشال په شان زلمی
 غنیمت گڼلو. هغه ډېر خوشحال وه. خود جینی. پلار وه نو په
 داسې موقع به د هلك د كورنۍ د اړخه د پیل په طمع وه!!
 گورگوره خود لور ارمان د اوس نه په گڼا كړې وه. د كشرې لور
 ارمان ورته ډېر گران وه. بیا بیا به یې د خپلې همخولې زېبو
 ناخاپي راتگ او د مشال رشته خپله خوش بختي گڼله!! خنگه
 راته خدای خپل زاړه مئین راكړل مشال خوي یې د قدرت یو لوی
 انعام گڼلو. د سپوږمۍ خوشحاله او مسكۍ مسكۍ لیدو ورته د
 نوو خوشحالو یو نوی جهان را ویر كړی وه!! په سپوږمۍ یې
 ډېر سبق وییلو خودا ارمان یې هم ورسره ورسره لرلو چې سم
 دستي د خپل كور شي. اوس به سپوږمۍ د هغې خپل خورثي
 ته ځي. خپلې ترور كړه به ځي نو دا اطمینان او خوشحالي د
 گړگړې د سترگو نه لكه د شرابو خڅېدلنه!! هغې د ننگيال سره
 ټوله شپه په دې خبرو تېره كړه!! خپل ارمانونه به ټول په
 سپوږمۍ ترسره كوم. او دا به د زېبو د خاطره وي ولي چې ډېرې
 سختې یې لیدلي دي!! د گړگړې په دې خبره ننگيال په خوب
 خوب کې گړگړې ته خبرې كولي!! بنه.. بنه...!! او هغه به په

خوب ورغلو — د گُږگُږې درې لونه واده وې --- او څلورمه یې د
 ټولو نه کشره سپوږمۍ وه چې په مور او پلار هم ډېره نیازبینه وه
 — په مشرانو خوږندو هم او خپلو درېواړو اوښو باندې هم لکه د
 خور گرانه وه —! څه هم که د گُږگُږې نارینه اولاد نه وه خو خپلو
 زومانو هغې ته دا کمی نه وه ورکړی او د مشال لپاره خویې دا
 فکر لرلی وه چې دا به زمونږ او د زېبو په شریکه زوی وي —!!
 گورگوره هم په دې احساساتو کې د خوب غېږې ته ورغلي وه —!!

***

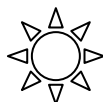

په اقبال خو رڼا ورځ لکه توره تیاره شوه — د هغه ټولې پیسې او د کور نور قیمتي سامان نصیبې تښتولی وه — نصیبه د اقبال د کور نه تښتېدلې وه — د اقبال په لاس پښو کې دم نه وه — هغه د شرمه چا ته هم دا نه شو وئیلی چې ښځه رانه متیزه تلې ده — بس په پټه خله یې د هاغه ځایه پښې راسپکې کړې — هغه ته د نصیبې غوښتنې رایادې شوې — هغه ته خپلې کمزورۍ مخې ته هم ودرېدې — وخت هغه څنگه لوبولی وه — داسې لکه هغه چې زېبو لوبولی وه — د هغې د مینې سپکاوی یې کړی وه —!! هغه ته ډېره ژړا ورتله خو هغه ژړلی هم نه شول — زېبو ورته مخې مخې ته کېده — مشال یې د سترگو نه نه اوږېدو — خو د خپلو کړو د لاسه یې د هاغه کور مخه نه شوه کولې —!! اوس هغه هرڅه د لاسه ورکړي وو —!! هغه د خپلو خواهشاتو نه وتلی وه —!! د خپلې مردانګۍ د ولاړ اس نه سرد لاندې راگوزار شوی وه — د خپل حرص او هوس د بامه پرېوتلی وه — اوس که د هغه د ژوند په لمن کې څه وو نو پښېمانۍ وې — ستومانۍ وې —!! هغه روان وه — خو دا ورته نه وه معلومه چې زه چرته ځم — یو بې لارې بې منزله مسافر چې وخت او خپلو حرصونو، خپلو طمعو — او خواهشاتو په یو پرله پسې زغل مجبوره کړی وه — هغه خپله سزا موندلې وه — د زېبو او د مشال سره د زیاتي سزا د هغې اخلاص پورې د

خدا سزا — د خپل عمل او خپلو کړو سزا — هغه یوې اوچتې غونډۍ ته ختلی وه — بنکته یې تور تورې کندې لیدلې، لکه د تورو بلاگانو — هغه اراده وکړه — د دې ځایه دغه کندو ته ځان گوزار کړه —!! هغه سترگې پټې کړې — په دې کندو کې تورې تورې اژدهاگانې یې وازه خله اوږې لیدې — لکه چې ده ته په طمع وي — نا — ځان په دې تورو بلاگانو نه خورم لاخو ژوند کول دي — یو ځل — زېبو ته تلل دي مشال لیدل دي — د هغوي نه بخښنه غوښتل دي — په دې خیال هغه ورستو شو — او بیا په سترو سترو قدمونو د غونډۍ د سر نه رابنکته شو — هغه ته دا هم نه وه معلومه چې دا کوم ځای دی؟ لکه هغه چې یو خوب لیدلو — یو ستړی خوب — او بیا د لږ وخت لپاره هغه — په یو نوی اخلاص د خپل ژوند او زړه په وړمبې اخلاص هغه د لږې دمې لپاره په زمکه کښېناستو —!! او بیا چې د تگ لپاره د زمکې نه راولاړ شو نو د یو لاروي نه یې د لارې او ځای ځایبکې تپوس وکړو — هغه د زېبو او مشال نه ډېر لرې وه خو د هغوي په لور یې خپل قدمونه اوچت کړل —

***

زېبو چې ناخاپي گورگوره د ننگيال سره په خپل کور کې
 وليدله نو يو ځل يې بيا په سترگو کې وينو چپې ووهلې — څنگه
 د غم سېلاب يې په کور راختلی وه چې طاهرشاه يې په سرو وينو
 کې لت پت راوړلی وه —!! که د گل پانې لاس او صلاح په کې نه
 وې نو شفيعی يو غريب سړی وه هغه چرې هم دومره لوی ټوپ نه
 شو وهلی — زېبو دې خيالونو بيا ډېره زورله — ډېره يې ترخه کړې
 وه — خو گورگوره او د هغې د ژوند ملگری ننگيال ډېر ځيرک وو —
 هغوي د ډېرو ورځو نه دا خبره محسوسوله چې د زېبو ردعمل
 داسې کېدلی شي — په داسې صورتحال کې دا يوه قدرتي خبره
 وي — دشمن ته د انسان زړه دومره زر کله سپېندی شي دا خو ډېر
 وختونه اخلي —!! گُرگُرې اخر د زېبو نه د هغې د زړه خبره
 راويستله —!! او زېبو يوه تېره چغه کړه — هو!! هم داسې ده ---
 ته زما دشمنه يې --- زما د ورور د سر قاتلان يې --- ما پرېږده ---
 د خدای لپاره زه به خپلو پرهرونو ته يواځې ژاړم — ته بيا مه
 راځه ---!! زېبو به نور هم څه وئيل — خو گُرگُرې او مشال دواړو
 ترېنه غېږې چاپېره کړې وې — گُرگُرې خو بيا بيا بنکلوله د زېبو
 نه ډېر گُرگُرې ژړل —!! گوره!! زېبو ته گرمه نه يې --- خو زما څه
 گناه وه — زه او ته خو دومره لويې هم نه وو — چې هرڅه شوي دي
 هر چا کړي دي د خپلو کړو سزا يې موندلې ده — مونږ به دا

هرڅه هېر کړو — د خپلو بچو د خاطره، د هغوي د خوشحالدو د خاطره —!! وختونه اوس ډېر بدل دي زېبو... ته د مشال سترگو ته وخت ودرولې يې او زه د سپوږمۍ خوشحالی ته — راځه چې دا هرڅه هېر کړو — دا وختونه ... خپل کړو — د تېرو وختونو د ماتم نه هيڅ هم نه جوړېږي زما خورې!! مونږ به بيا هاغسې وړې ماشومانې شو — منډې به وهو!! اوس مو دا بچي مشران دي — دا مو مور وپلار دي — دا مو وختونه دي — دا مو سبا دی — او نن هم — تېر وختونه نور نه يادوو — د هاغه وختونو په سر به نن د نوي ژوند د خوشحالدو لاسونه يو بل ته ورکړو — ته بيا گوره چې وختونه څنگه خاندي...!! زېبو خپلې سترگې اوچې کړې — يوه شېبه يې د گُرگُرې سينې ته خپل سر نزدې کړو — خو بيا ډېر زړ مشال هغه د دواړو مټو نه ونيوه — د هغې په سترگو کې يې وکتل — او خپل سر يې د مور د مينې سينې ته ورجخت کړو — وختونو لکه چې هم د ډېرو خوشحالدو سره يو بل ته غاړه وکړې وي — مشال ډېر خوشحاله وه — گُرگُرې بيا بيا ځانله رانزدې کولو — ننګيال د زېبو په سر د هغې لويه لويته سمه کړه — په سر يې ورته خپل دروند لاس کېښودو — خو اوس زېبو يو احساس يو غم بيا زورله — هغې بيا ژړل — ما درته ونه وئيل چې نوره مه ژاړه — گُرگُرې بيا هغه دلاسه کوله —!! او په دې کې کړپ شو — وختونو لکه چې بيا يو اوږد چورلک وخورو — اقبال تيتهې سترگې سترې سترې رانوتی وه — د زېبو سترگې د جېرانتيا نه وازې پاتې شوې — ته؟؟ او اوس يو ځل بيا د زېبو د سترگو نه د اوښکو رودونه روان شوي وو — زېبو د اقبال د سينې سره خپل سر اېښی وه لکه چې خپل مخ او سترگې د دنيا نه پټوي — وختونو بڼه ژړل — خپلوی بيا وموسېدې — ژوند بيا په گډا شو

— د راتلونکو خوشحالو لاره پرانستې شوه زېبو او گڼگړې په
 مینه یو بل ته غاړه ورکړې وه لکه دوه تږې ارادې یو خای — د
 ډېرې ورکې نه یو بل ته لاس د ډېرو وختونو پس راغلي وي — !!
 او چې زېبو د گڼگړې نه د سپوږمۍ او د مشال د واده نېټه
 غوښتله نو اقبال په خندا شو — زېبو وطن د پښتنو دی د دې
 لپاره به ټول نن د گڼگړې خور کره خپله ورځو — او د ټولو په هیږه
 خندا نوي وختونه په گڼا کړل —

***

مننه او کوروداني

د افغانستان ملي تحريک د هېواد پال او فرهنگپال شخصيت
د بناغلي (قطب الدين رویدار) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د
دې اثر چاپ ته يې اوږه ورکړه. ملي تحريک وياړي چې د علمي
اثارو د چاپ لړۍ يې پيل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. مور له
ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هيله کوو چې په خپل
معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.
يو ځل بيا ددې اثر له ليکوالي او چاپوونکي څخه د زړه له تله
مننه کوو چې ددې اثر د ليکلو او چاپولو جوگه شول.

په فرهنگي مينه

د افغانستان ملي تحريک

د ليکوالي چاپ شوي اثار

شپون، شپول، شپېلی (شعر)
خو ته خبرې کوه (شعر)
دا هم هاغسي موسم دی (شعر)
افضل افضل شوق (تنقید)
له مانه مه بیلپره (شعر)
نېمگری کتاب (لنډې کیسې)
ملکه (ناول)
خپل اواز له تا نه اورم (شعر)
ته له ما څنگه یې جدا؟ (شعر)

د چاپ لاندې اثار

وختونه (ناول)
د اوبنکو مارغان (لنډې کیسې)
په لره څم ټوله څنگېرم (یونلیک)

ناچاپه اثار

کله کله (شعر)
اوس بیا څمه (د کابل یونلیک)

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**